

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

1.1 Wat is kolonisatie?

“Kolonisatie”: de bezetting, onderwerping en uitbuiting van een gebied en zijn bevolking door een meestal verafgelegen externe mogendheid.

De kolonisatie is een oud verschijnsel, zoals bijvoorbeeld blijkt uit de vestiging van Griekse en Fenicische kolonies in het Middellandse Zeegebied in de achtste tot de vijfde eeuw vóór onze tijdrekening; of ook uit de vestiging van Vikingen in Rusland en Noordwest-Europa van de negende tot de elfde eeuw. Maar de kolonisatie vanuit Europa in de Nieuwe en de Nieuwste Tijd is de belangrijkste en grootste in tijd en ruimte. Heel Amerika en Oceanië, bijna geheel Afrika en grote delen van Azië worden op verschillende ogenblikken tussen het einde van de vijftiende eeuw en de jaren 1970 onderworpen aan het gezag van talrijke Europese mogendheden.

Die kolonisatie is niet eenvormig. We zouden kunnen spreken van meerdere kolonisaties die van elkaar verschillen in tijd en ruimte, doelstellingen en ingezette middelen: het kan gaan om handel drijven, controle verwerven over rijkdommen, economische exploitatie of het bevolken van gebieden. Al die kolonisatievormen hebben wel met elkaar gemeen dat ze de bewoners van de gekoloniseerde ruimte willen onderwerpen omdat die beschouwd worden als inferieur aan de Europeanen omwille van hun huidskleur, hun religie of hun hele cultuur. Om die onderwerping te rechtvaardigen, gebruiken de koloniale mogendheden het volgende argument: dat ze de “opdracht” hebben om hun eigen graad van beschaving over de wereld te verspreiden en om alle rijkdommen te exploiteren die over de hele wereld te vinden zijn maar door de niet-Europeanen ongebruikt worden gelaten.

We kunnen 2 golven van kolonisatie door Europeanen onderscheiden. De eerste begint in de vijftiende eeuw en spitst zich vooral toe op het Amerikaanse continent. Traditioneel laat men die kolonisatie beginnen met de ontdekking van Amerika door Christoffel Columbus, hoewel de Europese expansie in Azië en Afrika al eerder van start is gegaan. De “Nieuwe Wereld” gaat een centrale rol spelen in de wereldhandel. De slavernij vormt een onderdeel van dat systeem: Afrikaanse mannen, vrouwen en kinderen worden gevangen genomen en met geweld meegevoerd om in Amerika grondstoffen te produceren die vervolgens naar Europa worden geëxporteerd.

De tweede golf richt zich vooral op Afrika, Azië en Oceanië. Ze begint al in de achttiende eeuw, maar wordt erg belangrijk in de negentiende en twintigste eeuw. Zij verloopt parallel met drie processen: de ontwikkeling van theorieën in Europa die stellen dat de Europeanen raciaal, intellectueel en moreel superieur zijn aan de rest van de wereld; de expansie van het kapitalisme dat streeft naar maximaal rendement door maximale uitbuiting; en met de ontwikkeling van de moderne natiestaten, waaronder België. Het koloniseren van gebieden met volkeren die als inferieur worden beschouwd, maakt in de negentiende eeuw deel uit van de opbouw van de nationale identiteit.

1.1 Wat is kolonisatie?

“Kolonisatie”: de bezetting, onderwerping en uitbuiting van een gebied en zijn bevolking dooreen meestal verafgelegen externe mogendheid.

De kolonisatie is een oud verschijnsel, zoals bijvoorbeeld blijkt uit de vestiging van Griekse en Fenicische kolonies in het Middellandse Zeegebied in de achtste tot de vijfde eeuw vóór onze tijdrekening; of ook uit de vestiging van Vikingen in Rusland en Noordwest-Europa van de negende tot de elfde eeuw **alsook de mohammedaanse en Turkse veroveringen**. Maar de kolonisatie vanuit Europa in de Nieuwe en de Nieuwste Tijd is de belangrijkste en grootste in tijd en ruimte. Heel Amerika en Oceanië, bijna geheel Afrika en grote delen van Azië worden op verschillende ogenblikken tussen het einde van de vijftiende eeuw en de jaren 1970 onderworpen aan het gezag van talrijke Europese mogendheden.

Die kolonisatie is niet eenvormig. We zouden kunnen spreken van meerdere kolonisaties die van elkaar verschillen in tijd en ruimte, doelstellingen en ingezette middelen: het kan gaan om handel drijven, controle verwerven over rijkdommen, economische exploitatie of het bevolken van gebieden. Al die kolonisatievormen hebben wel met elkaar gemeen dat ze de bewoners van de gekoloniseerde ruimte willen onderwerpen omdat die beschouwd worden als inferieur aan de Europeanen omwille van hun huidskleur, hun religie of hun hele cultuur. Om die onderwerping te rechtvaardigen, **beroepen de koloniale mogendheden zich op het recht om overal in de wereld hun beschaving te verspreiden, soms in naam van het christelijk geloof**, en om alle rijkdommen te exploiteren die over de hele wereld te vinden zijn maar door de **autochtonen** ongebruikt worden gelaten.

We kunnen 2 golven van kolonisatie door Europeanen onderscheiden. De eerste begint in de vijftiende eeuw en spitst zich vooral toe op het Amerikaanse continent. Traditioneel laat men die kolonisatie beginnen met de ontdekking van Amerika door Christoffel Columbus, hoewel de Europese expansie in Azië en Afrika al eerder van start is gegaan. De “Nieuwe Wereld” gaat een centrale rol spelen in de wereldhandel. De slavernij vormt een onderdeel van dat systeem: **met de complicitéit van Afrikaanse stamhoofden worden** Afrikaanse mannen, vrouwen en kinderen gevangen genomen **door Afrikanen, verkocht aan Europeanen** en met geweld meegevoerd om in Amerika grondstoffen te produceren die vervolgens naar Europa worden geëxporteerd. **Deze praktijk werd Driehoekshandel genoemd**.

De tweede golf richt zich vooral op Afrika, Azië en Oceanië. Ze begint al in de achttiende eeuw, maar wordt erg belangrijk in de negentiende en twintigste eeuw. Zij verloopt parallel met drie processen: de ontwikkeling van theorieën in Europa die stellen dat de Europeanen raciaal, intellectueel en moreel superieur zijn aan de rest van de wereld; de expansie van het kapitalisme dat streeft naar maximaal rendement door maximale uitbuiting; en met de ontwikkeling van de moderne natiestaten, waaronder België. Het koloniseren van gebieden met volkeren die als inferieur worden beschouwd, maakt in de negentiende eeuw deel uit van de opbouw van de nationale identiteit.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

De meeste grote naties in West-Europa hebben of willen kolonies en als jonge staat in Europa vormt België daar geen uitzondering op. De Belgische kolonisatie ontwikkelt zich in Midden-Afrika, op het continent dat rijk is aan natuurlijke rijkdommen en dus sterk gegeerd wordt. Hoewel de Belgische kolonisatie in veel opzichten verschilt van die van andere landen - Frankrijk, Groot-Brittannië, Portugal, Nederland of Duitsland koloniseren veel uitgestrektere rijken op alle continenten - heeft zij er ook belangrijke elementen mee gemeen: de segregatie tussen de witte en de gekoloniseerde bevolking, de verregaande uitbuiting en ook het geweld als middel om de macht op te leggen.

Het concept ‘kolonisatie’ ontleed

1.2 Argumenten voor de kolonisatie: beschaving, wetenschap en godsdienst

a. De zogenaamde “beschavingsopdracht”

De Europese mogendheden rechtvaardigen de kolonisatie van de negentiende en de twintigste eeuw op verschillende manieren, afhankelijk van de situatie. Maar allemaal stellen ze dat ze de gekoloniseerde volkeren willen verheffen tot het gewenste “beschavingsniveau”. Volgens de Europese landen wordt het hoogste niveau van die “beschaving” bereikt door henzelf. Zij zouden dus de plicht hebben om het voorbeeld te tonen aan de andere volkeren van de wereld, zodat die, goedschiks of kwaadschiks, stilaan zouden worden zoals zijzelf. Dat is wat de koloniale mogendheden hun “beschavingsopdracht” noemen. Hoewel het een beweegreden is die we vandaag als misprijzen tegenover de anderen begrijpen, is de meerderheid van de westerlingen in die tijd overtuigd van de gegrondheid van hun zogenoemde opdracht. De raciale hiërarchie en het paternalisme waarop die steunen, roepen op dat ogenblik geen vragen op, want die concepten zitten verankerd in de toenmalige samenleving, en niet alleen vanuit koloniaal oogpunt: wie niet wit is, niet tot de gegoede klasse behoort, geen man of christen is, wordt als inferieur beschouwd en moet dus “geholpen” of “verbeterd” worden (dat geldt voor de gekoloniseerden, maar ook voor de armen, de arbeiders, de vrouwen, de joden in Europa, enz.). Vanuit de overtuiging dat ze dus om nobele redenen naar de kolonie gaan, verspreiden veel “pioniers” en na hen de kolonials zich over de hele wereld om er deel te nemen aan de koloniale verovering en de koloniale onderneming zelf.

Om over het beschavingsniveau van een volk te oordelen schuiven de kolonisatoren verschillende criteria naar voren, criteria die eigenlijk de westerse samenleving zelf omschrijven: de westerse levenswijze, cultuur, christelijke godsdienst, technologie en industrialisering, wetenschappen en kunsten. Hoe meer overeenstemming

De meeste grote naties in West-Europa hebben of willen kolonies. **In België, tweede industriële wereldmogendheid, hoewel jonge Staat, maakt Leopold II daar geen uitzondering op, ondanks een grote terughoudendheid, laat staan vijandigheid van een groot aantal Belgen. Nadat hij verschillende mogelijkheden heeft onderzocht doorheen de wereld, is het in Centraal-Afrika, dat nog niet bezet is door de andere koloniale mogelijkheden, waar Leopold II, ten persoonlijke titel vorm zal geven aan zijn plan.** Hoewel de Belgische kolonisatie in veel opzichten verschilt van die van andere landen - Frankrijk, Groot-Brittannië, Portugal, Nederland of Duitsland koloniseren veel uitgestrektere rijken op alle continenten **die zij met militaire veldtochten hebben veroverd,-** heeft zij er ook belangrijke elementen mee gemeen: de segregatie tussen de witte en de gekoloniseerde bevolking, de verregaande uitbuiting en ook **soms** het geweld als middel om de macht op te leggen **wanneer de verkozen aanpak van samenwerking met de plaatselijke stamhoofden niet mogelijk blijkt..**

Het concept ‘kolonisatie’ ontleed 8

1.2 Argumenten voor de kolonisatie: beschaving, wetenschap en godsdienst

a. De zogeheten “beschavingsopdracht”

De Europese mogendheden rechtvaardigen de kolonisatie van de negentiende en de twintigste eeuw op verschillende manieren, afhankelijk van de situatie. Maar allemaal stellen ze dat ze de gekoloniseerde volkeren willen verheffen tot het gewenste “beschavingsniveau”. Volgens de Europese landen wordt het hoogste niveau van die “beschaving” bereikt door henzelf. Zij zouden dus de plicht hebben om het voorbeeld te tonen aan de andere volkeren van de wereld, zodat die, goedschiks of kwaadschiks, stilaan zouden worden zoals zijzelf. Dat is wat de koloniale mogendheden hun “beschavingsopdracht” noemen. Hoewel het een beweegreden is die we vandaag als misprijzen tegenover de anderen begrijpen, is de meerderheid van de westerlingen in die tijd overtuigd van de gegrondheid van **deze** opdracht. **Zelfs Victor Hugo deelde deze gedachte.** De raciale hiërarchie en het paternalisme waarop die steunen, roepen op dat ogenblik geen vragen op, want die concepten zitten verankerd in de toenmalige samenleving, en niet alleen vanuit koloniaal oogpunt: wie niet wit is, niet tot de gegoede klasse behoort, geen man of christen is, wordt als inferieur beschouwd en moet dus “geholpen” worden of **“is verbeteringsvatbaar”** (dat geldt voor de gekoloniseerden, maar ook voor de armen, de arbeiders, de vrouwen, de joden in Europa, enz.). Vanuit de overtuiging dat ze dus om nobele redenen naar de kolonie gaan, verspreiden veel “pioniers” en na hen de kolonials zich over de hele wereld om er deel te nemen aan de koloniale verovering en de koloniale onderneming zelf.

Om over het beschavingsniveau van een volk te oordelen schuiven de kolonisatoren verschillende criteria naar voren, criteria die eigenlijk de westerse samenleving zelf omschrijven: de westerse levenswijze, cultuur, christelijke godsdienst, technologie en industrialisering, wetenschappen en kunsten. Hoe meer overeenstemming

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

met Europa, hoe hoger de graad van “beschaving”.

b. Denken in rassen

Ras is een concept dat doorheen de geschiedenis heel wat betekenissen heeft gekregen. De westerse wereld gebruikt het begrip “ras” tijdens de negentiende en een groot stuk van de twintigste eeuw als een biologische categorie. Volgens die logica bestaat de wereldbevolking uit verschillende rassen met eigen fysieke kenmerken, intellectuele vermogens en karaktereigenschappen en een aparte oorsprongsgeschiedenis. Er is een zogeheten blank ras uit Europa, een negroïde ras uit Afrika, een mongoloïde ras in Azië, enz. Volgens negentiende- en twintigste-eeuwse Belgen en Europeanen bepaalt “ras” niet alleen hoe mensen eruitzien, maar ook hoe ze denken en leven. Ras uit zich dus in een verschillende cultuur en beschaving.

Het raciale denken in het België en Europa van de negentiende en twintigste eeuw gaat ook uit van sociaal darwinistische ideeën en raciaal determinisme: verschillende rassen zijn niet gelijk, zo klinkt het, het eigen blanke ras wordt beschouwd als superieur aan andere rassen en staat zagezegd hoger op de evolutionaire ladder. Daardoor kent Europa in de ogen van de Belgen en Europeanen een hoger beschavingsniveau en domineert het de rest van de wereld. Het denken in raciale hiërarchieën legitimeert de kolonisatie van de zwarte Congolezen die door de witte Belgen als een inferieur ras met een lager beschavingsniveau worden aangezien.

“Ras” wordt ook gebruikt om de verschillende etnische groepen of zogeheten stammen te benoemen waarin de Belgische kolonisator de gekoloniseerde bevolking onderverdeelt. Bevolkingsgroepen als de Bandia in Noord-Congo of de Tutsi’s in Ruanda-Urundi worden niet alleen onderscheiden op basis van taal, cultuur, geschiedenis of leefgebied, maar ook op basis van vermeende raciale en dus biologische kenmerken. Zo maken de Tutsi’s in de ogen van de Belgen deel uit van het zogenaamde Hamitische ras dat zijn oorsprong heeft in Ethiopië. Dat blijkt bijvoorbeeld uit hun lange lichaamsbouw en aangeboren leiderschapskwaliteiten, aldus de koloniale visie.

Na de Tweede Wereldoorlog verloor het begrip ras geleidelijk zijn legitimiteit: de wetenschap heeft aangetoond dat alle mensen op aarde afstammen van één en dezelfde menselijke soort. Ras wordt dus niet meer als een biologische categorie beschouwd maar als een sociale constructie. Biologisch gezien is er maar één menselijk ras.

c. De “wetenschap van de inferioriteit”

Om haar “beschavingsopdracht” te rechtvaardigen, moet de koloniale macht eerst de inferioriteit van de gekoloniseerden aantonen. Verschillende wetenschappen dienen als instrument voor het opstellen van rassentheorieën die hun pseudo-inferioriteit bevestigen. Vooral de antropologie en de etnografie, die in de

met Europa, hoe hoger de graad van “beschaving”.

b. Denken in rassen

Ras is een concept dat doorheen de geschiedenis heel wat betekenissen heeft gekregen. De westerse wereld gebruikt het begrip “ras” tijdens de negentiende en een groot stuk van de twintigste eeuw als een biologische categorie. Volgens die logica bestaat de wereldbevolking uit verschillende rassen met eigen fysieke kenmerken, intellectuele vermogens en karaktereigenschappen en een aparte oorsprongsgeschiedenis. Er is een zogeheten blank ras uit Europa, een negroïde ras uit Afrika, een mongoloïde ras in Azië, enz. Volgens negentiende- en twintigste-eeuwse Belgen en Europeanen bepaalt “ras” niet alleen hoe mensen eruitzien, maar ook hoe ze denken en leven. Ras uit zich dus in een verschillende cultuur en beschaving.

Het raciale denken in het België en Europa van de negentiende en twintigste eeuw gaat ook uit van sociaal darwinistische ideeën en raciaal determinisme: verschillende rassen zijn niet gelijk, zo klinkt het, het eigen blanke ras wordt beschouwd als superieur aan andere rassen en staat zagezegd hoger op de evolutionaire ladder. Daardoor kent Europa in de ogen van de Belgen en Europeanen een hoger beschavingsniveau en domineert het de rest van de wereld. Het denken in raciale hiërarchieën legitimeert de kolonisatie van de zwarte Congolezen die door de witte Belgen als een inferieur ras met een lager beschavingsniveau worden aangezien.

“Ras” wordt ook gebruikt om de verschillende etnische groepen of zogeheten stammen te benoemen waarin de Belgische kolonisator de gekoloniseerde bevolking onderverdeelt. Bevolkingsgroepen als de Bandia in Noord-Congo de **Pygmeeën** of de Tutsi’s in Ruanda-Urundi worden niet alleen onderscheiden op basis van taal, cultuur, geschiedenis of leefgebied, maar ook op basis van vermeende raciale en dus biologische kenmerken. Zo maken de Tutsi’s in de ogen van de Belgen **en hun eigen ogen** deel uit van het zogenaamde Hamitische ras dat zijn oorsprong heeft in Ethiopië. Dat blijkt bijvoorbeeld uit hun lange lichaamsbouw en aangeboren leiderschapskwaliteiten, aldus de koloniale visie.

Na de Tweede Wereldoorlog verloor het begrip ras geleidelijk zijn legitimiteit: de wetenschap heeft aangetoond dat alle mensen op aarde afstammen van één en dezelfde menselijke soort. Ras wordt dus niet meer als een biologische categorie beschouwd maar als een sociale constructie.

c. De “wetenschap van de inferioriteit”

Om haar “beschavingsopdracht” te rechtvaardigen, moet de koloniale macht eerst de inferioriteit van de gekoloniseerden aantonen. Verschillende wetenschappen dienen als instrument voor het opstellen van rassentheorieën die hun pseudo-inferioriteit bevestigen. Vooral de antropologie en de etnografie, die in de

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

negentiende eeuw in volle ontwikkeling zijn, vervullen die rol. Zij leggen zich toe op het observeren van mensen, hun dagelijks leven en hun gewoonten.

Tot aan het eind van de kolonisatie werd de bevolking in Congo geobserveerd: rituelen, gewoonten, gedragingen, kleding, maar ook fysiek voorkomen. Net zoals natuurwetenschappers planten- en diersoorten catalogeren, worden de zogenaamd “inheemse” volkeren in categorieën ingedeeld. Van al die zogenaamd wetenschappelijke observaties is de antropometrie wel de meest treffende: het meten van het lichaam, en dan vooral de grootte van de schedel en de hersenen om de zogenaamd “beperkte intelligentie” van de gekoloniseerden te bewijzen.

d. De evangelisatie

De christelijke religie houdt zich sinds de klassieke oudheid voor dat het nodig is om niet-christenen tot haar geloof te bekeren. Dat bekeren, zo luidt de overtuiging, is nodig om de ziel van de “heidenen” te redden. Van bij het begin van de kolonisatie, sinds de vijftiende eeuw, dient dit argument ter rechtvaardiging van de heerschappij door de Europese staten, die allemaal christelijk zijn, over andere delen van de wereld die als “heidens” worden voorgesteld. De “beschavingsopdracht” heeft dus ook te maken met religie. Aangezien het christendom geldt als een synoniem voor beschaving, oordelen de koloniale rijken dat het nodig is de christelijke religie te verspreiden in de kolonies.

Het uitzenden van christelijke missionarissen naar onbekende gebieden en naar kolonies start lang voor de tweede koloniatiegolf van de negentiende eeuw. Maar wanneer de koloniale veroveringscampagnes aan het begin van de twintigste eeuw ten einde lopen en de grenzen van de kolonies min of meer vastliggen, worden mannelijke en vrouwelijke missiecongregaties (katholieke en protestantse) een van de belangrijkste pijlers van het koloniale systeem. De missies proberen de christelijke boodschap te verspreiden, bijvoorbeeld via onderwijs, en strijden tegen wat zij zien als “heidense” praktijken als slavernij en polygamie. Tegelijkertijd willen ze vanuit het christelijk ideaal van naastenliefde de levensomstandigheden van mensen in de kolonies verbeteren, bijvoorbeeld via ziekenzorg.

Veel missionarissen vertrekken naar de kolonies met de oprechte wil om de gekoloniseerde bevolking te helpen, op religieus en humanitair vlak. Talrijke religieuzen, zowel mannen als vrouwen, maar ook leken zetten zich in voor het onderwijs, de gezondheidszorg, de landbouw, enz. Tegelijkertijd draagt hun inzet in de kolonies bij tot de verspreiding van het christelijk geloof over de hele wereld, wat ervoor zorgt dat het christendom vandaag de religie met het grootste aantal gelovigen is op wereldschaal.

negentiende eeuw in volle ontwikkeling zijn, vervullen die rol. Zij leggen zich toe op het observeren van mensen, hun dagelijks leven en hun gewoonten.

Tot aan het eind van de kolonisatie **werden alle Afrikaanse volkeren** geobserveerd: rituelen, gewoonten, gedragingen, kleding, maar ook fysiek voorkomen. Net zoals natuurwetenschappers planten- en diersoorten catalogeren, worden de zogenaamd “inheemse” volkeren in categorieën ingedeeld. Van al die zogenaamd wetenschappelijke observaties is de antropometrie wel de meest treffende: het meten van het lichaam, en dan vooral de grootte van de schedel en de hersenen om de zogenaamd “beperkte intelligentie” van de gekoloniseerden te bewijzen.

d. De evangelisatie

De christelijke religie houdt zich sinds de klassieke oudheid voor dat het nodig is om niet-christenen tot haar geloof te bekeren. Dat bekeren, zo luidt de overtuiging, is nodig om de ziel van de “heidenen” te redden, **zoals later in de mohamedaanse en andere monotheïstische religies**. Van bij het begin van de kolonisatie, sinds de vijftiende eeuw, dient dit argument ter rechtvaardiging van de heerschappij door de Europese staten, die allemaal christelijk zijn, over andere delen van de wereld die als “heidens” worden voorgesteld. De “beschavingsopdracht” heeft dus ook te maken met religie. Aangezien het christendom geldt als een synoniem voor beschaving, oordelen de koloniale rijken dat het nodig is de christelijke religie te verspreiden in de kolonies.

Het uitzenden van christelijke missionarissen naar onbekende gebieden en naar kolonies start lang voor de tweede koloniatiegolf van de negentiende eeuw **met onder andere de eerste doop van een Kongo Koning in 1491**. Maar wanneer de koloniale veroveringscampagnes aan het begin van de twintigste eeuw ten einde lopen en de grenzen van de kolonies min of meer vastliggen, worden mannelijke en vrouwelijke missiecongregaties (katholieke en protestantse) een van de belangrijkste pijlers van het koloniale systeem. De missies proberen de christelijke boodschap te verspreiden, bijvoorbeeld via onderwijs, en strijden tegen wat zij zien als “heidense” praktijken als slavernij en polygamie, **antropofagie en menselijke offers**. Tegelijkertijd willen ze vanuit het christelijk ideaal van naastenliefde de levensomstandigheden van mensen in de kolonies verbeteren, bijvoorbeeld via ziekenzorg, **onderwijs, de sociale leefomstandigheden, zoals zij sinds eeuwen in Europa doen**.

Veel missionarissen vertrekken naar de kolonies met de oprechte wil om de gekoloniseerde bevolking te helpen, op religieus en humanitair vlak. Talrijke religieuzen, zowel mannen als vrouwen, maar ook leken zetten zich in voor het onderwijs, de gezondheidszorg, de landbouw, enz.

De missies waren dus centra van kennisoverdracht, niet alleen op religieus maar ook centra van ontwikkeling in de landbouw, onderwijs, technische opleidingen, enzovoort.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

e. De kracht van woorden

Het is vaak moeilijk om greep te krijgen op de woordenschat die verband houdt met de kolonisatie en haar geschiedenis: woorden dragen vandaag soms een andere betekenis of bijklank dan vroeger. Sommige termen uit de koloniale tijd klinken vandaag erg pejoratief, discriminerend, paternalistisch of zelfs racistisch, een toonaard die ze destijds niet hadden of die toen niet als problematisch werd ervaren.

Toch is die koloniale terminologie vandaag nog rondom ons aanwezig, soms zonder dat we het beseffen. Woorden als “beschaafd”, “barbaars” of “wild” duiken nog steeds op in de media, op het internet en in het dagelijks woordgebruik. Het is belangrijke bewust te zijn van het gewicht van zulke woorden en ze niet onvoorzichtig te gebruiken. Enkele voorbeelden van historisch geladen woorden:

Afrikanen: het is niet problematisch om de termen “Afrikanen” te gebruiken om te verwijzen naar de bevolking van het hele continent, bestaande uit inwoners met verschillende nationaliteiten en identiteiten. Maar niet zelden wordt het woord “Afrikaan” gebruikt alsof het gaat om een nationaliteit op zich, zodat de specifieke nationale en culturele kenmerken van inwoners uit de verschillende delen van het continent worden genegeerd. Dergelijke veralgemeningen, die even beledigend zijn, worden ook vaak toegepast op de inwoners van andere continenten (benamingen als “Europeanen” of “Aziaten” doen afbreuk aan de vele vormen van diversiteit die bestaan onder de bevolkingen van deze continenten).

Barbaar: dit woord circuleert al in de oudheid in de betekenis van “buitenlander” en het wordt ook frequent gebruikt in de negentiende eeuw om te verwijzen naar de gekoloniseerden. Maar in de koloniale tijd krijgt “barbaar” nog een bijkomende betekenis: het woord verwijst dan naar vermeende kenmerken als wreedheid, geweld en onderontwikkeling die aan de gekoloniseerde bevolking worden toegeschreven. Het pejoratieve karakter van het woord wordt nog sterker na de Eerste Wereldoorlog. Vandaag is “barbaars” min of meer synoniem voor onbeschaafd en meedogenloos, wat het problematisch maakt om het woord te gebruiken in verwijzingen naar mensen met een andere cultuur.

De nabijheid van de lokale bevolking droeg bij tot kennis en verzameling van lokale talen, tradities en culturen, en ook dat de christelijke boodschap wortel kon schieten onder de bevolking. Hun werk in de koloniën droeg bij aan de verspreiding van het christelijk geloof over de hele wereld, en tot op de dag van vandaag is het nog steeds 's werelds toonaangevende in termen van het aantal volgelingen, zowel in Afrika als over de hele wereld.

e. De kracht van woorden

Het is vaak moeilijk om greep te krijgen op de woordenschat die verband houdt met de kolonisatie en haar geschiedenis: woorden dragen vandaag soms een andere betekenis of bijklank dan vroeger. Sommige termen uit de koloniale tijd klinken vandaag erg pejoratief, discriminerend, paternalistisch of zelfs racistisch, een toonaard die ze destijds niet hadden of die toen niet als problematisch werd ervaren. **Die termen maakte integraal deel uit van de westerse mentaliteit en dus ook van het koloniaal systeem.**

Toch is die koloniale terminologie vandaag nog rondom ons aanwezig, soms zonder dat we het beseffen. Woorden als “beschaafd”, “barbaars” of “wild” duiken nog steeds op in de media, op het internet en in het dagelijks woordgebruik. Het is belangrijke bewust te zijn van het gewicht van zulke woorden **die nu niet meer dezelfde toedracht hebben om ze niet onvoorzichtig te gebruiken en gevoelige snaren te raken..** Enkele voorbeelden van historisch geladen woorden:

Afrikanen: het is niet problematisch om de termen “Afrikanen” te gebruiken om te verwijzen naar de bevolking van het hele continent, bestaande uit inwoners met verschillende nationaliteiten en identiteiten. Maar niet zelden wordt het woord “Afrikaan” gebruikt alsof het gaat om een nationaliteit op zich, zodat de specifieke nationale en culturele kenmerken van inwoners uit de verschillende delen van het continent worden genegeerd. Dergelijke veralgemeningen, die even beledigend zijn, worden ook vaak toegepast op de inwoners van andere continenten (benamingen als “Europeanen” of “Aziaten” doen afbreuk aan de vele vormen van diversiteit die bestaan onder de bevolkingen van deze continenten).

Barbaar: dit woord circuleert al in de oudheid in de betekenis van “buitenlander”. **Ook de chinezen bijvoorbeeld beschouwden traditioneel andere volkeren als “barbaren”.** Maar in de koloniale tijd krijgt “barbaar” nog een bijkomende betekenis: het woord verwijst dan naar vermeende kenmerken als wreedheid, geweld en onderontwikkeling die aan de gekoloniseerde bevolking worden toegeschreven. **Het wordt gebruikt om volkeren te omschrijven die, naar de normen van de kolonistoren, praktijken beoefenen gebaseerd op voortdurend geweld en die leven van de oorlogschatten verworven ten koste van slachtingen.** Het pejoratieve karakter van het woord wordt nog sterker na de Eerste Wereldoorlog. Vandaag is “barbaars” min of meer synoniem voor **onmenselijk, wat uitlegt waarom** het problematisch is om het woord te gebruiken in verwijzingen naar mensen met een andere

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Beschaafd is het tegengestelde van barbaars, primitief of wild. Het “beschavingsniveau” van de westerse wereld werd als argument of excuus gehanteerd voor de kolonisatie omdat “de beschaving” werd vooropgesteld als te bereiken doel voor alle volkeren ter wereld. Vandaag nog praten van “beschaving” is problematisch omdat het concept is uitgevonden door de witte kolonistoren om zichzelf te beschrijven en te verheffen boven de rest van de wereld. Het zijn dus westerse codes die tot criteria worden gesmeed om anderen al dan niet als “beschaafd” te noemen.

Inheems: dit woord werd gebruikt om de volkeren benoemen die aanwezig waren in een gebied vóór het werd gekoloniseerd door de Europeanen, zoals ook “Aboriginal” of “autochtoon”. Het woord krijgt een pejoratieve klank in de koloniale tijd, net als de woorden “barbaar” of “wilde”. Geleidelijk aan verliest het die negatieve connotatie en gaat het deel uitmaken van de dagelijkse en de officiële taal: het wordt ook gebruikt in het recht. Vandaag wordt “inheems” gebruikt als adjectief om te verwijzen naar planten en dieren, maar krijgt het woord weer een pejoratieve betekenis wanneer het gaat om mensen of menselijke activiteiten.

Zwarte: de huidskleur wordt nog altijd gebruikt om te verwijzen naar een ras. De woordenschat die fungeerde om personen uit Afrika te omschrijven, is sinds de negentiende eeuw sterk geëvolueerd. “Neger”, afgeleid van het Latijnse “niger” of “zwart”, was destijds een volledig aanvaardbare term, ook in wetenschappelijke en literaire kringen, maar het woord was wel beladen met een kleinerende, ontmenselijkende en onderdrukkende betekenis. Vooral in de context van de strijd tegen de slavernij en daarna van de strijd voor burgerrechten in de VS kwam het beledigende karakter van de term naar voren. Onder invloed van de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging in Amerika is in vele talen geprobeerd om “neger” en het beledigende “nikker” te vervangen door andere, minder pejoratieve woorden, zoals “zwarte”, “black” of “afro”, maar echt overtuigend is dat nooit geweest. Er moet echter op gewezen worden dat het criterium huidskleur heel vaak ook wordt gebruikt voor zelfdefiniëring en/of ideologische en politieke mobilisatie (bv. de “Black Lives Matter”-beweging, blanke supremacisten, enz.)

Blanke: refereert aan de huidskleur van mensen uit Europa. Maar “blank” draagt ook de verwijzing in zich naar “onbeschreven”, “zuiver” en “rein”, cf. uitdrukkingen als “blanco stemmen” en “een blanco strafregister”. Dan krijgt het label “blanke” een positieve betekenis die tegenover het negatieve label “neger” staat. Daarom is er in dit dossier voor geopteerd om “blank” te vervangen door “wit”. Het probleem ligt vooral in de aanhoudende neiging om mensen en gemeenschappen te rangschikken op basis van hun huidskleur, hun geslacht, hun godsdienst, taal of andere criteria.

cultuur.

Beschaafd is het tegengestelde van barbaars, primitief of wild. Het “beschavingsniveau” van de westerse wereld werd als argument of excuus gehanteerd voor de kolonisatie omdat “de beschaving” werd vooropgesteld als te bereiken doel voor alle volkeren ter wereld. Vandaag nog praten van “beschaving” is problematisch omdat het concept is uitgevonden door de witte kolonistoren om zichzelf te beschrijven en te verheffen boven de rest van de wereld. Het zijn dus westerse **normen** die tot criteria worden gesmeed om anderen al dan niet als “beschaafd” te noemen.

Inheems: dit woord werd gebruikt om de volkeren benoemen die aanwezig waren in een gebied vóór het werd gekoloniseerd door de Europeanen, zoals ook “Aboriginal” of “autochtoon”. Het woord krijgt een pejoratieve klank in de koloniale tijd, net als de woorden “barbaar” of “wilde”. Geleidelijk aan verliest het die negatieve connotatie en gaat het deel uitmaken van de dagelijkse en de officiële taal: het wordt ook gebruikt in het recht. Vandaag wordt “inheems” gebruikt als adjectief om te verwijzen naar planten en dieren, maar krijgt het woord weer een pejoratieve betekenis wanneer het gaat om mensen of menselijke activiteiten.

Zwarte: de huidskleur wordt nog altijd gebruikt om te verwijzen naar een ras. De woordenschat die fungeerde om personen uit Afrika te omschrijven, is sinds de negentiende eeuw sterk geëvolueerd. “Neger”, afgeleid van het Latijnse “niger” of “zwart”, was destijds een volledig aanvaardbare term, ook in wetenschappelijke en literaire kringen, maar het woord was wel beladen met een kleinerende, ontmenselijkende en onderdrukkende betekenis. Vooral in de context van de strijd tegen de slavernij en daarna van de strijd voor burgerrechten in de VS **in de XXste eeuw** kwam het beledigende karakter van de term naar voren. Onder invloed van de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging in Amerika is in vele talen geprobeerd om “neger” en het beledigende “nikker” te vervangen door andere, minder pejoratieve woorden, zoals “zwarte”, “black” of “afro”, maar echt overtuigend is dat nooit geweest. Er moet echter op gewezen worden dat het criterium huidskleur heel vaak ook wordt gebruikt voor zelfdefiniëring en/of ideologische en politieke mobilisatie (bv. de “Black Lives Matter”-beweging, blanke supremacisten, enz.)

Blanke: refereert aan de huidskleur van mensen uit Europa. Maar “blank” draagt ook de verwijzing in zich naar “onbeschreven”, “zuiver” en “rein”, cf. uitdrukkingen als “blanco stemmen” en “een blanco strafregister”. Dan krijgt het label “blanke” een positieve betekenis die tegenover het negatieve label “neger” staat. Daarom is er in dit dossier voor geopteerd om “blank” te vervangen door “wit”. Het probleem ligt vooral in de aanhoudende neiging om mensen en gemeenschappen te rangschikken op basis van hun huidskleur, hun geslacht, hun godsdienst, taal of andere criteria.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Primitief is de term die vanaf de negentiende eeuw dient om te verwijzen naar de zogenaamd onderontwikkelde aard van de gekoloniseerde volkeren. Ze houdt de idee in dat er een hiërarchie bestaat tussen samenlevingen.

Wild: zoals “primitief” verwijst “wild in de negentiende eeuw, en al eerder, naar alles wat niet westers is en een meer “naturalistisch” karakter heeft. De “wilde” staat dicht bij de natuur en dus ver van de “beschaving” en de cultuur. Hij staat dicht bij het dier dan bij de mens. De notie van de “goede wilde” verwijst ook naar een paternalistisch gedachtengoed: de “goede wilde” is onschuldig, naïef, gediensig en vriendelijk, hij is niet gecorrumpeerd door de “beschaafde” samenleving en wordt door de kolonisator dan ook welwillend behandeld.

2.1 Midden-Afrika rond 1875

De Europese ‘ontdekking’ van Midden-Afrika

Tot in de tweede helft van de negentiende eeuw is het binnenland van Midden-Afrika een blinde vlek voor de Europeanen. Op toenmalige kaarten zijn enkel de kustregio’s ingekleurd. Op een beperkte groep Portugese handelaren na wagen Europeanen zich niet in het Midden-Afrikaanse binnenland.

Vanaf de jaren 1850 verandert dat. Te beginnen met de expeditie van Livingstone, doorkruisen steeds meer zogenoemde ontdekkingsreizigers het onbekende gebied om het in naam van de wetenschap in kaart te brengen en te beschrijven, om te peilen naar economisch potentieel of om stukken op te eisen en te veroveren voor Europese naties of heersers.

De reisverslagen van de zogeheten ontdekkingsreizigers worden gepubliceerd in kranten en in boekvorm en verslonden door het Europese publiek, hun lezingen massaal bijgewoond. Steevast brengen mannen als Georg Schweinfurth, Jérôme Becker en Henry Morton Stanley hetzelfde verhaal. Een verhaal dat decennialang herhaald zal worden door de koloniale overheid die deze ‘pioniers’ verheerlijkt. Een verhaal van de witte held, die met risico voor zijn eigen leven als een van de eersten het zogenaamde duistere hart van Afrika doorkruist – letterlijk en figuurlijk ver weg van de beschaafde wereld – en in zijn eentje heldhaftig het hoofd biedt aan een reeks hindernissen en tegenslagen, gaande van tropisch ziektes tot giftige pijlen.

Het verhaal uit de reisverslagen vertekent echter de realiteit. Eerst en vooral wordt de cruciale rol van zwarte mensen genegeerd. De expeditie van mannen als Pierre Savorgnan de Brazza bestaan naast een paar witte

Primitief is de term die vanaf de negentiende eeuw dient om te verwijzen naar de zogenaamd onderontwikkelde aard van de gekoloniseerde volkeren. Ze houdt de idee in dat er een hiërarchie bestaat tussen samenlevingen.

Wild: “die in het woud leeft”, zoals “primitief” verwijst “wild in de negentiende eeuw, en al eerder, naar alles wat niet westers is en een meer “naturalistisch” karakter heeft. De “wilde” staat dicht bij de natuur en dus ver van de “beschaving” en de cultuur. Hij staat dicht bij het dier dan bij de mens. De notie van de “goede wilde” verwijst ook naar een paternalistisch gedachtengoed: de “goede wilde” is onschuldig, naïef, gediensig en vriendelijk, hij is niet gecorrumpeerd door de “beschaafde” samenleving en wordt door de kolonisator **die hem niet ontmoet heeft** dan ook welwillend behandeld.

2.1 Midden-Afrika rond 1875

De Europese ‘ontdekking’ van Midden-Afrika

Tot in de tweede helft van de negentiende eeuw is het binnenland van Midden-Afrika een blinde vlek voor de Europeanen. Op toenmalige kaarten zijn enkel de kustregio’s ingekleurd. Op een beperkte groep Portugese handelaren na wagen Europeanen zich niet in het Midden-Afrikaanse binnenland.

Vanaf de jaren 1850 verandert dat. Te beginnen met de expeditie van Livingstone, doorkruisen steeds meer zogenoemde ontdekkingsreizigers het onbekende gebied om het in naam van de wetenschap in kaart te brengen en te beschrijven, om te peilen naar economisch potentieel of om stukken op te eisen en te veroveren voor Europese naties of heersers.

Dit deel van Afrika werd beschouwd als bijzonder moeilijk te bereiken en te exploiteren vanwege ongeneeslijke endemische ziekten en groepen antropofage krijgers. De ontdekkingsreizigers hadden tevergeefs geprobeerd om Groot-Brittannië te interesseren in deze onherbergzame gebieden voor Europeanen.

De reisverslagen van de zogeheten ontdekkingsreizigers worden gepubliceerd in kranten en in boekvorm en verslonden door het Europese publiek, hun lezingen massaal bijgewoond. Steevast brengen mannen als Georg Schweinfurth, Jérôme Becker en Henry Morton Stanley hetzelfde verhaal. Een verhaal dat decennialang herhaald zal worden door de koloniale overheid die deze ‘pioniers’ verheerlijkt. Een verhaal van de witte held, die met risico voor zijn eigen leven als een van de eersten het zogenaamde duistere hart van Afrika doorkruist – letterlijk en figuurlijk ver weg van de beschaafde wereld – en in zijn eentje heldhaftig het hoofd biedt aan een reeks hindernissen en tegenslagen, gaande van tropisch ziektes tot giftige pijlen.

Het verhaal uit de reisverslagen vertekent echter de realiteit. Eerst en vooral wordt de cruciale rol van zwarte mensen genegeerd. De expeditie van mannen als Pierre Savorgnan de Brazza bestaan naast een paar witte

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

avonturiers ook uit tientallen en soms zelfs honderden zwarte dragers, soldaten, roeiers, tolken, gidzen en andere begeleiders. Te paard of ezel, of rondgewandeld door dragers volgen ontdekkingsreizigers plaatselijke gidzen langs bestaande handelsroutes die de Afrikaanse kusten linken met het Midden-Afrikaanse binnenland. De kennis over de samenlevingen die ze onderweg tegenkomen verkrijgen ze veelal van Afrikaanse leiders die hen vertellen wat in hun kraam past. Die informatie wordt bovendien gefilterd door Afrikaanse tolken, van wie de Europeanen volledig afhankelijk zijn. Ten tweede verbloemen de reisverslagen het geweld dat gepaard gaat met de zogeheten ontdekking van Afrika. Veel expedities lijken in realiteit meer op gewelddadige veroveringsoorlogen dan op vreedzame verkenningsmissies. Witte ontdekkingsreizigers hechten doorgaans weinig waarde aan het leven van hun zwarte begeleiders.

Het beeld dat ontdekkingsreizigers van Midden-Afrika schetsen is bijzonder gekleurd. Oververmoeid, angstig, geïsoleerd van hun thuiswereld, ijlend van de koorts en geïntoxiceerd door alcohol en medicijnen als laudanum (opgeloste opium), kinine en arsenicum die tegen allerlei tropische ziektes moeten beschermen, verkeren veel ontdekkingsreizigers in een haast permanente roes of waas.

Daarenboven vertekent het superieure zelfbeeld van de eerste Europeanen hun kijk op Midden-Afrika en zijn bevolkingsgroepen, op wie ze neerkijken. Doorgaans stellen ze het Congobekken voor als de primitieve tegenhanger van het in hun ogen beschaafde Europa. Al weerklinkt ook af en toe de verwondering om de gevorderde beschaving – zoals dat toen heette – van sommige Midden-Afrikaanse volkeren.

De manier waarop de ontdekkingsreizigers Midden-Afrika beschrijven zegt minstens evenveel over hun witte zelfbeeld dan over het Congobekken rond 1875. Hoe ziet die reusachtige regio er dan wel uit in de periode vlak voor de kolonisatie? Twee kenmerken zijn van belang voor het gebied dat binnenkort de Onafhankelijke Congostaat en later Belgisch-Congo zal heten: diversiteit en transitie.

Diversiteit

Landschappen

Het Congobekken is zeer groot, groter dan heel West-Europa. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het gebied gekenmerkt wordt door een enorme diversiteit.

Het merendeel van negentiende-eeuws Congo is bedekt met regenwoud. Geen monotoon boslandschap maar een diverse aaneenschakeling van microbiotopen met een specifieke rijkdom aan dieren en planten. Ten noorden, zuiden en oosten van dat regenwoud is er een variatie aan minder dichtbegroeide bossen en savanne. Verder zijn er uitgestrekte moerassen en ecologische niches zoals de regio rond het Kivu-meer met zijn heuvellandschap en naar Midden-Afrikaanse standaarden milde klimaat.

Het Congobekken zelf bestaat uit honderden en misschien zelfs duizenden kleine rivieren die samenvloeien in grotere waterlopen als de Uele, Sankuru en Itimbiri, die op hun

avonturiers ook uit tientallen en soms zelfs honderden zwarte dragers, soldaten, roeiers, tolken, gidzen en andere begeleiders. Te paard of ezel, of rondgewandeld door dragers volgen ontdekkingsreizigers plaatselijke gidzen langs bestaande handelsroutes die de Afrikaanse kusten linken met het Midden-Afrikaanse binnenland. De kennis over de samenlevingen die ze onderweg tegenkomen verkrijgen ze veelal van Afrikaanse leiders die hen vertellen wat in hun kraam past. Die informatie wordt bovendien gefilterd door Afrikaanse tolken, van wie de Europeanen volledig afhankelijk zijn. Ten tweede verbloemen de reisverslagen het geweld dat gepaard gaat met de zogeheten ontdekking van Afrika. Veel expedities lijken in realiteit meer op gewelddadige veroveringsoorlogen dan op vreedzame verkenningsmissies. Witte ontdekkingsreizigers hechten doorgaans weinig waarde aan het leven van hun zwarte begeleiders.

Het beeld dat ontdekkingsreizigers van Midden-Afrika schetsen is bijzonder gekleurd. Oververmoeid, angstig, geïsoleerd van hun thuiswereld, ijlend van de koorts en geïntoxiceerd door alcohol en medicijnen als laudanum (opgeloste opium), kinine en arsenicum die tegen allerlei tropische ziektes moeten beschermen, verkeren veel ontdekkingsreizigers in een haast permanente roes of waas.

Daarenboven vertekent het superieure zelfbeeld van de eerste Europeanen hun kijk op Midden-Afrika en zijn bevolkingsgroepen, op wie ze neerkijken. Doorgaans stellen ze het Congobekken voor als de primitieve tegenhanger van het in hun ogen beschaafde Europa. Al weerklinkt ook af en toe de verwondering om de gevorderde beschaving – zoals dat toen heette – van sommige Midden-Afrikaanse volkeren.

De manier waarop de ontdekkingsreizigers Midden-Afrika beschrijven zegt minstens evenveel over hun witte zelfbeeld dan over het Congobekken rond 1875. Hoe ziet die reusachtige regio er dan wel uit in de periode vlak voor de kolonisatie? Twee kenmerken zijn van belang voor het gebied dat binnenkort de Onafhankelijke Congostaat en later Belgisch-Congo zal heten: diversiteit en transitie.

Diversiteit

Landschappen

Het Congobekken is zeer groot, groter dan heel West-Europa. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het gebied gekenmerkt wordt door een enorme diversiteit.

Het merendeel van negentiende-eeuws Congo is bedekt met regenwoud. Geen monotoon boslandschap maar een diverse aaneenschakeling van microbiotopen met een specifieke rijkdom aan dieren en planten. Ten noorden, zuiden en oosten van dat regenwoud is er een variatie aan minder dichtbegroeide bossen en savanne. Verder zijn er uitgestrekte moerassen en ecologische niches zoals de regio rond het Kivu-meer met zijn heuvellandschap en naar Midden-Afrikaanse standaarden milde klimaat.

Het Congobekken zelf bestaat uit honderden en misschien zelfs duizenden kleine rivieren die samenvloeien in grotere waterlopen als de Uele, Sankuru en Itimbiri, die op hun

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

beurt samenkomen in stromen als de Ubangi, Lualaba en Kasai. Het zijn de levensaders van de machtige Congostroom die westwaarts in de Atlantische oceaan uitmondt. De Grote Meren begrenzen het gebied in het Oosten.

Ook midden in Congo bevinden zich grote waterbekkens als het Tumba- en Mai-Ndombemeer. Stroomversnellingen, watervallen en een laag debiet tijdens het droogteseizoen maken grote stukken van de rivierbekkens soms onbevaarbaar.

Culturen en identiteiten

Diversiteit karakteriseert niet alleen het landschap maar ook de bevolking van het uitgestrekte Congobekken dat bijzonder dunbevolkt is in de negentiende eeuw. Aan de vooravond van de kolonisatie wonen er naar schatting 10 à 15 miljoen mensen in een gebied zo groot als West-Europa.

Die relatief kleine bevolking is allesbehalve homogeen. ‘De Congolees’ bestaat niet. Congo is op dat ogenblik een smeltkroes van talen, culturen en bevolkingsgroepen. Er leven honderden verschillende gemeenschappen die op verschillende basis zijn georganiseerd. Er zijn koninkrijken zoals die van de Kongo en Kuba, en kleinere politieke entiteiten en allianties zoals de Mangbetu en Zande. Maar er zijn ook clans, uitgebreide families en andere gemeenschappen op basis van verwantschap, en bevolkingsgroepen met een gemeenschappelijke taal, cultuur, religie, geschiedenis, economische bedrijvigheid of een andere gemene deler. Zo worden er in negentiende-eeuws Congo meer dan 200 verschillende talen gesproken.

Het wordt nog complexer als je bedenkt dat die verschillende gemeenschappen moeilijk af te bakenen zijn, wat de kolonisator later zal proberen te doen naar het modern Europees ideaal van de natiestaat met één land, volk, taal en cultuur. Identiteiten en entiteiten overlappen en zijn niet statisch maar dynamisch. Zo krijgt het koninkrijk Garenganze in de huidige Katanga-regio vanaf 1860 vorm onder leiding van een groep Nyamwezi-handelaars en veroveraars die zichzelf Yeke noemen en voornamelijk Swahili spreken. Zij controleren een aantal gemeenschappen die voordien deel uitmaakten van andere rijken zoals het koninkrijk Kazembe en onder andere Sanga, Luba, Lunda en Bemba spreken.

Religies en kunst

Midden-Afrika kent op dat moment een waaier aan eigen religies en religieuze praktijken. Sommige zijn heel lokaal, andere wijdverspreid. De Congolese bevolking maakt zich ook religies eigen van buitenaf. Zo doet het rooms-katholicisme al aan het einde van de vijftiende eeuw zijn intrede aan de Atlantische kust met de komst van de Portugezen.

De meeste mensen in Midden-Afrika geloven in meerdere goden. Naast een almachtige schepper of entiteit zijn er heel wat praktische godheden die geassocieerd worden

beurt samenkomen in stromen als de Ubangi, Lualaba en Kasai. Het zijn de levensaders van de machtige Congostroom die westwaarts in de Atlantische oceaan uitmondt. De Grote Meren begrenzen het gebied in het Oosten.

Ook midden in Congo bevinden zich grote waterbekkens als het Tumba- en Mai-Ndombemeer. Stroomversnellingen, watervallen en een laag debiet tijdens het droogteseizoen maken grote stukken van de rivierbekkens soms onbevaarbaar.

Culturen en identiteiten

Diversiteit karakteriseert niet alleen het landschap maar ook de bevolking van het uitgestrekte Congobekken dat bijzonder dunbevolkt is in de negentiende eeuw. Aan de vooravond van de kolonisatie wonen er naar schatting 10 à 15 miljoen mensen in een gebied zo groot als West-Europa.

Die relatief kleine bevolking is allesbehalve homogeen. ‘De Congolees’ bestaat niet. Congo is op dat ogenblik een smeltkroes van talen, culturen en bevolkingsgroepen. Er leven honderden verschillende gemeenschappen die op verschillende basis zijn georganiseerd. Er zijn koninkrijken zoals die van de Kongo **de Kuba, de Lunda en Baluba** en kleinere politieke entiteiten en allianties zoals de Mangbetu en Zande. Maar er zijn ook clans, uitgebreide families en andere gemeenschappen op basis van verwantschap, en bevolkingsgroepen met een gemeenschappelijke taal, cultuur, religie, geschiedenis, economische bedrijvigheid of een andere gemene deler. Zo worden er in negentiende-eeuws Congo meer dan 200 verschillende talen gesproken.

Het wordt nog complexer als je bedenkt dat die verschillende gemeenschappen moeilijk af te bakenen zijn, wat de kolonisator later zal proberen te doen naar het modern Europees ideaal van de natiestaat met één land, volk, taal en cultuur. Identiteiten en entiteiten overlappen en zijn niet statisch maar dynamisch. Zo krijgt het koninkrijk Garenganze in de huidige Katanga-regio vanaf 1860 vorm onder leiding van een groep **arabo-mohamedaanse** Nyamwezi-handelaars en veroveraars die zichzelf Yeke noemen en voornamelijk Swahili spreken. Zij controleren een aantal gemeenschappen die voordien deel uitmaakten van andere rijken zoals het koninkrijk Kazembe en onder andere Sanga, Luba, Lunda en Bemba spreken.

De huidige grenzen van de Afrikaanse Staten dateren van de koloniale periode en komen slechts zelden overheen met deze van de pre-koloniale gemeenschappen

Religies en kunst

Midden-Afrika kent op dat moment een waaier aan eigen **geloven** en religieuze praktijken. Sommige zijn heel lokaal, andere wijdverspreid. De Congolese bevolking maakt zich ook religies eigen van buitenaf. Zo doet het rooms-katholicisme al aan het einde van de vijftiende eeuw zijn intrede aan de Atlantische kust met de komst van de Portugezen.

De meeste mensen in Midden-Afrika **zijn animisten of geloven** in meerdere goden. Naast een almachtige schepper of entiteit zijn er heel wat praktische godheden

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

met zaken als vruchtbaarheid, regen of oorlog. Om toegang te krijgen tot de godenwereld richten Congolezen zich vaak tot genezers en mediums maar ook tot politieke leiders als chefs en koningen. Via rituelen en voorwerpen als maskers, beelden en amuletten zoeken ze contact met het bovennatuurlijke. Europeanen doen Afrikaanse religies decennialang af als primitief bijgeloof of hekserij. Toch is dit soort religieuze beleving niet zo heel anders is dan die van bijvoorbeeld een negentiende-eeuwse Belg die in de kerk een kaarsje brandt bij de beeltenis van Sint-Rochus om te bidden voor de genezing van een familielid.

Tot slot kent Midden-Afrika een ongelooflijke artistieke rijkdom met een veelheid aan stijlen, al hebben de mensen er een andere kijk op esthetiek dan de moderne westerse notie van 'kunst'. In plaats van kunstwerken te produceren, decoreren ambachtslui gebruiksvoorwerpen, wapens en rituele objecten als maskers, amuletten en beelden om ze betekenis te geven. Hun werk is zelden definitief voltooid. Maskers en sculpturen die bijvoorbeeld gebruikt worden in rituelen worden continu bijgewerkt of verrijkt met nieuwe attributen. Veel objecten die wij vandaag als kunst definiëren horen niet op zichzelf te staan. Zo hoort bij een masker vaak een verhaal en een rituele dans. Dit geldt trouwens ook voor een fraai versierde zilveren misbeker die in de christelijke liturgie wordt gebruikt.

Productie en handel

Gekoppeld aan de ecologische diversiteit kent het Congobekken in de negentiende eeuw ook een grote variatie aan economische bedrijvigheden. Het merendeel van de bevolking is actief in het produceren van voedsel, net als bij ons waar de meerderheid van de plattelandsbevolking tot ver in de negentiende eeuw met minstens één been in de landbouw staat. Langs meren en rivieren wonen vissers. In de dichtste stukken van het regenwoud leven jager-verzamelaars. Vooral ten noorden en zuiden van het hart van het regenwoud doet men aan landbouw: nomadische veeteelt of het telen van voedingsgewassen zoals maniok, mais en palmnoten. Een minderheid legt zich toe op andere economische activiteiten zoals het weven van textiel of manden op basis van de vezels van de raffiapalm of de productie van metalen werktuigen, aardewerk, juwelen, houten boten, ...

Handelaars kopen en verkopen voedingsgewassen en afgewerkte producten op terugkerende of permanente markten in centra langs de belangrijke rivieren en wegen. De regionale handel draait op de uitwisseling tussen de inwoners van de verschillende ecologische niches met hun eigen economische productie. Het koninkrijk Ruanda heeft

die geassocieerd worden met zaken als vruchtbaarheid, regen of oorlog. Om toegang te krijgen tot de godenwereld richten Congolezen zich vaak tot genezers, **fetisjisten en tovenaars** maar ook tot politieke leiders als chefs en koningen. Via rituelen en voorwerpen als maskers, beelden en amuletten zoeken ze contact met het bovennatuurlijke. Europeanen doen Afrikaanse religies decennialang af als primitief bijgeloof of hekserij. Toch is dit soort religieuze beleving niet zo heel anders is dan die van bijvoorbeeld een negentiende-eeuwse Belg die in de kerk een kaarsje brandt bij de beeltenis van **een heilige om iets te bekommen**.

Tot slot kent Midden-Afrika een ongelooflijke artistieke rijkdom met een veelheid aan stijlen, al hebben de mensen er een andere kijk op esthetiek dan de moderne westerse notie van 'kunst'. In plaats van kunstwerken te produceren, decoreren ambachtslui gebruiksvoorwerpen, wapens en rituele objecten als maskers, amuletten en beelden om ze betekenis te geven. Hun werk is zelden definitief voltooid. Maskers en sculpturen die bijvoorbeeld gebruikt worden in rituelen worden continu bijgewerkt of verrijkt met nieuwe attributen. Veel objecten die wij vandaag als kunst definiëren horen niet op zichzelf te staan. Zo hoort bij een masker vaak een verhaal en een rituele dans. Dit geldt trouwens ook voor een fraai versierde zilveren misbeker die in de christelijke liturgie wordt gebruikt.

De rijkdom van deze kunst is zeer snel herkend en gewaardeerd door de kolonistoren. Van bij de opening van het Koloniënpaleis in Tervuren in 1897 genieten de kunsten van Congo een goed zichtbare plaats evenwaardig met die van de westerse kunstwerken.

Productie en handel

Gekoppeld aan de ecologische diversiteit kent het Congobekken in de negentiende eeuw ook een grote variatie aan **natuurlijke milieus met hun eigen** economische bedrijvigheden. Het merendeel van de bevolking is actief in het produceren van voedsel, net als bij ons waar de meerderheid van de plattelandsbevolking tot ver in de negentiende eeuw met minstens één been in de landbouw staat. Langs meren en rivieren wonen vissers. In de dichtste stukken van het regenwoud leven jager-verzamelaars. Vooral ten noorden en zuiden van het hart van het regenwoud doet men aan landbouw: nomadische veeteelt of het telen van voedingsgewassen **zoals de oliepalmboom en, sinds hun invoering door de Portugezen, aardnoot, maniok, mais en rijst via de arabo-swahili komende uit het Oosten**. Een minderheid legt zich toe op andere economische activiteiten zoals het weven van textiel of manden op basis van de vezels van de raffiapalm of de productie van metalen werktuigen, aardewerk, juwelen, **prauwen**, ...

Handelaars kopen en verkopen voedingsgewassen en afgewerkte producten op terugkerende of permanente markten in centra langs de belangrijke rivieren en wegen. De regionale handel draait op de uitwisseling tussen de inwoners van de verschillende ecologische niches met hun eigen economische productie. Het koninkrijk Ruanda heeft

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

bijvoorbeeld zoutmijnen en verkoopt dus zout. Sommige bevolkingsgroepen specialiseren zich in het vervaardigen van producten die ze verhandelen. Metalen pijl- en speerpunten uit het gebied tussen de Kasai en Sankuru zijn bijvoorbeeld bijzonder gegeerd. Het Buha-koninkrijk maakt dan weer de beste hakken, essentieel om het veld te bewerken.

Betalen gebeurt met een waaier aan verschillende geldvormen. Afhankelijk van waar, met wie en om welk product het gaat betalen handelaars met textiel, koperen kruisjes of ringen, kaurischelpen of andere betaalmiddelen. Aan de Atlantische kust koop je bijvoorbeeld voedsel met parels. Ivoor uit het Congolese binnenland betaal je met buskruit of vuurwapens.

Dragers met draagstellen en roeiers met kano's verzorgen het transport. Lastdieren worden aanvankelijk vrijwel nergens gebruikt door de tsetseevlieg die de trypanosoma-parasiet die bij runderen, paarden en ezels de dodelijke Nagana-ziekte veroorzaakt.

Transitie

Groei van de lange-afstandshandel

De kolonisator schilderde de Congolezen af als statische, primitieve mensen die sinds mensenheugenis op dezelfde manier leefden. Niets is minder waar. Net als de Europese geschiedenis is de Midden-Afrikaanse er een van constante veranderingen en evoluties. Ook het Congobekken is in transitie op het moment van de Europese ontdekkingsexpedities.

Tijdens de tweede helft van de negentiende eeuw verbinden handelaars steeds grotere stukken van Midden-Afrika tot een aantal grote handelszones die het Congolese binnenland via rivier- en landroutes linken met de Afrikaanse kusten en zo de rest van de wereld. Vanuit het noorden van het Congobekken vestigen Sudanese handelaars zich steeds verder zuidwaarts. Zij vormen een brug met het Middellandse Zeegebied en het Midden-Oosten via de Nijl en de Sahara. Handelaars van de Oost-Afrikaanse Swahilikust verbinden Oost-Congo dan weer met de Indische oceaan. Netwerken van Chokwe- en Zombo-handelaars linken het zuiden van Congo over land met de Atlantische kust in het Westen, gedomineerd door Portugal. Ook de Congo en zijn bijrivieren verbinden het Congolese binnenland met de Congomonding aan de Westkust waar Portugese, Britse, Franse en Nederlandse handelshuizen gevestigd zijn. Hier zijn het Bobangi-handelaren die de handel over lange afstanden domineren en een steeds groter netwerk uitbouwen.

Handelswaar

Wat wordt er verhandeld binnen die opkomende

bijvoorbeeld zoutmijnen en verkoopt dus zout. Sommige bevolkingsgroepen specialiseren zich in het vervaardigen van producten die ze verhandelen. Metalen pijl- en speerpunten uit het gebied tussen de Kasai en Sankuru zijn bijvoorbeeld bijzonder gegeerd. **Zo ook de koperen kruisjes van de Katanga, ook wel Handa genoemd, die als geld dienst doen en afkomstig zijn van het smelten van koper voor het maken van verschillende werktuigen.** Het Buha-koninkrijk maakt dan weer de beste hakken, essentieel om het veld te bewerken.

Betalen gebeurt met een waaier aan verschillende geldvormen. Afhankelijk van waar, met wie en om welk product het gaat betalen handelaars met textiel, koperen kruisjes of ringen, kaurischelpen of andere betaalmiddelen. Aan de Atlantische kust koop je bijvoorbeeld voedsel met parels. Ivoor uit het Congolese binnenland betaal je met buskruit of vuurwapens.

Lastendragers en prauwroeiers verzorgen het transport.. Deze methodes zullen gebruikt worden door de kolonisator tot aan de afwerking van de spoorweg- en andere infrastructuur die het eindelijk zullen toelaten de bevolking deze zware prestaties te besparen. Lastdieren worden aanvankelijk vrijwel nergens gebruikt door de tsetseevlieg die de trypanosoma-parasiet die bij runderen, paarden en ezels de dodelijke Nagana-ziekte veroorzaakt.

Transitie

Groei van de lange-afstandshandel

De kolonisator schilderde de Congolezen af als statische, primitieve mensen die sinds mensenheugenis op dezelfde manier leefden. Niets is minder waar. Net als de Europese geschiedenis is de Midden-Afrikaanse er een van constante veranderingen en evoluties. Ook het Congobekken is in transitie op het moment van de Europese ontdekkingsexpedities.

Tijdens de tweede helft van de negentiende eeuw verbinden handelaars steeds grotere stukken van Midden-Afrika tot een aantal grote handelszones die het Congolese binnenland via rivier- en landroutes linken met de Afrikaanse kusten en zo de rest van de wereld. Vanuit het noorden van het Congobekken vestigen Sudanese handelaars zich steeds verder zuidwaarts. Zij vormen een brug met het Middellandse Zeegebied en het Midden-Oosten via de Nijl en de Sahara. Handelaars van de Oost-Afrikaanse Swahilikust verbinden Oost-Congo dan weer met de Indische oceaan. Netwerken van Chokwe- en Zombo-handelaars linken het zuiden van Congo over land met de Atlantische kust in het Westen, gedomineerd door Portugal. Ook de Congo en zijn bijrivieren verbinden het Congolese binnenland met de Congomonding aan de Westkust waar Portugese, Britse, Franse en Nederlandse handelshuizen gevestigd zijn. Hier zijn het Bobangi-handelaren die de handel over lange afstanden domineren en een steeds groter netwerk uitbouwen.

Handelswaar

Wat wordt er verhandeld binnen die opkomende

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

langeafstandsnetwerken? Uit het Congolese binnenland komen slaven en ivoor. Hoewel de meeste Europese staten slavenhandel verbieden in hun rijken (Portugal doet dit als laatste in de jaren 1850), neemt de slavenhandel tijdens de tweede helft van de negentiende eeuw niet drastisch af. De illegale slavenhandel blijft immers bestaan. Cuba importeert bijvoorbeeld Congolese slaven tot in 1868. Maar vooral de interne vraag in Afrika en de externe vraag uit het Midden-Oosten blijft groot. Congolese slaven worden door koningen, krijgsheren en slavenhandelaars verkregen bij burens tijdens oorlogen en raids maar ook als vorm van tribuut van ondergeschikte gemeenschappen.

Naast slaven is ivoor een gegeerd product. De Europese, Chinese en Indische vraag naar slagstanden van olifanten piekt. Ivoor is een makkelijk te bewerken, relatief elastisch en duurzaam materiaal. Het wordt onder meer gebruikt voor medicijnen, meubels, instrumenten, beeldjes, wapenkolven, schaakstukken en biljartballen. In de andere richting importeren handelaars afgewerkte producten zoals textiel van de kusten naar het binnenland. Vuurwapens en munitie vormen dé importproducten bij uitstek om te verhandelen tegen slaven en ivoor.

Politieke verandering

De toenemende handelscontacten met West-, Oost- en Noord-Afrika en van daaruit met de rest van de wereld veroorzaken politieke aardverschuivingen in grote delen van het Congobekken. In elk van de grote handelszones zien we in de tweede helft van de negentiende eeuw een gelijkaardig proces. In een eerste fase kopen grote, goed uitgeruste handelskaravanen slaven en ivoor van lokale leiders in ruil voor vuurwapens en munitie. Afhankelijk van de zwakte van hun lokale “commerciële partner” durven de goed bewapende karavanen raids te organiseren of de andere partij af te persen om zo manu militari slagstanden en slaven te bekomen. In een tweede fase zetten de handelaren de eerste stappen richting een meer permanente aanwezigheid en controle. Handeldrijven, roven en afpersen doen ze vanuit permanente residenties die uitgroeien tot forten. Gaandeweg verandert dat in het regelmatig eisen van tribuut – een vorm van belastingen. Lokale handelspartners en slachtoffers van raids en afpersing groeien uit tot een soort vazallen en worden uit elkaar gespeeld met verdeel- en heerstechnieken. Op die manier bouwen de handelaars een politieke machtsbasis uit.

De opkomst van nieuwe heersers gaat ten koste van bestaande rijken die geen toegang hebben tot vuurwapens of daarvoor afhankelijk zijn van diezelfde handelaars die de poten vanonder onder hun troon proberen te zagen. In het

langeafstandsnetwerken? Uit het Congolese binnenland komen slaven en ivoor. Hoewel de meeste Europese staten slavenhandel verbieden in hun rijken (Portugal doet dit als laatste in de jaren 1850), neemt de slavenhandel tijdens de tweede helft van de negentiende eeuw niet drastisch af. De illegale slavenhandel blijft immers bestaan. Cuba importeert bijvoorbeeld Congolese slaven tot in 1868. Maar vooral de interne vraag in Afrika en de externe vraag uit het Midden-Oosten blijft groot. Congolese slaven worden door “hun broeders” koningen en krijgsheren en door slavenhandelaars verkregen bij burens tijdens oorlogen en raids maar ook als vorm van tribuut van ondergeschikte gemeenschappen.

Naast slaven, - die voor “handelswaar” worden gehouden - is ivoor een gegeerd product. De Europese, Chinese en Indische vraag naar slagstanden van olifanten piekt. Ivoor is een makkelijk te bewerken, relatief elastisch en duurzaam materiaal. Het wordt onder meer gebruikt voor medicijnen, meubels, instrumenten, beeldjes, wapenkolven, schaakstukken en biljartballen. In de andere richting importeren handelaars afgewerkte producten zoals textiel van de kusten naar het binnenland. Vuurwapens en munitie vormen dé importproducten bij uitstek om te verhandelen tegen slaven en ivoor.

Politieke verandering

De toenemende handelscontacten met West-, Oost- en Noord-Afrika en van daaruit met de rest van de wereld veroorzaken politieke aardverschuivingen in grote delen van het Congobekken. In elk van de grote handelszones zien we in de tweede helft van de negentiende eeuw een gelijkaardig proces. In een eerste fase kopen grote, goed uitgeruste **arabo-swahili** handelskaravanen slaven en ivoor van lokale leiders in ruil voor vuurwapens en munitie. Afhankelijk van de zwakte van hun lokale “commerciële partner” durven de goed bewapende karavanen, **dank zij hun lucratieve handel in slaven en ivoor**, raids te organiseren of de andere partij af te persen om zo manu militari slagstanden en slaven te bekomen **van de Congolese bevolking**. In een tweede fase zetten de handelaren de eerste stappen richting een meer permanente aanwezigheid en controle. Handeldrijven, **plunderen** en afpersen doen ze vanuit permanente **versterkte** residenties die uitgroeien tot forten. Gaandeweg verandert dat in het regelmatig eisen van tribuut – een vorm van belastingen. Lokale handelspartners en slachtoffers van raids en afpersing groeien uit tot een soort vazallen en worden uit elkaar gespeeld met verdeel- en heerstechnieken. Op die manier bouwen de handelaars een **roofzuchtige** politieke machtsbasis uit. **Het bestaan van een slavenhandel vanuit het centrum van Afrika naar de swahili oevers in het Oosten zal aan de basis liggen van de stichting van de Anti-slavernijbeweging en van de Akte van Brussel in 1890.**

De opkomst van nieuwe heersers gaat ten koste van bestaande **koninkrijken** die geen toegang hebben tot vuurwapens of daarvoor afhankelijk zijn van diezelfde handelaars die **hen proberen te onderwerpen**. In het

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

zuidwesten van het Congobekken palmen de Chokwe grote stukken van het Lunda-koninkrijk in dat sinds de achttiende eeuw het zuidelijke deel van de Kasai- en Sankurubekken omvatte en lange tijd een handelspartner was. In het oosten bouwen Swahili-handelaren hun economische en politieke macht uit ten koste van de Kazembe- en Luba-koninkrijken die ooit slaven en ivoor aan hen leverden. Yeke-leider Msiri bouwt in Katanga zijn Garenganze-koninkrijk uit ten koste van de koningen van Kazembe, Lunda en Luba. De Sudanese handelaars in het noorden van het Congobekken degraderen de lokale Abandia- en Azande-leiders van handelspartners tot hun vazallen. In het westen groeien de Bobangi dankzij hun controle over de langeafstandhandel langs de Congo uit van een vissersvolk tot een machtige handelsnatie. Toegenomen contacten met de buitenwereld zorgen niet alleen voor een politieke transitie, maar ook voor heel wat culturele vernieuwing. Zo introduceren de Sudanese handelaars bijvoorbeeld de islam en het Arabisch in het noorden van het Congo-bekken.

Anders dan Europa

Midden-Afrika is geen onbeschreven blad zoals Europese ontdekkingsreizigers en de koloniale ambtenaren, bedrijfsmedewerkers en missionarissen na hen doen uitschijnen. Het gebied wordt bewoond door verschillende gemeenschappen met eigen politieke en economische structuren, verschillende culturen en religies.

Wel zijn de Midden-Afrikaanse samenlevingen anders georganiseerd dan die in Europa en het Westen. In plaats van de natiestaat zoals die door de Europese elite wordt nagestreefd, d.w.z. met een afgebakend grondgebied, volk, taal en cultuur, wordt Congo gekenmerkt door een veelheid van organisatorische en gemeenschapsstructuren (politiek, economisch, cultureel, enz.). Een grootschalige industrie, draaiend op stoom, elektriciteit waar men werkt met loonarbeiders, is er niet. Transport gebeurt op de rug van dragers en met kano's, niet met lastdieren of gemotoriseerde voer- en vaartuigen. De mensen wonen er niet in huizen van steen. Betalen gebeurt met andere vormen van geld dan munten en bankbiljetten. De Congolese gemeenschappen hebben een orale cultuur waarin kennis mondeling wordt overgedragen en bewaard, heel anders dan in Europa waar naast mondelinge overlevering het schrift een belangrijke rol speelt. Brieven, telegrammen en telefoongesprekken zijn er niet. De lijst met verschillen is lang. Het zijn die verschillen die de kolonisator interpreteert en bestempelt als het bewijs dat Congo primitief is, in tegenstelling tot het beschaafde België en Europa die gelden als de maatstaf van vooruitgang.

2.2 De start van een Belgische kolonie

Koning Leopold II is de drijvende kracht achter de

zuidwesten van het Congobekken palmen de Chokwe grote stukken van het Lunda-koninkrijk in dat sinds de achttiende eeuw het zuidelijke deel van de Kasai- en Sankurubekken omvatte en lange tijd een handelspartner was. In het oosten bouwen Swahili-handelaren hun economische en politieke macht uit ten koste van de Kazembe- en Luba-koninkrijken die ooit slaven en ivoor aan hen leverden. Yeke-leider Msiri bouwt in Katanga zijn Garenganze-koninkrijk uit ten koste van de koningen van Kazembe, Lunda en Luba. De Sudanese handelaars in het noorden van het Congobekken degraderen de lokale Abandia- en Azande-leiders van handelspartners tot hun vazallen. In het westen groeien de Bobangi dankzij hun controle over de langeafstandhandel langs de Congo uit van een vissersvolk tot een machtige handelsnatie. Toegenomen contacten met de buitenwereld zorgen niet alleen voor een politieke transitie, **ten nadele van de traditionele koninkrijken maar ook een belangrijke wijziging van de politieke en culturele machtsverhoudingen door het opleggen in het Noorden van het Congobekken, van de Islam, het Arabisch en Sharia-praktijken**

Anders dan Europa

Midden-Afrika is **dus** geen onbeschreven blad zoals Europese ontdekkingsreizigers en de koloniale ambtenaren, bedrijfsmedewerkers en missionarissen na hen doen uitschijnen. Het gebied wordt bewoond door verschillende gemeenschappen met eigen politieke en economische structuren, verschillende culturen en **geloofsbelijdenissen**.

Wel zijn de Midden-Afrikaanse samenlevingen anders georganiseerd dan die in Europa en het Westen. In plaats van de natiestaat zoals die door de Europese elite wordt nagestreefd, d.w.z. met een afgebakend grondgebied, volk, taal en cultuur, wordt Congo gekenmerkt door een veelheid van organisatorische en gemeenschapsstructuren (politiek, economisch, cultureel, enz.). **Daar deze maatschappijen nog niet vertrouwd zijn met de technologische ontwikkelingen is er geen** grootschalige industrie, draaiend op stoom, elektriciteit waar men werkt met loonarbeiders. Transport gebeurt op de rug van dragers en met prauwen, niet met lastdieren of gemotoriseerde voer- en vaartuigen. De mensen wonen er niet in huizen van steen. Betalen gebeurt met andere vormen van geld dan munten en bankbiljetten. De Congolese gemeenschappen hebben een orale cultuur waarin kennis mondeling wordt overgedragen en bewaard, heel anders dan in Europa waar naast mondelinge overlevering het schrift een belangrijke rol speelt. Brieven, telegrammen en telefoongesprekken zijn er niet. De lijst met verschillen is lang. Het zijn die verschillen die de kolonisator interpreteert en bestempelt als het bewijs dat Congo primitief is, in tegenstelling tot het beschaafde België en Europa die gelden als de maatstaf van vooruitgang.

2.2 De start van een Belgische kolonie

Naar het voorbeeld van de andere koloniserende landen

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Belgische kolonisatie. De koning heeft zijn koloniale ambities nooit verborgen. Hij had die al voor hij de troon besteeg. Hij laat in verschillende landen zoeken naar een gebied waar hij een kolonie kan uitbouwen omdat hij zijn koninkrijk te weinig ambitieus vindt en het internationaal aanzien wil geven door er een kolonie aan toe te voegen. Na enkele expedities in Midden-Afrika, vooral van de Brit Stanley, krijgt hij belangstelling voor die regio. Om aanspraak te kunnen maken op grondgebied in Afrika en de grote mogendheden daarvoor aan zijn kant te krijgen, neemt hij verschillende initiatieven. In 1876 organiseert hij in Brussel een Internationale Geografische Conferentie waarop hij een heel aantal Belgische en buitenlandse wetenschappers, ontdekkingsreizigers en diplomaten uitnodigt. Onder het mom van de wetenschap en de “beschavingsopdracht” wordt daar een vereniging opgericht om het voor Europeanen onbekende Afrika te gaan verkennen: de Association Internationale pour l'Exploration et la Civilisation de l'Afrique (Internationale Vereniging voor de Verkenning en Beschaving van Afrika, vooral bekend als de Association Internationale Africaine - AIA). Ze wordt voorgezeten door de koning in eigen persoon. Het is voor die vereniging en onder haar vlag (een gouden ster op een blauwe achtergrond, die nog altijd aanwezig is op de vlag van de huidige DRC) dat de regio wordt verkend, met Stanley als een van de belangrijkste spelers. In 1882 komt er een nieuwe vereniging die de vorige vervangt: l'Association Internationale du Congo (AIC) (Internationale Congovereniging). Deze eist niet alleen de ontdekkingen in Congo op, maar ook de soevereiniteit over de regio die door haar agenten is ingenomen. Hoewel de AIC haar internationaal karakter nog altijd naar voren schuift, is ze wel degelijk een instrument in de handen van de koning om zijn kolonie te vestigen.

De Conferentie van Berlijn

In 1884 roept de Duitse kanselier Otto von Bismarck een internationale conferentie bijeen om de kolonisatie van Afrika te bespreken. Hij voelt immers aan dat de ontdekkingsreizen over heel het Afrikaanse continent en de gebieden die verschillende Europese landen er opeisen, tot spanningen leiden en oorlogen tussen Europese staten zouden kunnen veroorzaken. Tussen november 1884 en februari 1885 vergaderen vertegenwoordigers van Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië, België, Spanje, Portugal, Italië, Nederland, Oostenrijk-Hongarije, Denemarken, Rusland, Zweden- Noorwegen, de Verenigde Staten en het Ottomaanse rijk in Berlijn.

De conferentie regelt verscheidene problemen betreffende het Afrikaanse continent, de akkoorden tussen de deelnemende landen vormen de Akte van Berlijn. Het is tijdens die conferentie, maar los ervan, dat de meeste westerse mogendheden de AIC als een politiek soevereine entiteit erkennen.

Op die manier komt Leopold II aan het hoofd van een nieuwe staat: de Onafhankelijke Congostaat die de actie van de AIC voortzet. Aangezien de Onafhankelijke Congostaat instemt met de Akte van Berlijn, geldt voortaan

van die tijd is Koning Leopold II de drijvende kracht achter de Belgische kolonisatie. De koning heeft zijn koloniale ambities nooit verborgen. Hij had die al voor hij de troon besteeg. Hij laat in verschillende landen zoeken naar een gebied waar hij een kolonie kan uitbouwen omdat hij zijn koninkrijk te weinig ambitieus vindt en het internationaal aanzien wil geven door er een kolonie aan toe te voegen. Na enkele expedities in Midden-Afrika, vooral van de Brit Stanley, krijgt hij belangstelling voor die regio. Om aanspraak te kunnen maken op grondgebied in Afrika en de grote mogendheden daarvoor aan zijn kant te krijgen, neemt hij verschillende initiatieven. In 1876 organiseert hij in Brussel een Internationale Geografische Conferentie waarop hij een heel aantal Belgische en buitenlandse wetenschappers, ontdekkingsreizigers en diplomaten uitnodigt. Onder het mom van de wetenschap en de “beschavingsopdracht” wordt daar een vereniging opgericht om het voor Europeanen onbekende Afrika te gaan verkennen: de Association Internationale pour l'Exploration et la Civilisation de l'Afrique (Internationale Vereniging voor de Verkenning en Beschaving van Afrika, vooral bekend als de Association Internationale Africaine - AIA). Ze wordt voorgezeten door de koning in eigen persoon. Het is voor die vereniging en onder haar vlag (een gouden ster op een blauwe achtergrond, die nog altijd aanwezig is op de vlag van de huidige DRC) dat de regio wordt verkend, met Stanley als een van de belangrijkste spelers. In 1882 komt er een nieuwe vereniging die de vorige vervangt: l'Association Internationale du Congo (AIC) (Internationale Congovereniging). Deze eist niet alleen de ontdekkingen in Congo op, maar ook de soevereiniteit over de regio die door haar agenten is ingenomen. Hoewel de AIC haar internationaal karakter nog altijd naar voren schuift, is ze wel degelijk een instrument in de handen van de koning om zijn kolonie te vestigen.

De Conferentie van Berlijn

In 1884 roept de Duitse kanselier Otto von Bismarck een internationale conferentie bijeen om de kolonisatie van Afrika te bespreken. Hij voelt immers aan dat de ontdekkingsreizen over heel het Afrikaanse continent en de gebieden die verschillende Europese landen er opeisen, tot spanningen leiden en oorlogen tussen Europese staten zouden kunnen veroorzaken. Tussen november 1884 en februari 1885 vergaderen vertegenwoordigers van Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië, België, Spanje, Portugal, Italië, Nederland, Oostenrijk-Hongarije, Denemarken, Rusland, Zweden- Noorwegen, de Verenigde Staten en het Ottomaanse rijk in Berlijn.

De conferentie regelt verscheidene problemen betreffende het Afrikaanse continent, de akkoorden tussen de deelnemende landen vormen de Akte van Berlijn. Het is tijdens die conferentie, maar los ervan, dat de meeste westerse mogendheden de AIC als een politiek soevereine entiteit erkennen **op grond van honderden verdragen afgesloten met de stamhoofden.**

Op die manier komt Leopold II aan het hoofd van een nieuwe staat: de Congo Vrijstaat die de actie van de AIC voortzet. Aangezien de Congo Vrijstaat instemt met de Akte van Berlijn, geldt voortaan de vrijhandel in het bekken van

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

de vrijhandel in het bekken van de Congo-stroom. Dat betekent dat er op het grondgebied van de Onafhankelijke Congostaat geen verkeers-, uitvoer- of invoerbelasting voor goederen mag geheven worden. Dankzij deze bepaling kan de vorst de buitenlandse mogendheden en vooral de Britten, die terughoudender zijn, overtuigen om een voor een zijn staat te erkennen. In de praktijk zal het beleid van Leopold II die handelsvrijheid naast zich neerleggen.

2.3 De Onafhankelijke Congostaat

Het bestuur van de Onafhankelijke Congostaat Vanaf 1885 is Leopold II officieel de koning-soeverein van de Onafhankelijke Congostaat en beschikt hij er in theorie over alle macht. Om hem bij te staan doet hij een beroep op een handvol medewerkers in Brussel en op de koloniale administratie in Congo die hij vanaf nul opbouwt. Maar in tegenstelling tot zijn opvolgers gaat hij zelf nooit naar zijn kolonie. De Onafhankelijke Congostaat verschilt dus van de overgrote meerderheid van andere koloniën door het feit dat het niet door een staat maar door een individu is opgericht. Maar de staat die door Leopold was gecreëerd was geenszins zijn “privé-eigendom”, zoals vaak ten onrechte wordt beweerd.

De inwoners van Congo – het zijn er naar schatting 10 à 15 miljoen – beschikken over geen enkel burgerlijk recht. Het is de vertegenwoordiger van de koning ter plaatse, de gouverneur-generaal, die de “decreten”, officiële reglementen met een beperktere reikwijdte, uitvoert die in Brussel door de koning-soeverein zijn genomen. De gouverneur beschikt over een beperkte beslissingsmacht: hij mag slechts bepaalde “ordonnanties” uitvaardigen. Het uitgestrekte grondgebied dat hij beheert, is verdeeld in districten die onder de verantwoordelijkheid vallen van minder dan 1.000 koloniale ambtenaren en officieren.

De hoofdstad, waar de gouverneur-generaal verblijft, wordt eerst gevestigd in de stad Boma, maar de belangrijke beslissingen worden in Brussel genomen. In Brussel is een staatssecretaris bevoegd voor het bestuur van de kolonie op afstand en hij heeft “directies-generaal” onder zich of een soort ministeries die bevoegd zijn voor Buitenlandse Zaken, Financiën en Binnenlandse Zaken. Door de afstand tussen Brussel en Boma gebeurt het vaak dat bevelen en instructies uit België met maanden vertraging in Congo aankomen. Het bestuur op afstand is dus ingewikkeld.

de Congo-stroom. Dat betekent dat er op het grondgebied van de Congo Vrijstaat geen verkeers-, uitvoer- of invoerbelasting voor goederen mag geheven worden. Dankzij deze bepaling kan de vorst de buitenlandse mogendheden en vooral de Britten, die terughoudender zijn, overtuigen om één voor één zijn staat te erkennen. **Leopold II heeft er op gelet om Britse en Amerikaanse investeerders aan te trekken en om in de beginfase geen heffingen op invoer en uitvoer te leggen.** In de praktijk zal echter het monopoliebeleid inzake ivoor en rubber een inbreuk vormen op de beloofde vrijhandel.

2.3 De Onafhankelijke Congostaat

Het bestuur van de Congo Vrijstaat. Vanaf 1885 is Leopold II officieel de koning-soeverein van de Congo Vrijstaat en beschikt hij er in theorie over alle macht. Om hem bij te staan doet hij een beroep op een handvol medewerkers in Brussel en op de koloniale administratie in Congo die hij vanaf nul opbouwt. Maar in tegenstelling tot zijn opvolgers gaat hij zelf nooit naar zijn kolonie. De Onafhankelijke Congostaat verschilt dus van de overgrote meerderheid van andere koloniën door het feit dat het niet door een staat maar door een individu is opgericht. Maar de staat die door Leopold was gecreëerd was geenszins zijn “privé-eigendom”, zoals vaak ten onrechte wordt beweerd.

De inwoners van Congo beschikken over geen enkel burgerlijk recht. **De EIC-decreten garanderen dat de Congolese rechten zoals erkend door de lokale gebruiken. Een strafwetboek opgesteld in 1886 beschermt de Congolezen met bepalingen naar het voorbeeld van het Belgische wetboek van strafrecht. En in 1888 werd een burgerlijk wetboek gepubliceerd, ook geïnspireerd op het Belgische burgerlijk wetboek. Niet-inheemse burgers die zich in de E.I.C. vestigen hebben ook niet dezelfde burgerrechten als in hun land van herkomst, bijvoorbeeld geen stemrecht, enz..** Het is de vertegenwoordiger van de Koning ter plaatse, de gouverneur-generaal, die de “decreten”, officiële reglementen met een beperktere reikwijdte, uitvoert die in Brussel door de koning-soeverein zijn genomen. De gouverneur beschikt over een beperkte beslissingsmacht: hij mag slechts bepaalde “ordonnanties” uitvaardigen. Het uitgestrekte grondgebied dat hij beheert, is verdeeld in districten die onder de verantwoordelijkheid vallen van minder dan 1.000 koloniale ambtenaren en officieren.

De hoofdstad, waar de gouverneur-generaal verblijft, wordt eerst gevestigd in de stad Boma, maar de belangrijke beslissingen worden in Brussel genomen. In Brussel is een staatssecretaris bevoegd voor het bestuur van de kolonie op afstand en hij heeft “directies-generaal” onder zich of een soort ministeries die bevoegd zijn voor Buitenlandse Zaken, Financiën en Binnenlandse Zaken. Door de afstand tussen Brussel en Boma gebeurt het vaak dat bevelen en instructies uit België met maanden vertraging in Congo aankomen. Het bestuur op afstand is dus ingewikkeld.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

De relaties tussen België en de Onafhankelijke Congostaat

De Belgische regering en het Belgische parlement hebben niets te zeggen over wat er in Congo gebeurt, want vóór 1908 heeft België wettelijk gezien niets te maken met de Onafhankelijke Congostaat. Als Koning der Belgen kan Leopold II slechts hoofd van een andere staat worden met de goedkeuring van het Belgisch Parlement. Deze goedkeuring wordt verleend door een speciale wet, waardoor Leopold tegelijkertijd de soeverein van België en de Onafhankelijke Congostaat kan zijn. Deze “dubbele kroon” van Leopold is de enige officiële band tussen België en Congo. Wel zal de Belgische regering er verschillende keren mee instemmen om de koning belangrijke geldsommen te lenen voor de ontwikkeling van de Onafhankelijke Congostaat, met name voor de aanleg van spoorlijnen. Zij staat ook toe dat Belgische militairen worden gedetacheerd om ze ten dienste te stellen van de kolonie van Leopold II. Als soeverein van de Onafhankelijke Congostaat vertegenwoordigt de koning nochtans alleen zijn eigen belangen, en niet die van de Belgische staat.

Daarom spreken we van de “persoonlijke kolonie van de koning”. Terwijl hij in België een constitutioneel vorst is met strikt beperkte bevoegdheden, geniet hij voor de Onafhankelijke Congostaat over een onbeperkt gezag en beslissingsmacht. Die situatie zal veranderen wanneer België Congo officieel inlijft als zijn eigen kolonie.

Veroveringen en oorlogen

In 1885 bestaat de onafhankelijke Congostaat enkel op papier, in de vorm van verdragen en haastig getekende grenzen. Het grootste deel van de reusachtige kolonie is onbekend terrein voor Leopold en zijn medewerkers en de rest van Europa. Militaire expedities brengen Congo in kaart en bezetten het gebied. Dit doen ze door staatsposten te vestigen langs de belangrijkste rivieren en landwegen en door allianties te sluiten met Congolese leiders die trouw zweren aan Leopold II en beloven hun gebied voortaan in zijn naam te besturen. Congolese leiders die weigeren mee te werken worden met geweld onderworpen.

Het bezettingsproces verloopt bijzonder moeizaam: de koloniale middelen zijn beperkt, de kolonie is enorm groot en moeilijk toegankelijk en veel Congolese gemeenschappen werken de kolonisator tegen. Enkel langs de kust en de belangrijkste toegangswegen staat de kolonisator sterk en heeft de Congostaat directe controle. Daarbuiten worden het bestuur en de exploitatie van Congo uitbesteed aan Congolese leiders. Doen die niet wat van hen gevraagd wordt, dan stelt een strafexpeditie met

De relaties tussen België en de Congo Vrijstaat

Vanaf het moment dat Stanley in dienst trad (1879) tot het begin van de jaren 1890, financierde Leopold II de hele onderneming uit eigen middelen (hij had een aanzienlijk fortuin toen hij de onderneming lanceerde), maar omdat zijn persoonlijke fortuin door de enorme kosten van zijn EIC en de uitgevoerde werken sterk was aangetast, was hij genoodzaakt van bankiers te lenen en zelfs België om hulp te vragen. De Belgische regering en het Belgische parlement hebben niets te zeggen over wat er in Congo gebeurt, want vóór 1908 heeft België wettelijk gezien niets te maken met de Congo Vrijstaat. Als Koning der Belgen kan Leopold II slechts hoofd van een andere staat worden met de goedkeuring van het Belgisch Parlement. Deze goedkeuring wordt verleend door een speciale wet, waardoor Leopold tegelijkertijd de soeverein van België en de Congo Vrijstaat kan zijn. Deze “dubbele kroon” van Leopold is de enige officiële band tussen België en Congo. Wel zal de Belgische regering er verschillende keren mee instemmen om de koning belangrijke geldsommen te lenen voor de ontwikkeling van de Congo Vrijstaat, met name voor de aanleg van spoorlijnen. Zij staat ook toe dat Belgische militairen worden gedetacheerd om ze ten dienste te stellen van de kolonie van Leopold II. Als soeverein van de Congo Vrijstaat heeft de koning geen rekening af te leggen bij de Belgische staat.

Daarom spreken we van de “persoonlijke kolonie van de koning”. Terwijl hij in België een constitutioneel vorst is met strikt beperkte bevoegdheden, geniet hij voor de Congo Vrijstaat over een onbeperkt gezag en beslissingsmacht. Die situatie zal veranderen wanneer België Congo officieel inlijft als zijn eigen kolonie. In 1908

Veroveringen en oorlogen

In 1885, in tegenstelling tot andere koloniale rijken die met de wapens werden veroverd bestaat de Congo Vrijstaat enkel op papier, in de vorm van verdragen en onbepaalde grenzen. Het grootste deel van de reusachtige kolonie is onbekend terrein voor Leopold en zijn medewerkers en de rest van Europa. Militaire expedities brengen Congo in kaart en bezetten het gebied. Dit doen ze door staatsposten te vestigen langs de belangrijkste rivieren en landwegen en door allianties te sluiten met Congolese leiders die trouw zweren aan Leopold II en beloven hun gebied voortaan in zijn naam te besturen. Congolese leiders die weigeren mee te werken worden geleidelijk aan overtuigd of met geweld onderworpen.

Het bezettingsproces verloopt bijzonder moeizaam: de koloniale middelen zijn beperkt, de kolonie is enorm groot en moeilijk toegankelijk en voor bevolkingen die zich slechts bezig hielden met jagen en oorlog voeren is de cultuurschok reëel en verschillende Congolese collectiviteiten verzetten zich tegen de autoriteit van de Staat. Enkel langs de kust en de belangrijkste toegangswegen staat de kolonisator sterk en heeft de Congostaat directe controle. Daarbuiten worden het bestuur en de exploitatie van Congo uitbesteed aan

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

brutaal geweld orde op zaken. Veel leiders behouden echter een grote mate van onafhankelijkheid.

Demografische schets van de kolonie

Met hoeveel zijn de ambtenaren, officieren, missionarissen en bedrijfsmedewerkers die Congo veroveren, bekeren en exploiteren onder leiding van Leopold II en vervolgens onder Belgische gezag? Om welke mensen gaat het? Komen er andere mensen naar Congo wanneer België er de macht overneemt? En hoe zit het met de gekoloniseerde bevolking? Wat weten we over hen? Over het aantal inwoners van Congo en de samenstelling van de gekoloniseerde bevolking zijn er **weinig betrouwbare cijfergegevens**, zeker voor de eerste decennia na de komst van de Belgen.

De zwakke koloniale overheid heeft onder Leopold II en aan het begin van het Belgische bewind immers niet de administratieve capaciteit om haar koloniale onderdanen te tellen. Pas vanaf de jaren 1930 zijn er betrouwbaardere statistieken en is er meer informatie omdat de Belgische controle over Congo en zijn bevolking dan toeneemt. In 1930 telde Congo ongeveer 10 miljoen inwoners.

Toch zijn er 2 belangrijke tendensen waar te nemen. Ten eerste zien we dat de bevolking van Congo dramatisch afneemt tijdens de eerste decennia van de kolonisatie om nadien opnieuw toe te nemen.

Voorzichtige schattingen wijzen op een afname van het Congolese bevolkingsaantal met 1 tot 5 miljoen mensen in de periode van 1885 tot 1930. Onder het bewind van Leopold II en dat van België destabiliseren oorlog, geweld, dwangarbeid, hongersnood en epidemieën veel Congolese gemeenschappen die in aanraking komen met de kolonisator. Meer mensen sterven, minder kinderen worden geboren en veel mensen vluchten weg van de kolonisator en verdwijnen zo uit de bevolkingsstatistieken.

De Congolese bevolking neemt pas weer toe in de jaren 1940 en 1950, tot een 15 miljoen aan de vooravond van de onafhankelijkheid in 1960. Tijdens die 2 decennia neemt het aantal geboortes toe en daalt het sterftcijfer door de afname van het koloniale geweld, betere levensomstandigheden, meer sociale maatregelen en de uitbouw van de gezondheidszorg.

Congolese **stamhoofden** die hun trouw hadden gezworen. **De misdaden en misbruiken die over het algemeen worden toegeschreven aan de Europeanen worden in feite heel vaak veroorzaakt door, of met de actieve medeplichtigheid van deze Congolese leiders.** Doen die niet wat van hen gevraagd wordt, dan stelt een strafexpeditie orde op zaken. **Deze expedities waren een laatste redmiddel. De koloniale administratie gaf de voorkeur aan onderhandelingen, overreding en erkenning van de standpunten van deze Congolese stamhoofden.** Veel leiders behouden echter een grote mate van onafhankelijkheid. **Decreet van 14 september 1886**

Demografische schets van de kolonie

Met hoeveel zijn de ambtenaren, officieren, missionarissen en bedrijfsmedewerkers die Congo veroveren, bekeren en exploiteren onder leiding van Leopold II en vervolgens onder Belgische gezag? Om welke mensen gaat het? Komen er andere mensen naar Congo wanneer België er de macht overneemt? En hoe zit het met de gekoloniseerde bevolking? Wat weten we over hen? Over het aantal inwoners van Congo en de samenstelling van de gekoloniseerde bevolking zijn er weinig betrouwbare cijfergegevens, zeker voor de eerste decennia na de komst van de Belgen.

De zwakke koloniale overheid heeft onder Leopold II en aan het begin van het Belgische bewind immers niet de administratieve capaciteit om haar koloniale onderdanen te tellen. Pas vanaf de jaren 1930 zijn er betrouwbaardere statistieken en is er meer informatie omdat de Belgische controle over Congo en zijn bevolking dan toeneemt. In 1930 telde Congo ongeveer 10 miljoen inwoners.

Toch zijn er 2 belangrijke tendensen waar te nemen. Ten eerste **zien we dat de afname van de Congolese bevolking, die al was ingezet door de invallen van de Swahili slavenhandelaren, endemische ziekten en interne oorlogen meer uitgesproken werd tijdens de eerste decennia van de kolonisatie** om nadien opnieuw toe te nemen.

Minder arbitraire schattingen wijzen op een afname van het Congolese bevolkingsaantal met 1 tot 5 miljoen mensen in de periode van 1885 tot 1930. Onder het bewind van Leopold II en dat van België destabiliseren **de campagnes tegen slavernij, de productiemethoden die aan arbeiders werden opgelegd de empirische organisatie van de koloniale structuur, geweld, dwangarbeid en epidemieën (slaapziekte, pokken, dysenterie)** de gemeenschappen die in aanraking komen met de kolonisator. Meer mensen sterven, minder kinderen worden geboren en veel mensen vluchten weg van de kolonisator en verdwijnen zo uit de bevolkingsstatistieken.

De Congolese bevolking neemt pas weer toe **vanaf de jaren 1930**, tot een 14,7 miljoen aan de vooravond van de onafhankelijkheid in 1960. Tijdens die 2 **laatste** decennia neemt het aantal geboortes toe en daalt het sterftcijfer door de afname van het koloniale geweld, betere levensomstandigheden, meer sociale **voorzieningen** en de uitbouw van de gezondheidszorg.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Opvallend – en dat is de tweede tendens – is dat toename van de gekoloniseerde bevolking vanaf de jaren 1940 vooral plaatsvindt in de steden. Veel Congolese mannen en vrouwen trekken naar de regio's rond economische en politieke centra zoals Leopoldstad en Thysville aan de westkant van het land of Lualaburg en Elisabethville in het binnenland. Daar vinden ze werk en komen ze in aanraking met de moderne wereld. De verstedelijking was echter voor de komst van de kolonisators al begonnen, die vaak dichtbevolkte plaatsen en plaatsen van politiek en economisch belang uitkiezen om zich te vestigen. Na de Tweede Wereldoorlog komt dit proces in een nog grotere stroomversnelling.

De informatie over de witte kolonisators is daarentegen meer precies. Het aantal kolonials groeit zo van een ongeveer 2.000 ten tijde van de Onafhankelijke Congostaat tot 20.000 in de jaren 1920 en 1930. Het is vooral aan het einde van de jaren 1940 dat hun aantal snel toeneemt tot meer dan 110.000 net voor de onafhankelijkheid. Daaronder bevinden er zich steeds meer Belgen – evenveel Frans- als Nederlandstaligen. In Leopolds Congo maken Belgen maar 50 à 60 procent uit van de witte bevolking. De andere witten zijn afkomstig uit landen als Groot-Brittannië, Italië, Zweden en Nederland. Het percentage Belgen stijgt dus tot bijna 80 procent van de totale witte bevolking in de jaren 1950.

Er reizen ook steeds meer witte vrouwen naar Congo. In 1900 zijn er maar 82 vrouwen – het merendeel vrouwelijke missionarissen – in heel de kolonie. Het gekoloniseerde gebied heeft in België immers het imago een onveilige plek te zijn, die dus niet geschikt is voor vrouwen en daarnaast voeren de overheidsinstanties van de Onafhankelijke Congostaat en vervolgens van Belgisch Congo geen bewoningsbeleid in de kolonie. In de volgende decennia, vooral na de Tweede Wereldoorlog, wordt het de gewoonte dat mannen hun vrouwen en kinderen meenemen. Zo zijn er aan het einde van de jaren 1940 zo'n 22.000 witte vrouwen en kinderen tegenover een 20.000 witte mannen. Van die mannen is ongeveer 15 procent ambtenaar bij de koloniale overheid, ongeveer 20 procent is missionaris, meer dan 45 procent werkt personen die voor een koloniaal bedrijf werken en net geen 20 procent werkt als zelfstandige ondernemer.

Niet alle mensen in de Onafhankelijke Congostaat en Belgisch-Congo passen mooi in de categorie “koloniaal” of “gekoloniseerd”, “wit” of “zwart”. Portugezen, Grieken en Libanezen – vooral actief in de kleinhandel – vormen op die manier een soort tweederangs kolonials. In het koloniale leger en in steden als Leopoldstad zijn er ook veel mensen

Opvallend – en dat is de tweede tendens – is dat toename van de gekoloniseerde bevolking vanaf de jaren 1940 vooral plaatsvindt in de steden. Veel Congolese mannen en vrouwen trekken naar de regio's rond economische en politieke centra zoals Leopoldstad en Thysstad aan de westkant van het land of Lualaburg en Elisabethstad in het binnenland. Daar vinden ze werk en komen ze in aanraking met de moderne wereld. **Embryo's** van verstedelijking waren echter voor de komst van de kolonisators al begonnen, die vaak dichtbevolkte plaatsen en plaatsen van politiek en economisch belang uitkiezen om zich te vestigen. Na de Tweede Wereldoorlog komt dit proces in een nog grotere stroomversnelling.

De informatie over de witte kolonisators is daarentegen meer precies. Het aantal kolonials groeit zo van ongeveer een **schamele 2.000 (waarvan slechts de helft Belgen waren)** ten tijde van de Congo Vrijstaat tot 20.000 in de jaren 1920 en 1930. Het is vooral aan het einde van de jaren 1940 dat hun aantal snel toeneemt tot meer dan 110.000 net voor de onafhankelijkheid. Daaronder bevinden er zich steeds meer Belgen – evenveel Frans- als Nederlandstaligen, **hoewel de lingua-franca de facto het frans was naar analogie met toenmalige overheersing van het frans in België.** In Leopolds Congo maken Belgen **inderdaad** maar 50 à 60 procent uit van de witte bevolking. De andere witten zijn afkomstig uit landen als Groot-Brittannië, Italië, Zweden en Nederland en de **Verenigde staten. Dit onderdeel bevatte een grote proportie avonturiers, met een lage opleiding, weinig scrupules, hetgeen een uitleg geeft, - maar geenszins een rechtvaardiging - voor de misdaden en misbruiken van de eerste leopoldische periode in de regio's die het verst afgelegen waren van het Staatsgezag.** Het percentage Belgen stijgt dus tot bijna 80 procent van de totale witte bevolking in de jaren 1950.

Er reizen ook steeds meer witte vrouwen naar Congo. In 1900 zijn er maar 82 vrouwen – het merendeel vrouwelijke missionarissen – in heel de kolonie. Het gekoloniseerde gebied heeft in België immers het imago een onveilige plek te zijn, die dus niet geschikt is voor vrouwen en daarnaast voeren de overheidsinstanties van de Onafhankelijke Congostaat en vervolgens van Belgisch Congo geen bewoningsbeleid in de kolonie. In de volgende decennia, vooral na de Tweede Wereldoorlog, wordt het de gewoonte dat mannen hun vrouwen en kinderen meenemen. Zo zijn er aan het einde van de jaren 1940 zo'n 22.000 witte vrouwen en kinderen tegenover een 20.000 witte mannen. Van die mannen is ongeveer 15 procent ambtenaar bij de koloniale overheid, ongeveer 20 procent is missionaris, meer dan 45 procent zijn personen die voor een koloniaal bedrijf werken en net geen 20 procent werkt als zelfstandige ondernemer.

Niet alle mensen in de Onafhankelijke Congostaat en Belgisch-Congo passen mooi in de categorie “koloniaal” of “gekoloniseerd”, “wit” of “zwart”. Portugezen, Grieken en Libanezen – vooral actief in de kleinhandel – zijn zelden actief als ambtenaren of als bedienden van grote ondernemingen. **Zij richten zich eerder op de handel of de**

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

van West-Afrikaanse afkomst. Ook de duizenden kinderen van gemengde afkomst (zie Kinderen van gemengde afkomst) en de zogenoemde évolués (zie “évolués”) doorbreken de koloniale onderverdelingen.

De eerste missionarissen

Tegelijkertijd met de eerste ontdekkingsreizigers en medewerkers van Leopold II trekken de eerste missionarissen naar het Congobekken om er de christelijke religie te verspreiden. De protestanten zijn eerst, maar de katholieke congregaties volgen, meestal op vraag van Leopold II. Er zijn zowel mannelijke als vrouwelijke missionarissen, in totaal een paar honderd. Het zijn niet noodzakelijk Belgen (in het begin gaat het vooral om Britten en Fransen) en ze hangen niet af van een staat, maar wel van hun bisdom, orde of congregatie. Er groeit een partnerschap tussen de koloniale overheid en de katholieke missionarissen. De missionarissen bekeren, verzorgen en onderwijzen de Congolese bevolking en dragen zo bij tot het zogenaamd beschaven van Congo.

Ook al hebben sommige missionarissen bewondering voor de cultuur van de Congolese gemeenschappen die ze proberen te bekeren en “beschaven”, kijken velen van hen neer op de vele vormen van Congolese religie die ze als “barbaars” en “primitief” beschouwen.

Om te strijden tegen bestaande religieuze gebruiken en de christelijke boodschap te verspreiden, gebruiken sommige missionarissen soms dwang en gewelddadige methoden (ontvoering van kinderen, tuchtiging, enz.). Vele anderen kiezen voor ondersteuning van de gekoloniseerde bevolking op vele terreinen, van onderwijs tot landbouw. Op die manier hopen ze de bekering van de gekoloniseerden tot het christendom te bevorderen. Veel Congolese gemeenschappen zijn ontvankelijk voor het christendom dat sommige parallellen heeft met hun eigen geloof. Wel geven ze er een eigen invulling aan, syncretisme heet dit opnemen van elementen uit een andere religies.

De economische ontginning van het grondgebied De Onafhankelijke Congostaat heeft van bij zijn oprichting hoofdzakelijk een commercieel doel. Het is allerminst de

plantages in het binnenland. Zij vormen op die manier een soort tweederangs koloniale, maar zijn rijk. In het koloniale leger en in steden als Leopoldstad zijn er ook veel mensen van West-Afrikaanse afkomst. Ook de duizenden kinderen van gemengde afkomst (zie Kinderen van gemengde afkomst) en de zogenoemde évolués (zie “évolués”) doorbreken de koloniale onderverdelingen.

De eerste missionarissen

Tegelijkertijd met de eerste ontdekkingsreizigers en medewerkers van Leopold II trekken de eerste missionarissen naar het Congobekken om er de christelijke religie te verspreiden. De protestanten zijn eerst, maar de katholieke congregaties volgen, meestal op vraag van Leopold II. Een honderdtal mannen en vrouwen in het begin. Het zijn niet noodzakelijk Belgen (in het begin gaat het vooral om Engelssprekenden en Fransen) en ze hangen niet af van een Staat, maar wel van hun bisdom, orde of congregatie voor de katholieken, en van hun kerken voor de protestanten. Er groeit een partnerschap tussen de koloniale overheid en de katholieke missionarissen dat in 1906 op het Vatikan wordt geformaliseerd. De missionarissen preken, bekeren, verzorgen en onderwijzen de Congolese bevolking en dragen zo bij tot de verspreiding van de Europese beschaving in Congo. De missionaire congregaties waren praktisch de enigen die in staat waren om snel en met grote aantallen tegen lage kosten te reageren, en met een tamelijk unieke ijver om zich overal te vestigen voor dit holistische doel.

Tal van missionarissen hadden bewondering voor de cultuur van de Congolese gemeenschappen die ze proberen te bekeren en “beschaven”, Zij dragen ook in grote mate bij aan het opschrijven van de mondelinge tradities, aan het opstellen van grammatica's en woordenboeken van de lokale talen, aan de verdieping van de volkskundige kennis. Sommigen onder hen kijken neer op de vele vormen van animisme die ze als “barbaars” en “primitief” beschouwen evenals op de menselijke offers bij de dood van een opperhoofd, de daden van antropofagie, de polygamie en de gerechtelijke verminkingen.

Om te strijden tegen bestaande religieuze gebruiken en de christelijke boodschap te verspreiden, gebruiken sommige missionarissen soms dwang en gewelddadige methoden (ontvoering van kinderen, tuchtiging, enz.). maar de meerderheid kiest op de eerste plaats voor ondersteuning van de gekoloniseerde bevolking op vele terreinen, van onderwijs tot landbouw. Op die manier hopen ze de bekering van de gekoloniseerden tot het christendom te bevorderen. Veel Congolese gemeenschappen zijn ontvankelijk voor het christendom dat sommige parallellen vertoont met hun eigen geloof. Wel geven ze er een eigen invulling aan, syncretisme heet dit opnemen van elementen uit een andere religies.

De economische ontginning van het grondgebied De Congo Vrijstaat heeft van bij zijn oprichting hoofdzakelijk een commercieel doel. In tegenstelling tot het

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

bedoeling er een vestigingsgebied van te maken, dat wil zeggen om er koloniale naartoe te sturen die er op lange termijn zullen blijven en er een duurzame samenleving zullen stichten. Het rendement staat voorop, en dat is te bereiken via de ontginning van grondstoffen: eerst ivoor en rubber, daarna erts en landbouwproducten. Een reeks maatregelen maakt de exploitatie van die grondstoffen mogelijk. Eerst eigent Leopold II zich zo goed als het hele koloniale grondgebied toe door te stellen dat al het land dat zagezegd niet bewoond of geëxploiteerd wordt op dat ogenblik, toebehoort aan zijn Congostaat. Dat grondgebied wordt vervolgens opgedeeld in concessies die worden toegewezen aan grote ondernemingen. De koning-soeverein zelf reserveert voor zich een uitgestrekt kroondomein dat hij naar eigen goeddunken kan laten ontginnen. Dankzij de inkomsten die hij zo verwerft, kan Leopold II het kapitaal van zijn “Kroonstichting” (die hij in 1905 opricht) verhogen om er in België en in het buitenland vervolgens veel gronden mee te aan te kopen of bouwwerken mee te laten uitvoeren.

Volgens de officiële propaganda is de bestaansreden van de Onafhankelijke Congostaat haar “beschavingsopdracht”: ze wil het land en zijn bevolking, die inferieur wordt geacht aan het witte Westen, optillen tot haar eigen vermeende niveau van culturele, economische, intellectuele en religieuze ontwikkeling. Een aantal koloniale is ervan overtuigd, te goeder trouw, dat ze in de eerste plaats meewerken aan een humanitaire onderneming die vooruitgang zal brengen. Ze zien de economische exploitatie als een middel daartoe, naast de andere, al blijkt die exploitatie vandaag de belangrijkste reden voor de kolonisatie.

De intensieve ontginning van de Congolese rijkdommen vergt doeltreffende verbindingswegen, om de goederen op korte tijd en zonder gevaar naar een zeehaven te transporteren. Congo heeft maar enkele kilometers kust die een toegang tot de zee mogelijk maken, ter hoogte van de monding van de Congostroom. Daarom wordt eerst het transport per boot ontwikkeld, want via de Congostroom en zijn vele bijrivieren is het mogelijk om een groot deel van de Onafhankelijke Congostaat te bereiken. In 1886 wordt op een oever, iets dieper landinwaarts dan Boma, de haven van Matadi gesticht die de aansluiting verzekert tussen de riviervaart en het vervoer over zee. Maar de stroom is niet getemd en veel obstakels, kleine en grotere watervallen, belemmeren de scheepvaart tussen

Portugees beleid, of het Engelse in Rhodesië (Zimbabwe), Kenia, Zuid Afrika, is het allerm minst de bedoeling er een vestigingsgebied van te maken om er koloniale naartoe te sturen die er op lange termijn zullen blijven en er een duurzame samenleving zullen stichten. Om te beschikken over de noodzakelijke financiële middelen voor de beoogde snelle algemene ontwikkeling staat het rendement voorop, en dat is te bereiken via de valorisatie van grondstoffen: eerst ivoor en rubber, daarna erts en landbouwproducten. Een reeks maatregelen maakt de exploitatie van die grondstoffen mogelijk. Eerst eigent Leopold II zich zo goed als het hele koloniale grondgebied toe door te stellen dat al het land dat niet bewoond of geëxploiteerd wordt op dat ogenblik, toebehoort aan zijn Congostaat. Een deel van dat grondgebied wordt vervolgens opgedeeld in concessies die worden toegewezen aan grote ondernemingen met als tegenprestatie de verplichting om een reeks collectieve lasten op zich te nemen en vergoedingen te betalen aan de Staat .als deelname aan de financiering van de ontwikkeling. De koning-soeverein zelf reserveert voor zich een uitgestrekt kroondomein dat hij naar eigen goeddunken kan laten ontginnen. Dankzij de inkomsten die hij zo verwerft, kan Leopold II het kapitaal van zijn “Kroonstichting” (die hij in 1905 opricht) verhogen om er in België en in het buitenland vervolgens veel gronden mee te aan te kopen of bouwwerken mee te laten uitvoeren.

Volgens de officiële propaganda is de bestaansreden van de Congo Vrijstaat haar “beschavingsopdracht”: Dit hield tevens in om Congo in te lassen in de technologische, intellectuele verworvenheden van de westerse wereld. Men wilt het land en zijn bevolking optillen tot het niveau van culturele, economische, intellectuele en religieuze ontwikkeling van de “witte mens”. Een aantal koloniale is er, te goeder trouw, van overtuigd dat ze in de eerste plaats meewerken aan een humanitaire onderneming die vooruitgang zal brengen. Ze zien de economische exploitatie als een middel daartoe, naast de andere, al blijkt die exploitatie vandaag de belangrijkste reden voor de kolonisatie. Iedereen, heeft daar inderdaad baat aan gehad maar ongetwijfeld vooral de westerse privébelangen. Achteraf gezien kunnen we de snelheid en efficiëntie bewonderen waarmee de Congolezen hun uitstekende vermogen aantoonde om zich deze verworvenheden toe te eigenen

De intensieve ontginning van de Congolese rijkdommen vergt doeltreffende verbindingswegen, om de goederen op korte tijd en zonder gevaar naar een zeehaven te transporteren. Congo heeft maar enkele kilometers kust die een toegang tot de zee mogelijk maken, ter hoogte van de monding van de Congostroom. Daarom wordt eerst het transport per boot ontwikkeld, want via de Congostroom en zijn vele bijrivieren is het mogelijk om een groot deel van de Onafhankelijke Congostaat te bereiken. In 1886 wordt op een oever, iets dieper landinwaarts dan Boma, de haven van Matadi gesticht die de aansluiting verzekert tussen de riviervaart en het vervoer over zee. Maar de stroom is niet getemd en veel obstakels, kleine en grotere watervallen, belemmeren de scheepvaart tussen

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Matadi en Leopoldstad dat nog dieper landinwaarts ligt. Om het vervoer van grote hoeveelheden goederen door dragers te vermijden, wordt de aanleg van een spoorlijn tussen de twee steden gepland. Tussen 1890 en 1898 worden bijna 400 km spoor aangelegd. De werken kosten het leven aan (minstens) 1.390 mensen: vooral mensen uit de Onafhankelijke Congostaat, uit Zanzibar en West-Afrika, maar ook Chinese arbeiders en meer dan 100 Europeanen.

Rood rubber

Naarmate in de westerse wereld nieuwe vormen van vervoer ingang vinden, zoals de fiets en de auto, wordt rubber een grondstof die steeds meer gegeerd is. Intussen is de koloniale onderneming van Leopold II in eerste instantie een bodemloze put: de koning moet er quasi zijn volledige fortuin aan besteden en lenen bij de Belgische staat. In het rubber ziet hij het ideale middel om zijn kolonie eindelijk rendabel te maken. De Onafhankelijke Congostaat gaat zich dus toeleggen op het oogsten van het sap van de hevea, de grondstof voor de productie van rubber. De koning en zijn vertegenwoordigers dringen onophoudelijk aan op meer rendement, wat leidt tot de forse toename van dwangarbeid en geweld tegen de plaatselijke bevolking. Om zich te verzekeren van gratis arbeidskrachten, wordt de oogst van rubber een vorm van belasting:

De inwoners moeten het koloniale bestuur een bepaalde hoeveelheid gestold rubber bezorgen die ze in het woud hebben geoogst (de hevea wordt niet gekweekt, het rubbersap moet op wilde planten worden geoogst). In sommige streken zijn het Congolese soldaten die de opdracht krijgen om de rubberoogst naar de kolonistoren te brengen, in ruil voor hun soldij. Als ze niet genoeg rubber binnenbrengen, worden ze niet uitbetaald. Dat leidt ertoe dat witte overheidsambtenaren en hun zwarte ondergeschikten er niet voor terugschrikken om Congolezen te terroriseren en mishandelen als straf voor hun geringe opbrengst.

Om te controleren of de soldaten van de Force Publique (het koloniale leger bestaande uit zwarte soldaten en witte officieren) hun wapens goed gebruiken, en ze bijvoorbeeld niet inzetten voor illegale stroperij of doorverkopen, voert

Matadi en Leopoldstad dat nog dieper landinwaarts ligt. Om het vervoer van grote hoeveelheden goederen door dragers te vermijden, wordt de aanleg van een spoorlijn tussen de twee steden gepland. Tussen 1890 en 1898 worden bijna 400 km spoor aangelegd. De werken kosten het leven aan (minstens) 1.390 mensen: vooral mensen uit de Onafhankelijke Congostaat, uit Zanzibar en West-Afrika, maar ook Chinese arbeiders en meer dan 100 Europeanen. **Deze significante cijfers lijken echter minder enorm vergeleken met soortgelijke grote werken die in die tijd elders werden uitgevoerd, zoals de spoorwegverbinding van Brazzaville naar de Oceaan, die aan meer dan 15.000 mensen het leven kostte.**

Rood rubber

Naarmate in de westerse wereld nieuwe vormen van vervoer ingang vinden, zoals de fiets en de auto, wordt rubber een grondstof die steeds meer gegeerd is. Intussen is de koloniale onderneming van Leopold II in eerste instantie een bodemloze put: de koning moet er quasi zijn volledige fortuin aan besteden en lenen bij de Belgische staat. In het rubber ziet hij het ideale middel om zijn kolonie eindelijk rendabel te maken. De Congo Vrijstaat gaat zich dus toeleggen op het oogsten van het sap **van de wilde rubberlianen**, de grondstof voor de productie van rubber. De koning en zijn vertegenwoordigers dringen onophoudelijk aan op meer rendement, wat leidt tot de forse toename van dwangarbeid en geweld tegen de plaatselijke bevolking voor **het deel van de bevolking dat woont in de beboste gebieden waar de rubberlianen groeien.**

Om zich te verzekeren van gratis arbeidskrachten, wordt de oogst van rubber een vorm van belasting: **. Aangezien het een basisprincipe is dat alle inwoners van de staat moeten bijdragen aan de collectieve lasten, wordt de bijdrage geregeld en verdeeld in twee componenten: een welomschreven aantal uren per maand – maximaal 40 uur - als persoonlijke belasting, en een niet gedwongen bijdrage, die betaald wordt voor de uren die gepresteerd worden boven het aantal berekend voor de belasting. In de praktijk werden de uren voor de fiscale bijdrage lange tijd niet rigoureuus berekend terwijl de betaling voor de niet opgelegde uren werd geminimaliseerd.**

De inwoners moeten aan het koloniale bestuur een bepaalde hoeveelheid gestold rubber bezorgen die ze in het woud hebben geoogst op **in het wild groeiende rubberlianen**. In sommige streken zijn het **Afrikaanse soldaten (in het buitenland of in Congo aangeworven)** die de opdracht krijgen om de rubberoogst naar de **agenten van de Staat** te brengen, in ruil voor hun soldij. Als ze niet genoeg rubber binnenbrengen, worden ze niet uitbetaald. Dat leidt ertoe dat witte overheidsambtenaren en hun zwarte ondergeschikten er niet voor terugschrikken om Congolezen te terroriseren en mishandelen als straf voor hun geringe opbrengst.

Om te controleren of de soldaten van de Force Publique (het koloniale leger bestaande uit zwarte soldaten en witte officieren) hun wapens goed gebruiken, en ze bijvoorbeeld niet inzetten voor illegale stroperij of doorverkopen, voert

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

de koloniale overheid een controlesysteem in: de munitie wordt geteld. Op meerdere plaatsen moeten soldaten, als bewijs voor het correcte gebruik van de munitie, de afgesneden handen van de slachtoffers van schietpartijen inleveren. Zo gebeurt het dat soldaten een verkeerd gebruik van de patronen willen verbergen door handen van lijken mee te brengen, en soms ook van levende personen die ze hebben verminkt. De zaak van de “afgehakte handen” krijgt een grote weerklank in de Belgische en de internationale publieke opinie.

De gewelddadige bezetting en plundering van Congo heeft een zeer negatieve impact op het bevolkingscijfer. De verschillende vormen van geweld leiden tot vele doden aan Congolese zijde.

Ook ziekten en ondervoeding, die deels voortvloeien uit de Europese indringing, eisen massaal hun tol. Daarbovenop daalt het geboortecijfer (door de algehele crisis worden er minder mensen) geboren en slaan grote groepen mensen op de vlucht.

Omggaan met het bewind van Leopold II

Waar en wanneer?

Hoe gaan de Congolezen om met het regime van Leopold II? Het antwoord op die vraag is afhankelijk van tijd en plaats. De Congostaat heeft immers niet altijd en overal hetzelfde gezicht.

Het is belangrijk om in het achterhoofd te houden dat de Congostaat een staat in wording is. Door langs de belangrijkste land- en rivierroutes staatsposten uit te bouwen en er deals te sluiten met Congolese leiders of ze met geweld te onderwerpen breidt het koloniale regime stap voor stap zijn macht uit en dringt het steeds dieper door in het reusachtige Congobekken. Dat is een bijzonder traag proces dat verre van afgerond is aan het einde van Leopolds bewind. Zelfs na 2 decennia bestaat de Congostaat maar uit een paar 100 witte ambtenaren en officieren en een 10.000 zwarte soldaten gestationeerd in ongeveer honderd overheidsposten, ongelijk verspreid over de gigantische kolonie met miljoenen inwoners. Ook rubberbedrijven doen er jaren over om grip te krijgen op hun concessies, sommige groter in oppervlakte dan een land als Frankrijk.

De impact van de kolonisatie is daardoor niet altijd en overal even groot. In kustplaatsen als Boma is de Congostaat al vanaf de jaren 1880 manifest aanwezig. Diep in het met tropisch regenwoud begroeide binnenland of langs de meer dan 10.000 kilometer lange grens duurt het soms decennia voor het koloniale regime een beperkte permanente aanwezigheid en enige vorm van controle kan uitbouwen.

de koloniale overheid een controlesysteem in: de munitie wordt geteld. Op meerdere plaatsen moeten soldaten, als bewijs voor het correcte gebruik van de munitie, de afgesneden handen van de slachtoffers van schietpartijen inleveren. Zo gebeurt het dat soldaten een verkeerd gebruik van de patronen willen verbergen door handen van lijken mee te brengen, en soms ook van levende personen die ze hebben verminkt. De zaak van de “afgehakte handen”, - een gebruikelijke straf die reeds sinds lang werd toegepast door de lokale leiders en de arabo-swahili expedities - krijgt een grote weerklank in de Belgische en de internationale publieke opinie.

Toegevoegd aan de stamoorlogen en aan de gevolgen van razzia's om slaven op te pakken, hebben de gewelddadige bezetting en plundering van Congo een zeer negatieve impact op het bevolkingscijfer. De verschillende vormen van geweld leiden tot vele doden aan Congolese zijde. Ook ziekten en ondervoeding, die deels voortvloeien uit de Europese indringing, eisen massaal hun tol. Daarbovenop daalt het geboortecijfer (door de algehele crisis worden er minder mensen) geboren en slaan grote groepen mensen op de vlucht.

Omggaan met het bewind van Leopold II

Waar en wanneer?

Hoe gaan de Congolezen om met het regime van Leopold II? Het antwoord op die vraag is afhankelijk van tijd en plaats. De Congostaat heeft immers niet altijd en overal hetzelfde gezicht.

Het is belangrijk om in het achterhoofd te houden dat de Congostaat een staat in wording is en dat het een immens grondgebied beslaat dat nog grotendeels ingesloten is.

Door langs de belangrijkste land- en rivierroutes staatsposten uit te bouwen en er deals te sluiten met Congolese leiders of ze met geweld te onderwerpen breidt het koloniale regime stap voor stap zijn macht uit en dringt het steeds dieper door in het reusachtige Congobekken. Dat is een bijzonder traag proces dat verre van afgerond is aan het einde van Leopolds bewind. Zelfs na 2 decennia bestaat de Congostaat maar uit een paar 100 witte ambtenaren en officieren en een 10.000 zwarte soldaten gestationeerd in ongeveer honderd overheidsposten, ongelijk verspreid over de gigantische kolonie met miljoenen inwoners. Ook rubberbedrijven doen er jaren over om grip te krijgen op hun concessies, sommige groter in oppervlakte dan een land als Frankrijk.

De impact van de kolonisatie is daardoor niet altijd en overal even groot. In kustplaatsen als Boma is de Congostaat al vanaf de jaren 1880 manifest aanwezig. Diep in het binnenland, hetzij in het tropisch regenwoud of langs de meer dan 10.000 kilometer lange grens duurt het soms decennia voor het koloniale regime een beperkte permanente aanwezigheid en enige vorm van controle kan uitbouwen. Deze ineffectiviteit en de cruciale afstand tot de koloniale macht verklaart, maar rechtvaardigt niet, het misbruik en de misdaden van sommige lokale ambtenaren in Staatsdienst of van de concessiehoudende bedrijven. Dezelfde gevolgen kunnen vandaag in Congo waargenomen worden, door een schadelijk gebrek aan

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Nog een verschil is dat er voor de kolonisator niet overal in het gigantische Congobekken evenveel te rapen valt. Sommige regio's zoals de noordwestelijke Ubangi-regio liggen bijvoorbeeld heel afgelegen van het centrum van de koloniale macht aan de Atlantische kust of zijn te ontoegankelijk. Ze zijn niet interessant omdat transport en communicatie te duur en tijdrovend zijn. Bovendien is rubber niet overal in de kolonie te vinden. De bevolking in die 'oninteressante' gebieden ontspringt soms de dans.

Verzet

Kolonisatie betekent voor de meeste Congolezen die in aanraking komen met de Congostaat of met de rubberbedrijven maar één ding: dwangarbeid. Congolezen worden gedwongen om rubber te oogsten, spoorwegen aan te leggen, goederen te transporteren, voedsel te produceren of andere vormen van dwangarbeid te verrichten zoals hout sprokkelen of kappen voor de vele stoomboten die de Congostroom op- en afvaren. Het zijn stuk voor stuk bijzonder onpopulaire taken waar ze slecht of niet voor vergoed worden. De tegenstand is groot. Aan het einde van Leopolds regime is het gewapende verzet tegen de gedwongen rubberproductie in een aantal concessies bijvoorbeeld zo hevig dat er amper nog rubber wordt geproduceerd.

Toch is rebellie niet de belangrijkste vorm van Congolees verzet. Veel vormen van dagdagelijks verzet zijn kleinschaliger, minder gevaarlijk. Zo hakken sommige mensen rubberlianen af in de hoop dat de kolonisator zal vertrekken als het rubber op is, of ontlopen ze hun arbeidsplichten tegenover het koloniale regime door hun dorp te verlaten en het woud in te vluchten.

Meer dan verzet

Verzet is zeker niet de enige manier waarop mensen omgaan met de kolonisatie. De eerste reactie van velen is om te vluchten van het koloniale geweld en de uitbuiting. Hele gemeenschappen migreren over de grens of dieper het regenwoud in, buiten het bereik van de Congostaat en de rubberbedrijven.

Hele gebieden raken zo ontvolkt.

Het is ook belangrijk om aandacht te hebben voor de veelzijdige manieren waarop de Congolezen het geweld, de uitbuiting en de vaak totale ontregeling van hun samenleving een plaats geven of verwerken. Vragen over waar de witte kolonistoren vandaan komen en wat ze in Congo zoeken liggen aan de oorsprong van een hele reeks verhalen en geruchten. Zo doen verhalen de ronde dat de kolonisator afkomstig is van een eiland op zee, gemaakt van rubber; of dat de witte mannen geesten zijn van teruggekeerde doden. Krachtvoorwerpen zoals amuletten moeten beschermen tegen de kolonisator of kracht geven in de strijd tegen de overheerser. Decennia na Leopolds regime worden verhalen over geweld, uitbuiting, verkrachtingen, hongersnood, ... nog steeds overgeleverd van generatie op generatie. Kolonistoren worden herinnerd in het collectieve geheugen met bijnamen als 'de zweep' of

staatstoezicht

Nog een verschil is dat er voor de kolonisator niet overal in het gigantische Congobekken evenveel te rapen valt. Sommige regio's zoals de noordwestelijke Ubangi-regio liggen bijvoorbeeld heel afgelegen van het centrum van de koloniale macht aan de Atlantische kust of zijn te ontoegankelijk. Ze zijn niet interessant omdat transport en communicatie te duur en tijdrovend zijn. Bovendien is rubber niet overal in de kolonie te vinden. De bevolking in die 'oninteressante' gebieden ontspringt soms de dans **en maakt de brutale voorvallen van de rubberoogst helemaal niet mee..**

Verzet

Kolonisatie betekent voor de meeste Congolezen die in aanraking komen met de Congostaat of met de rubberbedrijven maar één ding: dwangarbeid. Congolezen worden gedwongen om rubber te oogsten, spoorwegen aan te leggen, goederen te transporteren, voedsel te produceren of andere vormen van dwangarbeid te verrichten zoals hout sprokkelen of kappen voor de vele stoomboten die de Congostroom op- en afvaren. Het zijn stuk voor stuk bijzonder onpopulaire taken waar ze slecht of niet voor vergoed worden. De tegenstand is groot. Aan het einde van Leopolds regime is het gewapende verzet tegen de gedwongen rubberproductie in een aantal concessies bijvoorbeeld zo hevig dat er amper nog rubber wordt geproduceerd.

Toch is rebellie niet de belangrijkste vorm van Congolees verzet. Veel vormen van dagdagelijks verzet zijn kleinschaliger, minder gevaarlijk. Zo hakken sommige mensen rubberlianen af in de hoop dat de kolonisator zal vertrekken als het rubber op is, of ontlopen ze hun arbeidsplichten tegenover het koloniale regime door hun dorp te verlaten en het woud in te vluchten.

Meer dan verzet

Verzet is zeker niet de enige manier waarop mensen omgaan met de kolonisatie. De eerste reactie van velen is om te vluchten van het koloniale geweld en de uitbuiting, **zoals dat ook al het geval was bij de razzia' naar slaven.**

Hele gemeenschappen migreren over de grens of dieper het regenwoud in, buiten het bereik van de Congostaat en de rubberbedrijven.

Hele gebieden raken zo ontvolkt.

Het is ook belangrijk om aandacht te hebben voor de veelzijdige manieren waarop de Congolezen het geweld, de uitbuiting en de vaak totale ontregeling van hun samenleving een plaats geven of verwerken, **vooral in de regio's waar de mannen traditioneel niet hoefden te werken en de zware taken overlieten aan de vrouwen. In de Congolese cultuur is de notie van werk inderdaad heel anders dan bij ons. In dorpsgemeenschappen voeren mannen oorlog, ontginnen land, vissen, jagen, vergaderen om geschillen te beslechten en om rituele vieringen te organiseren (initiaties, huwelijken, begrafenissen. De vrouwen zaaien, bewerken het land, oogsten de voedingsmiddelen en brengen de kinderen groot. Wat de "witte" eist is nieuw, dus "opgelegd" ..**

Vragen over waar de witte kolonistoren vandaan komen

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

‘brandstichter’. Plaatsnamen als ‘het dorp van de lijken’ herinneren aan de bijzonder bloedige koloniale beginperiode.

Meewerken met de kolonisator

Zoals eerder vermeld zijn er in de periode van de Congostaat maar een duizendtal witte koloniale ambtenaren en officieren. Ook de rubberbedrijven en missiecongregaties tellen maar een beperkt aantal witte werknemers en missionarissen. In totaal zijn er dus slechts een paar duizend kolonistoren om een gebied zo groot als West-Europa te veroveren, te besturen en te exploiteren en om de bevolking te bekeren tot het christendom en de Europese manier van denken en leven.

De enige manier om grip te krijgen op de kolonie en zijn bevolking is door het inschakelen van tienduizenden Congolezen. Het handvol witte ambtenaren en officieren van de Congostaat maar ook de rubberbedrijven en missies doen noodgedwongen beroep op een hele reeks Congolese tussenpersonen. Het koloniale leger (de Force Publique) met zijn duizenden zwarte soldaten kwam al aan bod. Maar ook de klerken, gidsen, tolken, boys (denigrerende Engelse term voor zwart huispersoneel die meestal wel volwassen zijn), handarbeiders en ambachtstlui van de Congostaat en rubberbedrijven zijn Congolees.

Veruit de belangrijkste Congolese tussenpersonen zijn de Congolese leiders. Om toch enige mate van controle uit te oefenen rekent de onderbemande Congostaat – net als de rubberbedrijven –voornamelijk op de koningen, sultans, krijgsheren en lokale chefs die in Congo aanwezig zijn bij de komst van de Europeanen. Zij worden ingelijfd in het koloniale systeem en besturen hun territorium en onderdanen voortaan in naam van Leopold II.

In zee gaan met de Congostaat biedt hen opportuniteiten. Zo betekent een deal met de kolonisator voor Congolese leiders militaire steun tegen interne concurrenten en vijandige burens, maar ook toegang tot wapens en Westerse goederen én tot een nieuwe afzetmarkt voor hun producten zoals ivoor. Bovendien is de koloniale overheid allesbehalve almachtig. Dat geeft de plaatselijke Congolese leiders vaak heel wat marge om in hun eigen belang en dat van hun mensen te blijven regeren.

Van echte keuzevrijheid is evenwel geen sprake. Aanvankelijk zijn soldaten bijvoorbeeld vaak slaven die ‘vrijgekocht’ worden, verplicht in dienst moeten treden en ver van hun families gestationeerd worden. Congolese leiders worden vaak verplicht om mee te werken met de

en wat ze in Congo zoeken liggen aan de oorsprong van een hele reeks verhalen en geruchten. Zo doen verhalen de ronde dat de kolonisator afkomstig is van een eiland op zee, gemaakt van rubber; of dat de witte mannen geesten zijn van teruggekeerde doden. Krachtvoorwerpen zoals amuletten moeten beschermen tegen de kolonisator of kracht geven in de strijd tegen de overheerser. Decennia na Leopolds regime worden verhalen over geweld, uitbuiting, verkrachtingen, honger, ... nog steeds overgeleverd van generatie op generatie. Kolonistoren worden herinnerd in het collectieve geheugen met bijnamen als ‘de zweep’ of ‘brandstichter’. Plaatsnamen als ‘het dorp van de lijken’ herinneren aan de bijzonder bloedige koloniale beginperiode.

Meewerken met de kolonisator

Zoals eerder vermeld zijn er in de periode van de Congostaat maar een duizendtal witte koloniale ambtenaren en officieren. Ook de rubberbedrijven en missiecongregaties tellen maar een beperkt aantal witte werknemers en missionarissen. In totaal zijn er dus slechts een paar duizend kolonistoren om een gebied zo groot als West-Europa te veroveren, te besturen en te exploiteren en om de bevolking te bekeren tot het christendom en de Europese manier van denken en leven.

De enige manier om grip te krijgen op de kolonie en zijn bevolking is door het inschakelen van tienduizenden Congolezen. **De massale aanwervingen beogen op de eerste plaats het beschikbaar maken van de nodige armen om de taken te vervullen die nodig waren voor de ontwikkeling, eerder dan voor de controle.** Het koloniale leger (de Force Publique) met zijn duizenden zwarte soldaten kwam al aan bod. Maar ook de klerken, gidsen, tolken, boys (**Engelse term** voor zwart huispersoneel die meestal wel volwassen zijn), handarbeiders en ambachtstlui van de Congostaat en rubberbedrijven zijn ook Congolees.

Veruit de belangrijkste Congolese tussenpersonen zijn de Congolese **stamhoofden**. Om toch enige mate van controle uit te oefenen rekent de onderbemande Congostaat – net als de rubberbedrijven – voornamelijk op de koningen, sultans, krijgsheren en lokale chefs die in Congo aanwezig zijn bij de komst van de Europeanen. Zij worden ingelijfd in het koloniale systeem en besturen hun territorium en onderdanen voortaan in naam van Leopold II.

In zee gaan met de Congostaat biedt hen opportuniteiten. Zo betekent een deal met de kolonisator voor Congolese leiders militaire steun tegen interne concurrenten en vijandige burens, maar ook toegang tot wapens en Westerse goederen én tot een nieuwe afzetmarkt voor hun producten zoals ivoor. Bovendien is de koloniale overheid allesbehalve almachtig. Dat geeft de plaatselijke Congolese leiders vaak heel wat marge om in hun eigen belang en dat van hun mensen te blijven regeren.

Van echte keuzevrijheid is evenwel geen sprake in de **Leopoldistische fase**. Aanvankelijk zijn soldaten bijvoorbeeld vaak slaven die ‘vrijgekocht’ worden, verplicht in dienst moeten treden en ver van hun families gestationeerd worden. Congolese **stamhoofden** worden

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

kolonisator. De Congostaat kan weliswaar niet overal tegelijkertijd zijn maar is wel in staat om strafexpedities uit te sturen om de meest weerbarstige leiders op de knieën te dwingen of van hun troon te stoten. Hetzelfde gebeurt op termijn met leiders die te veel een eigen koers varen. Toch krijgt de jonge Congostaat niet iedereen in het gareel en moet het koloniale leger permanent kleine en grote rebellieën bestrijden. De sultans van Abandia en Azande, die over het noorden van de Congostaat regeren, behouden bijvoorbeeld grotendeels hun onafhankelijkheid. Pas aan het einde van Leopolds regime en tijdens de eerste jaren van het Belgische bewind worden ze op hun knieën gedwongen door een reeks militaire expedities.

Van kritiek naar onderzoek over de toestand in de Onafhankelijke Congostaat

Rond 1900 neemt de kritiek op Leopolds gewelddadige bewind toe. De aanval komt aanvankelijk uit Angelsaksische hoek. Persartikels, pamfletten, toespraken, romans en cartoons hekelen en demoniseren Leopold's regime. Sommige kritieken zijn een eigen leven gaan leiden en hebben decennia lang invloed op de populaire cultuur. Dat geldt onder andere voor het literair werk *Heart of Darkness* (Hart der duisternis, 1899) van de Pools-Britse schrijver Joseph Conrad, dat het fictieve verhaal brengt van een bloedige misstap van een koloniaal agent in Midden-Afrika. De Amerikaan Mark Twain (de auteur van Tom Sawyer) publiceert in 1905 het pamflet *King Leopold's soliloquy* (koning Leopolds alleenspraak), een op de spits gedreven karikatuur van Leopold II. Van de Brit Arthur Conan Doyle (auteur van Sherlock Holmes) verschijnt in 1909 het boek met de sprekende titel *The Crime of the Congo*. Intussen publiceren een aantal Britse en Amerikaanse kranten artikelen over en foto's van verminkte slachtoffers, wat tot de verbeelding spreekt van het grote publiek. Al die kritiek heeft betrekking op de hele periode waarin Leopold II over Congo heerst, maar ze treft ook de periode erna. Twain bijvoorbeeld publiceert zijn werk in 1909 om druk uit te oefenen op de nieuwe koloniale overheid. In België bekritisieren veel stemmen het beleid van Leopold II in Congo (socialisten, progressieve liberalen en sommige christen-democraten), maar door de omvang van de kritiek in de Angelsaksische wereld stellen de aanhangers van Leopold II en de Onafhankelijke Congostaat dat er sprake is van een Brits complot om zich de kolonie toe te eigenen, ook omdat de Britse kolonies niet beter worden bestuurd, maar niet zo sterk aangeklaagd worden. Sommige voorstanders van Leopold II en de kolonisatie zijn dit argument blijven gebruiken, al valt de eenduidigheid ervan te betwisten.

Als reactie op die aanklachten zet Leopold II een heuse propagandacampagne op het getouw om zijn werk te verdedigen, de mislukkingen van zijn bestuursstelsel te minimaliseren en de gewelddaden te ontkennen. Hij krijgt daarbij de steun van bepaalde politieke en economische kringen uit België die belangen hebben in Congo. De argumenten die de verdediging aanhaalt, verwijzen allemaal naar de kijk op “beschaving” in die tijd. Het “beschavingswerk”, aldus de koning en zijn aanhang, haalt

vaak verplicht om mee te werken met de kolonisator. De Congostaat kan weliswaar niet overal tegelijkertijd zijn maar is wel in staat om strafexpedities uit te sturen om de meest weerbarstige **stamhoofden** op de knieën te dwingen of van hun troon te stoten. Hetzelfde gebeurt op termijn met **stamhoofden** die te veel een eigen koers varen. Toch krijgt de jonge Congostaat niet iedereen in het gareel en moet het koloniale leger permanent kleine en grote rebellieën bestrijden. De sultans van Abandia en Azande, die over het noorden van de Congostaat regeren, behouden bijvoorbeeld grotendeels hun onafhankelijkheid. Pas aan het einde van Leopolds regime en tijdens de eerste jaren van het Belgische bewind worden ze op hun knieën gedwongen door een reeks militaire expedities.

Van kritiek naar onderzoek over de toestand in de Congo Vrijstaat

Rond 1900 neemt de kritiek op Leopolds gewelddadige bewind toe. De aanval komt aanvankelijk uit Angelsaksische hoek. Persartikels, pamfletten, toespraken, romans en cartoons hekelen en demoniseren Leopold's regime. Sommige kritieken zijn een eigen leven gaan leiden en hebben decennia lang invloed op de populaire cultuur. Dat geldt onder andere voor het literair werk *Heart of Darkness* (Hart der duisternis, 1899) van de Pools-Britse schrijver Joseph Conrad, dat het fictieve verhaal brengt van een bloedige misstap van een koloniaal agent in Midden-Afrika. De Amerikaan Mark Twain (de auteur van Tom Sawyer) publiceert in 1905 het pamflet *King Leopold's soliloquy* (koning Leopolds alleenspraak), een op de spits gedreven karikatuur van Leopold II. Van de Brit Arthur Conan Doyle (auteur van Sherlock Holmes) verschijnt in 1909 het boek met de sprekende titel *The Crime of the Congo*. Intussen publiceren een aantal Britse en Amerikaanse kranten artikelen over en foto's van verminkte slachtoffers, wat tot de verbeelding spreekt van het grote publiek. Al die kritiek heeft betrekking op de hele periode waarin Leopold II over Congo heerst, maar ze treft ook de periode erna. Twain bijvoorbeeld publiceert zijn werk in 1909 om druk uit te oefenen op de nieuwe koloniale overheid. In België bekritisieren veel stemmen het beleid van Leopold II in Congo (socialisten, progressieve liberalen en sommige christen-democraten), maar door de omvang van de kritiek in de Angelsaksische wereld stellen de aanhangers van Leopold II en de Onafhankelijke Congostaat dat er sprake is van een Brits complot om zich de kolonie toe te eigenen, ook omdat de Britse kolonies niet beter worden bestuurd, maar niet zo sterk aangeklaagd worden. Sommige voorstanders van Leopold II en de kolonisatie zijn dit argument blijven gebruiken, al valt de eenduidigheid ervan te betwisten.

Als reactie op die aanklachten zet Leopold II een heuse propagandacampagne op het getouw om zijn werk te verdedigen, de mislukkingen van zijn bestuursstelsel te minimaliseren en de gewelddaden te ontkennen. Hij krijgt daarbij de steun van bepaalde politieke en economische kringen uit België die belangen hebben in Congo. De argumenten die de verdediging aanhaalt, verwijzen allemaal naar de kijk op “beschaving” in die tijd. Het “beschavingswerk”, aldus de koning en zijn aanhang, haalt

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

de Congolezen uit de zogenaamde “barbarij” door hen de “weldaden” van de westerse beschaving te bieden. De strijd tegen de slavernij, die als een extreme vorm van barbaarsheid wordt begrepen, fungeert daarbij als een van de belangrijkste argumenten ter verdediging (ook vandaag nog soms), hoewel de slavernij in feite wordt vervangen door dwangarbeid. En er worden nog andere verdiensten aan het koloniale werk toegedicht, bijvoorbeeld de strijd tegen het alcoholisme, al mochten koloniale bedrijven massaal alcohol invoeren.

De perscampagne tegen het geweld in de Onafhankelijke Congostaat leidt tot een aantal onderzoeken naar het koloniale systeem. De Britse consul in Congo, Roger Casement, stelt als eerste een bezwarend rapport op na het onderzoek dat hijzelf in 1903 ter plaatse heeft uitgevoerd. Dat rapport maakt hij over aan de Britse autoriteiten en komt ook terecht bij het bestuur van de Onafhankelijke Congostaat, bij Leopold II en bij de mogendheden die de Akte van Berlijn hebben ondertekend. Vervolgens stelt de Belgische soeverein zelf een onderzoekscommissie aan. Casement van zijn kant gaat samenwerken met de Engelse journalist Edmund Morel: samen richtten ze in 1904 de Congo Reform Association op die in Europa en de Verenigde Staten ijvert om een eind te maken aan het geweld. Eén van de voorstellen van die associatie luidt dat België Congo officieel zou inlijven als zijn kolonie.

De onderzoekscommissie van Leopold II, bestaande uit drie commissarissen (een Belg, een Italiaan en een Zwitser), vertrekt in september 1904 naar Congo. Ze zullen de Congostroom opvaren, van Boma tot in Stanley stad, en tot in februari 1905 getuigenissen en bewijzen verzamelen. In de maand oktober van dat jaar publiceert de commissie haar vernietigende conclusies over het functioneren van de Onafhankelijke Congostaat: de belasting op het rubber, de dwangarbeid, het geweld, de macht van de militairen, de inhaligheid van de grote bedrijven die de grondstoffen ontginnen, de redenen voor het dalende bevolkingscijfer, de werking van bepaalde missies, enz. Wel wijst het rapport ook op enkele positieve aspecten van het werk in de Onafhankelijke Congostaat, met name inzake gezondheidszorg. Die meer positieve passages komen er volgens velen door de druk die Leopold II uitoefent op de redactie van het rapport in een poging om het nut van zijn

de Congolezen uit de zogenaamde “barbarij” door hen de “weldaden” van de westerse beschaving te bieden. De strijd tegen de slavernij, **en de slavenhandel** die als een extreme vorm van barbaarsheid wordt begrepen, fungeert daarbij als een van de belangrijkste argumenten ter verdediging (ook vandaag nog soms), hoewel de slavernij in feite wordt vervangen door dwangarbeid. **Deze twee situaties kunnen echter niet op hetzelfde morele niveau geplaatst worden. In het geval van slavernij en slavenhandel gaat het om een structurele en definitieve vernietiging van de mens en definitieve vernietiging van menselijke wezens tot koopwaar, veroordeeld voor de rest van hun leven tot dwangarbeid in ondraaglijke omstandigheden. In toepassing van de Brusselse Wet van 1890 op de onderdrukking van de slavenhandel, werden vanaf 1892 militaire campagnes gevoerd om de Arabisch-Swahili slavenhandelaars uit te roeien tot voltooiing in 1894.**

En er worden nog andere verdiensten aan het koloniale werk toegedicht, bijvoorbeeld de strijd tegen het alcoholisme, al mochten koloniale bedrijven massaal alcohol invoeren. **De verkoop van gedestilleerd alcohol aan de Congolezen was sinds 1887 beperkt verder dan de rivier Inkisi in Bas-Congo en werd verboden vanaf 1890. Dit verbod werd pas opgeheven in 1955.**

De perscampagne tegen het geweld in de Congo Vrijstaat leidt tot een aantal onderzoeken naar het koloniale systeem. De Britse consul in Congo, Roger Casement, stelt als eerste een bezwarend rapport op na het onderzoek dat hijzelf in 1903 ter plaatse heeft uitgevoerd. Dat rapport maakt hij over aan de Britse autoriteiten en komt ook terecht bij het bestuur van de Congo Vrijstaat, bij Leopold II en bij de mogendheden die de Akte van Berlijn hebben ondertekend. Vervolgens stelt de Belgische soeverein zelf een **onafhankelijke** onderzoekscommissie aan. Casement van zijn kant gaat samenwerken met de Engelse journalist Edmund Morel: samen richtten ze in 1904 de Congo Reform Association op die in Europa en de Verenigde Staten ijvert om een eind te maken aan het geweld. Eén van de voorstellen van die associatie luidt dat België Congo officieel zou inlijven als zijn kolonie.

De **internationale** onderzoekscommissie van Leopold II, bestaande uit drie commissarissen (een Belg, een Italiaan en een Zwitser), vertrekt in september 1904 naar Congo. Ze zullen de Congostroom opvaren, van Boma tot in Stanley stad, en tot in februari 1905 getuigenissen en bewijzen verzamelen. In de maand oktober van dat jaar publiceert de commissie haar vernietigende conclusies over het functioneren van de Congo Vrijstaat: de belasting op het rubber, de dwangarbeid, het geweld, de macht van de militairen, de inhaligheid van de grote bedrijven die de **rubbergrondstoffen** ontginnen, **bepaalde** redenen voor het dalende bevolkingscijfer, de werking van bepaalde missies, enz. Wel wijst het rapport ook op **de enorme moeilijkheden van wege de afstanden, het gebrek aan overzicht, het niet naleven van decreten en instructies en wijst enkele positieve aspecten aan van het werk in de Congo Vrijstaat, zoals** inzake gezondheidszorg. **Sommigen denken dat die**

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

koloniaal project te rechtvaardigen en de vooruitgang te beklemtonen. Hoe dan ook, het onderzoek van deze commissie versnelt het debat over een eventuele voorgedij van België over Congo.

Verzamelwoede en koloniale kunst

Kolonisatie omvat meer dan politieke en militaire overheersing en economische exploitatie. Het is ook een cultureel project. De pogingen om de Congolese bevolking te bekeren en beschaven kwamen reeds aan bod in dit dossier. Een ander belangrijk cultureel luik is de Belgische fascinatie voor Midden-Afrika en zijn (materiële) culturen. Een fascinatie die zich uit in het verzamelen, onderzoeken en tentoonstellen van honderdduizenden culturele objecten uit het Congobekken én in Belgische kunst geïnspireerd door Midden-Afrika en Midden-Afrikaanse esthetiek. Zowel het verzamelen, onderzoeken en tentoonstellen van Congolese kunst als het maken van nieuwe kunst geïnspireerd op Congo gebeurt doorheen de hele Belgische koloniale geschiedenis maar begint onder Leopold II.

‘Verzamelen’ van Congolese objecten

De kolonisator is niet alleen geïnteresseerd in Congolees ivoor en rubber. Eind negentiende eeuw worden duizenden Congolese voorwerpen zoals wapens, textiel, juwelen, aardewerk, maskers, beelden en muziekinstrumenten naar België geëxporteerd. De meeste objecten zijn fraai gedecoreerd of uitgevoerd in een van de vele streekgebonden stijlen die Congo rijk is. De objecten hebben voor de Congolese samenlevingen die ze produceren een hele waaier aan betekenissen. Ze doen dienst als gebruiksvoorwerp, decoratiestuk, oorlogstuig, religieus instrument of machtssymbool. In Belgische handen krijgen ze een nieuwe rol. De objecten vinden hun weg naar privécollecties (zoals woningen van kolonialen), koloniale exposities (zoals de werelddtentoonstellingen van 1885 en 1894 in Antwerpen) en musea zoals het Museum van Belgisch-Congo in Tervuren, dat opgericht werd in 1898. Ze worden er tentoongesteld als souvenirs, trofeeën, kunst, onderzoeksobjecten en propagandamateriaal. De objecten voeden de toenemende interesse in België voor Congolese (materiële) cultuur en kunst. Militairen, koloniale ambtenaren, handelaars en missionarissen verzamelen de objecten in de Congostaat. Ze doen dat voor zichzelf of in opdracht van bijvoorbeeld Leopold II die objecten wil tentoonstellen in België om zijn land warm te maken voor zijn koloniale project. Onder Leopolds bewind vinden ook de allereerste expedities plaats met als specifiek doel om zogenoemde etnografische objecten te verzamelen voor wetenschappelijke doeleinden.

meer positieve passages er komen door de druk die Leopold II uitoefent op de redactie van het rapport in een poging om het nut van zijn koloniaal project te rechtvaardigen en de vooruitgang te beklemtonen. **Des al niet te min wijzen verschillende bronnen er op dat de commissie een grondig werk heeft uitgevoerd, volledig, en die alle sectoren dekt van het socio-politiek leven.** Hoe dan ook, het onderzoek van deze commissie versnelt het debat over een eventuele voorgedij van België over Congo.

Verzamelwoede en koloniale kunst

Kolonisatie omvat meer dan politieke en militaire overheersing en economische exploitatie. Het is ook een cultureel project. De pogingen om de Congolese bevolking te bekeren en beschaven kwamen reeds aan bod in dit dossier. Een ander belangrijk cultureel luik is de Belgische fascinatie voor Midden-Afrika en zijn (materiële) culturen. Een fascinatie die zich uit in het verzamelen, onderzoeken en tentoonstellen van honderdduizenden culturele objecten uit het Congobekken én in Belgische kunst geïnspireerd door Midden-Afrika en Midden-Afrikaanse esthetiek. Zowel het verzamelen, onderzoeken en tentoonstellen van Congolese kunst als het maken van nieuwe kunst geïnspireerd op Congo gebeurt doorheen de hele Belgische koloniale geschiedenis maar begint onder Leopold II. **Dit werk en deze tentoonstellingen, onder andere in Tervuren hebben bijgedragen tot het bekendmaken in heel de wereld van de rijkdom en de pracht van de Afrikaanse kunst.**

‘Verzamelen’ van Congolese objecten

De kolonisator is niet alleen geïnteresseerd in Congolees ivoor en rubber. Eind negentiende eeuw worden duizenden Congolese voorwerpen zoals wapens, textiel, juwelen, aardewerk, maskers, beelden en muziekinstrumenten naar België geëxporteerd. De meeste objecten zijn fraai gedecoreerd of uitgevoerd in een van de vele streekgebonden stijlen die Congo rijk is. De objecten hebben voor de Congolese samenlevingen die ze produceren een hele waaier aan betekenissen. Ze doen dienst als gebruiksvoorwerp, decoratiestuk, oorlogstuig, religieus instrument of machtssymbool. In Belgische handen krijgen ze een nieuwe rol. De objecten vinden hun weg naar privécollecties (zoals woningen van kolonialen), koloniale exposities (zoals de werelddtentoonstellingen van 1885 en 1894 in Antwerpen) en musea zoals het Museum van Belgisch-Congo in Tervuren, dat opgericht werd in 1898. Ze worden er tentoongesteld als souvenirs, trofeeën, kunst, onderzoeksobjecten en propagandamateriaal. De objecten voeden de toenemende interesse in België voor Congolese (materiële) cultuur en kunst. Militairen, koloniale ambtenaren, handelaars en missionarissen verzamelen de objecten in de Congostaat. Ze doen dat voor zichzelf of in opdracht van bijvoorbeeld Leopold II die objecten wil tentoonstellen in België om zijn land warm te maken voor zijn koloniale project. Onder Leopolds bewind vinden ook de allereerste expedities plaats met als specifiek doel om zogenoemde etnografische objecten te verzamelen voor wetenschappelijke doeleinden.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Wie verzamelt bepaalt wat wordt verzameld.

Zo valt het op dat er in de vroege koloniale periode veel Congolese wapens hun weg naar België vinden, een gevolg van het feit dat de allereerste verzamelaars vaak militairen zijn die objecten als trofee buitmaken tijdens de vele koloniale veroveringsoorlogen en strafexpedities. Missionarissen zijn dan weer gefascineerd door religieuze objecten. Sommigen proberen die symbolen van het Congolese ‘bijgeloof’ of ‘hekserij’ te doen verdwijnen in het kader van hun bekeringsinspanningen. Anderen hebben bewondering voor Congolese religies en culturen en proberen die beter te begrijpen door religieuze objecten te bestuderen.

In de koloniale periode spreekt men van ‘verzamelen’, een woord dat een zekere doelgerichtheid en gestructureerde aanpak impliceert. Maar daar was in realiteit weinig sprake van. Zo zijn veel collecties lukraak samengesteld en is van de meeste objecten de oorsprong amper gekend. ‘Verzamelen’ klinkt ook neutraal. In praktijk worden objecten geroofd, buitgemaakt, gekocht, geruild of verkregen als gift. Dat alles binnen een koloniale context waar de witte verzamelaar in een machtspositie staat.

Koloniale kunst

De fascinatie voor Congo inspireert ook een heleboel Belgische kunstenaars, te beginnen vanaf het einde van de negentiende eeuw. Congo en de Congolese bevolking worden afgebeeld en verbeeld in foto’s, beeldhouwwerken, schilderijen en literatuur, veelal bijzonder clichématig, in lijn met de stereotiepe koloniale denkbeelden over het “beschaafde witte” zelf en de “primitieve zwarte” ander. Inspiratie krijgen de Belgische kunstenaars tijdens rondreizen in Congo maar ook in België via literatuur, foto’s, illustraties, etnografische objecten en koloniale tentoonstellingen.

De fascinatie is trouwens wederzijds. Ook Congolezen verwerken hun ervaringen met de witte kolonisator op een artistieke manier. Ze brengen de kolonisatie in beeld in ceramiek, bewerkt ivoor, gegraveerde kalebassen, schilderijen op muren en op doek en motieven in gevlochten matten en textiel. Zo drukken ze hun angst en wantrouwen uit voor de kolonisator, maar evengoed spot en bewondering. De Belgische materiële cultuur spreekt ook aan. Sommige Congolese leiders schakelen over op westerse kledij – vooral (stukken van) uniformen – en resideren in huizen vol Europese objecten.

2.4 De Belgische kolonie en mandaatgebieden

Annexatie en bestuur van Congo

In 1908 staat de annexatie van Congo als kolonie van België centraal in de politieke debatten. Congo wordt ook een belangrijk thema bij de wetgevende verkiezingen van dat jaar. Het parlement keurt de annexatie goed, en die treedt op 15 november 1908 in voege. Op die manier hoopt de Belgische overheid een eind te maken aan de felle kritiek op de misbruiken van het door Leopold II en zijn medewerkers opgezette bestuurlijke systeem. Leopold II is geen voorstander van de overname door België, maar hij wordt daartoe gedwongen.

Wie verzamelt bepaalt wat wordt verzameld.

Zo valt het op dat er in de vroege koloniale periode veel Congolese wapens hun weg naar België vinden, een gevolg van het feit dat de allereerste verzamelaars vaak militairen zijn die objecten als trofee buitmaken tijdens de vele koloniale veroveringsoorlogen en strafexpedities. Missionarissen zijn dan weer gefascineerd door religieuze objecten. Sommigen proberen die symbolen van het Congolese ‘bijgeloof’ of ‘hekserij’ te doen verdwijnen in het kader van hun bekeringsinspanningen. Anderen hebben bewondering voor Congolese religies en culturen en proberen die beter te begrijpen door religieuze objecten te bestuderen.

In de koloniale periode spreekt men van ‘verzamelen’, een woord dat een zekere doelgerichtheid en gestructureerde aanpak impliceert. Maar daar was in realiteit weinig sprake van. Zo zijn veel collecties lukraak samengesteld en is van de meeste objecten de oorsprong amper gekend. ‘Verzamelen’ klinkt ook neutraal. In praktijk worden objecten geroofd, buitgemaakt, gekocht, geruild of verkregen als gift. Dat alles binnen een koloniale context waar de witte verzamelaar in een machtspositie staat.

Koloniale kunst

De fascinatie voor Congo inspireert ook een heleboel Belgische kunstenaars, te beginnen vanaf het einde van de negentiende eeuw. Congo en de Congolese bevolking worden afgebeeld en verbeeld in foto’s, beeldhouwwerken, schilderijen en literatuur, veelal bijzonder clichématig, in lijn met de stereotiepe koloniale denkbeelden over het “beschaafde witte” zelf en de “primitieve zwarte” ander. Inspiratie krijgen de Belgische kunstenaars (**Dardenne, Moreels, ...**) tijdens rondreizen in Congo maar ook in België via literatuur, foto’s, illustraties, etnografische objecten en koloniale tentoonstellingen.

De fascinatie is trouwens wederzijds. Ook Congolezen verwerken hun ervaringen met de witte kolonisator op een artistieke manier. Ze brengen de kolonisatie in beeld in ceramiek, bewerkt ivoor, gegraveerde kalebassen, schilderijen op muren en op doek en motieven in gevlochten matten en textiel. Zo drukken ze hun angst en wantrouwen uit voor de kolonisator, maar evengoed spot en bewondering. De Belgische materiële cultuur spreekt ook aan. Sommige Congolese leiders schakelen over op westerse kledij – vooral (stukken van) uniformen – en resideren in huizen vol Europese objecten.

2.4 De Belgische kolonie en mandaatgebieden

Annexatie en bestuur van Congo

In 1908 staat de annexatie van Congo als kolonie van België centraal in de politieke debatten. Congo wordt ook een belangrijk thema bij de wetgevende verkiezingen van dat jaar. Het parlement keurt de annexatie goed **met een kleine meerderheid, gezien het algemeen zwak enthousiasme voor de kolonisatie**, en die treedt op 15 november 1908 in voege. **De Overheid wil betere bestuursregels invoeren en meer begrip voor het standpunt van de Congolezen. Deze betrachting is in het “Koloniaal Charter” van 1908 opgenomen.**

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Hoewel hij eerst nog probeert om de overdracht van zijn soevereiniteit te verhinderen, komt hij steeds meer onder druk te staan en moet hij “zijn” kolonie uiteindelijk afstaan. De koloniale propaganda geeft wel een draai aan het verhaal en zal later – en zeker na de Eerste Wereldoorlog – meer het beeld van de weldoener dan dat van de uitbuiters propageren: zo verspreidt zich de mythe van de soevereinstichter die Congo grootmoedig aan België heeft geschonken.

België probeert om in Congo een nieuwe bestuurlijke structuur in te voeren, nog altijd onder de controle van Brussel. Dwangarbeid wordt initieel verboden. Het duurt echter niet lang voor de Belgische overheid ook dwangmaatregelen invoert die de Congolese bevolking verplichten om te werken voor de koloniale overheid en bedrijven. De Congolese leiders of “chefs médaillés”, zo genoemd omwille van de medaille die ze krijgen wanneer ze meewerken, worden bij de machtsuitoefening betrokken want ze worden geacht bepaalde tradities te vrijwaren. Maar het zijn de kolonialen die alle wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht in handen houden. De koning wordt ter plaatse nog altijd vertegenwoordigd door een gouverneur-generaal. Leopold II zelf overlijdt enkele maanden na de overdracht. Zijn neef Albert, die kort voor zijn troonsbestijging een lange reis naar de Congo heeft gemaakt, volgt hem op en heeft meer belangstelling voor het lot van de Congolezen dan zijn voorganger, maar heeft veel minder greep op het koloniale beleid omdat zijn status van constitutioneel vorst dat verhindert - in tegenstelling tot Leopold II, die als soevereine vorst als een autocraat over de kolonie heerste.

België wil niet dat de kolonie een impact heeft op de eigen begroting: het wil niet betalen voor Congo, en dus moet Congo zelf betalen voor zijn kolonisatie. De financiële middelen van de kolonie komen enerzijds uit belastingen die worden verhaald op de plaatselijke bevolking. Andere middelen komen uit douanerechten. De zwarte bevolking financiert dus voor een groot deel zelf het systeem dat haar overheerst zonder dat zij inspraak heeft in de besteding van het geïnde geld. Het zijn de kolonisten die beslissen wat de gekoloniseerde bevolking nodig heeft.

Wanneer België Congo overneemt moet het een gebied besturen dat 76 keer groter dan het eigen grondgebied. Ondanks de aanleg van enkele verbindingswegen vergt het weken om van de ene kant van Congo naar de andere te

Leopold II is geen voorstander van de overname door België, maar hij wordt daartoe gedwongen. Hoewel hij eerst nog probeert om de overdracht van zijn soevereiniteit te verhinderen, komt hij steeds meer onder druk te staan en moet hij “zijn” kolonie uiteindelijk afstaan. De koloniale propaganda geeft wel een draai aan het verhaal en zal later – en zeker na de Eerste Wereldoorlog – meer het beeld van de weldoener dan dat van de uitbuiters propageren: zo verspreidt zich de mythe van de soevereinstichter die Congo grootmoedig aan België heeft geschonken.

België probeert om in Congo een nieuwe bestuurlijke structuur in te voeren, nog altijd onder de controle van Brussel. Dwangarbeid wordt initieel verboden. Het duurt echter niet lang voor de Belgische overheid ook dwangmaatregelen invoert die de Congolese bevolking verplichten om te werken voor de koloniale overheid en de bedrijven tegen betaling, voor werken van openbaar nut, nuttig voor de ontwikkeling **of ook voor de oorlogsinspanning 14-18**. De Congolese leiders of “chefs médaillés”, zo genoemd omwille van de medaille die ze krijgen wanneer ze meewerken, worden bij de machtsuitoefening betrokken want ze worden geacht bepaalde tradities te vrijwaren. Maar het zijn de kolonialen die alle wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht in handen houden. De koning wordt ter plaatse nog altijd vertegenwoordigd door een gouverneur-generaal. Leopold II zelf overlijdt enkele maanden na de overdracht. Zijn neef Albert, die kort voor zijn troonsbestijging een lange reis naar de Congo heeft gemaakt, volgt hem op en heeft meer belangstelling voor het lot van de Congolezen dan zijn voorganger, maar heeft veel minder greep op het koloniale beleid omdat zijn status van constitutioneel vorst dat verhindert - in tegenstelling tot Leopold II, die als soevereine vorst als een autocraat over de kolonie heerste.

De budgetten van de Belgische Staat en van de kolonie zijn gescheiden en dus moet Congo zelf **de lasten betalen voor zijn werking en zijn ontwikkeling**. Vermits er toen geen enkele vorm bestond van Internationale hulp of ontwikkelingshulp, komen de financiële middelen van de kolonie enerzijds van de belastingen die door de **Concessiehouders en de gekoloniseerde bevolking moesten betaald worden**, en anderzijds van **douanerechten**. De zwarte bevolking financiert dus voor een deel zelf het systeem dat haar overheerst zonder dat zij inspraak heeft in de besteding van het geïnde geld. Het zijn de kolonisten die beslissen wat de gekoloniseerde bevolking nodig heeft.

In merkwaaardige tegenstelling tot de realiteit die de post-koloniale tijd kenmerkt, is het strenge beheer van de koloniale administratie bepalend geweest voor een stijgende teruggave aan de bevolking in termen van collectieve sociale infrastructuur (gezondheid, onderwijs, productie, vervoer, energie,...).

Wanneer België Congo overneemt moet het een gebied besturen dat 76 keer groter dan het eigen grondgebied. Ondanks de aanleg van enkele verbindingswegen vergt het weken om van de ene kant van Congo naar de andere te

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

reizen. In die omstandigheden kunnen de verantwoordelijken in Leopoldstad moeilijk volgen wat er elders in Congo gebeurt. Daarom wordt de kolonie onderverdeeld in provincies, districten en gewesten. Een paar duizend gouverneurs, commissarissen en beheerders zijn bevoegd voor het regionale en lokale bestuur. Zelfs de witte bevolking heeft geen democratisch recht om invloed uit te oefenen op het koloniale beleid in Congo : er zijn geen verkiezingen (vóór 1957) en er is geen vrije pers (er heerst een censuurregime). Aanvankelijk bestond er ook geen recht van vereniging.

Al die koloniale ambtenaren zijn witte mannen. Zwarte mannen noch vrouwen mogen zulke functies bekleden. Afhankelijk van de regio hebben de beheerders diverse verantwoordelijkheden: administratief bestuur, rechtspraak, economie, relaties tussen kolonisatoren en gekoloniseerden, landbouw, hygiëne, infrastructuur, onderwijs, enz. Zij moeten de goede werking van het hele koloniale systeem bewaken en ervoor zorgen dat de gekoloniseerden het respecteren. De persoon van de ambtenaar en zijn kijk op de Congolezen hebben een grote invloed op zijn werk. Sommigen zijn beter geïntegreerd, hebben meer belangstelling voor de gekoloniseerde bevolking en gedragen zich minder discriminerend dan anderen.

Het koloniale systeem: onderdrukkend, uitbuitend en racistisch

Officieel brengt België de Congolezen “beschaving” en “voortgang”. De realiteit is minder fraai. In praktijk berust het koloniale systeem in Belgisch-Congo op raciale ongelijkheid, uitbuiting en dwang. Het Belgische regime is een racistisch en autoritair regime: de witte kolonisator die zichzelf als superieur ziet regeert over zwarte gekoloniseerden die hij als primitief bestempelt.

Concreet zijn de Congolese mannen en vrouwen het slachtoffer van verschillende vormen van discriminatie: ze mogen zich niet verenigen en er is geen persvrijheid, ze mogen niet komen op plaatsen die voorbehouden zijn voor de witten (cafés, openbaar transport, bepaalde openbare ruimten, enz.); ze moeten wonen in voor hen voorbehouden wijken; ze mogen zich niet verplaatsen zoals ze willen, enz. Bovendien zijn de Congolezen vaak het mikpunt van dagelijks racisme: witten beledigen hen, delen klappen uit, enz. Dat betekent niet dat alle Europeanen racistisch zijn of zich zo gedragen; sommigen betonen zeker respect en hebben vriendschapsbanden met Congolezen. Maar minachting en geweld tegenover zwarte bevolking zijn schering en inslag.

In de tweede plaats berust het koloniale systeem op uitbuiting en dwang. De bevolking op het platteland wordt verplicht om bepaalde gewassen te telen (bijvoorbeeld katoen), zo niet volgen er sancties.

reizen. In die omstandigheden kunnen de verantwoordelijken in Leopoldstad moeilijk volgen wat er elders in Congo gebeurt. Daarom wordt de kolonie onderverdeeld in provincies, districten en gewesten. Een paar duizend gouverneurs, commissarissen en beheerders zijn bevoegd voor het regionale en lokale bestuur. **Evenals de zwarte bevolking heeft de witte bevolking geen enkel democratisch recht** om invloed uit te oefenen op het koloniale beleid in Congo : er zijn geen verkiezingen (vóór 1957) en er is geen vrije pers (er heerst een censuurregime). Aanvankelijk bestond er ook geen recht van vereniging.

Al die koloniale ambtenaren zijn witte mannen. Zwarte mannen noch vrouwen mogen zulke functies bekleden. Afhankelijk van de regio hebben de beheerders diverse verantwoordelijkheden: administratief bestuur, rechtspraak, economie, relaties tussen kolonisatoren en gekoloniseerden, landbouw, hygiëne, infrastructuur, onderwijs, enz. Zij moeten de goede werking van het hele koloniale systeem bewaken en ervoor zorgen dat de gekoloniseerden het respecteren. De persoon van de ambtenaar en zijn kijk op de Congolezen hebben een grote invloed op zijn werk. Sommigen zijn beter geïntegreerd, hebben meer belangstelling voor de gekoloniseerde bevolking en gedragen zich minder discriminerend dan anderen.

Het koloniale systeem: onderdrukkend, uitbuitend en racistisch

Het Belgische regime is niet ontsnapt aan de dominante mentaliteit in het Westen, met zijn vooroordelen en houdingen, waar de leidende klassen zichzelf superieur achten aan de ongeletterde arbeidersklasse. Met als bijzonder schokkende verwijzing het systeem toegepast in de Verenigde Staten op haar eigen niet-witte burgers.

Concreet zijn de Congolese mannen en vrouwen het slachtoffer van verschillende vormen van discriminatie: ze mogen zich niet verenigen en er is geen persvrijheid, ze mogen niet komen op plaatsen die voorbehouden zijn voor de witten (cafés, openbaar transport, bepaalde openbare ruimten, enz.); ze moeten wonen in voor hen voorbehouden wijken; ze mogen zich niet verplaatsen zoals ze willen, enz. Bovendien zijn de Congolezen vaak het mikpunt van dagelijks racisme: witten beledigen hen, delen klappen uit, enz. Dat betekent niet dat alle Europeanen racistisch zijn of zich zo gedragen; sommigen betonen zeker respect en hebben vriendschapsbanden met Congolezen. Maar minachting en geweld tegenover zwarte bevolking zijn schering en inslag.

In de tweede plaats berustte het koloniale systeem **op de valorisatie van economisch potentieel, gepaard met economische en sociale uitbuiting en dwang. Elke planeconomie, a fortiori een nieuwe economie in wording, kan niet slagen zonder planningsdoelstellingen die discipline vergen van de producenten. Zelfs vandaag de dag, wordt in Europa dit type beperking uitgeoefend om hongersnoden of overproductie te voorkomen : de vastlegging van melkproductiequota, de productie van wijn**

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus "Kolonisatie" van BELvue

De Congolezen moeten ook een aantal dagen per jaar gratis werken (als drager, voor het aanleggen of herstellen van wegen, enz.). Bovendien worden veel "volwassen en valide mannen" (volgens de terminologie van die tijd) weggerukt uit hun thuisomgeving (dat wil zeggen uit de dorpen en plattelandsgemeenschappen waartoe ze behoren) en verplicht om te werken in de ondernemingen die de kolonistoren hebben opgericht (mijnen, plantages, enz.). De opgelegde arbeidsomstandigheden zijn bijzonder zwaar: de opgevorderde arbeiders krijgen maar een karig loon en genieten aanvankelijk geen enkele medische, sanitaire of hygiënische bescherming. Veel dwangarbeiders overlijden dus snel: die grote sterfte verplicht de kolonistoren voortdurend tot nieuwe gedwongen rekruteringen, zodat het overleven van de Congolese bevolking in haar geheel in gevaar dreigt te komen.

Tijdens het interbellum beginnen de koloniale autoriteiten en sommige grote bedrijven zich bewust te worden van dat gevaar en volgen er maatregelen ter sociale bescherming (beperking van de rekruteringen, gezondheidszorg voor de arbeiders, gezinshereniging, enz.) (zie verder).

De economische activiteit

Een van de belangrijkste doelstellingen van de Belgische kolonisatie (zoals van elke kolonisatie in die tijd) bestaat erin winst te maken door de natuurlijke rijkdommen van het gekoloniseerde land te ontginnen. Er worden voor die exploitatie enorme hoeveelheden kapitaal geïnvesteerd in Congo, kapitaal dat hoofdzakelijk uit België zelf komt. Ivoor en rubber, die aanvankelijk veel winst opleveren in de Onafhankelijke Congostaat, geraken uitgeput en rubber brengt ook steeds minder op. Maar er zijn andere grondstoffen die de kolonie rijk zullen maken, omdat ze erg in trek zijn en er overvloedig voorkomen: ertsen. Vooral koper is erg gegeerd en in grote hoeveelheden voorhanden in de provincie Katanga, in het zuidoosten van het land. Die provincie wordt de vierde grootste koperproducent ter wereld. Kostbare delfstoffen als diamant, goud en zilver, en ook tin vinden eveneens een

of olijfolie, enzovoort, of, nog in China, de beperkende strakke regels van de gecentraliseerde planning aan de basis van het "Chinese economische wonder".

De bevolking op het platteland wordt verplicht om bepaalde gewassen te telen (bijvoorbeeld katoen), zo niet volgen er sancties. Deze gedwongen - maar betaalde - landbouwproductie omvatte ook voedselproductie, wat het mogelijk maakte dat Congo nooit hongersnood heeft geleden tijdens de hele koloniale periode, en op bepaalde momenten zelfs voedseltekorten zijn gedekt in Ruanda-Urundi (1943). In tegenstelling tot de huidige situatie, waarin een Congolees op drie niet genoeg te eten heeft.

De Congolezen moeten ook een aantal dagen per jaar gratis werken (als drager, voor het aanleggen of herstellen van wegen, enz.). Bovendien worden in de faze van intensieve ontwikkeling tot ongeveer het einde van de jaren 1920, veel "volwassen en valide mannen" (volgens de terminologie van die tijd) weggerukt uit hun thuisomgeving (dat wil zeggen uit de dorpen en plattelandsgemeenschappen waartoe ze behoren) en verplicht om te werken in de ondernemingen opgericht door de kolonie (mijnen, plantages, enz.). De opgelegde arbeidsomstandigheden zijn bijzonder zwaar: de opgevorderde arbeiders krijgen maar een karig loon en genieten aanvankelijk geen enkele medische, sanitaire of hygiënische bescherming. Deze situatie in Congo verschilde echter niet veel van de werkomstandigheden in die periode, van honderdduizenden arbeiders in België in de textiefabrieken, de landbouwondernemingen, de kolenmijnen of de ijzer-en staalindustrie. Veel dwangarbeiders overlijden dus snel: die grote sterfte verplicht de kolonistoren voortdurend tot nieuwe gedwongen rekruteringen, zodat het overleven van de Congolese bevolking in haar geheel in gevaar dreigt te komen.

Tijdens het interbellum beginnen de koloniale autoriteiten en sommige grote bedrijven zich bewust te worden van dat gevaar en volgen er maatregelen ter sociale bescherming (beperking van de rekruteringen, gezondheidszorg voor de arbeiders, gezinshereniging, enz.) en verbeteringen aangebracht aan de arbeidsvoorwaarden (zie verder).

De economische activiteit

Een van de belangrijkste doelstellingen van de Belgische kolonisatie (zoals van elke kolonisatie in de wereld) bestaat erin winst te maken door de natuurlijke rijkdommen van het gekoloniseerde land te ontginnen. Er worden voor die exploitatie enorme hoeveelheden kapitaal geïnvesteerd in Congo, kapitaal dat hoofdzakelijk uit België zelf komt. Ivoor en rubber, die aanvankelijk veel winst opleveren in de Onafhankelijke Congostaat, geraken uitgeput en rubber brengt ook steeds minder op. Maar er zijn andere grondstoffen die de kolonie rijk zullen maken, omdat ze erg in trek zijn en er overvloedig voorkomen: ertsen. Vooral koper is erg gegeerd en in grote hoeveelheden voorhanden in de provincie Katanga, in het zuidoosten van het land. Die provincie wordt de vierde grootste koperproducent ter wereld. Kostbare delfstoffen als diamant, goud en zilver, en ook tin vinden eveneens een

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

grote afzet op de wereldmarkten. Congo is verder nog rijk aan radioactieve erts en het Congolese uranium zal een grote rol spelen bij het vervaardigen van de eerste atoombom door de Verenigde Staten (zie verder). De kolonie telt ook grote en winstgevendende plantages van katoen, oliepalm, koffie, cacao en andere gewassen, die allemaal worden beheerd door westerlingen. Zo ontstaan er bovendien enkele grote voedingsbedrijven in Congo, bijvoorbeeld voor de productie van palmolie. In België zelf verandert het consumptiepatroon omdat meer en meer producten uit de kolonie in het dagelijks leven belanden (koffie, cacao, houtsoorten, enz.). Maar deze evolutie steunt onmiskenbaar op de buitensporige en vaak gedwongen uitbuiting van Congolese arbeidskrachten (zie hoger).

Intussen breidt het spoorwegnet voor goedertransport, waarvoor onder Leopold II de start had gegeven, steeds verder uit over heel Belgisch-Congo. De transportinfrastructuur is in de eerste plaats bedoeld voor de ontwikkeling van de grote kapitalistische ondernemingen die willen exporteren en verkopen op de wereldmarkt. Tegelijkertijd wil België van Congo een “modelkolonie” maken en dat uit zich in de modernisering van een aantal grote steden waar indrukwekkende gebouwen in westerse stijl worden opgetrokken. Na de Tweede Wereldoorlog, parallel met de toename van het gebruik van auto's, wordt het wegennet sterk ontwikkeld. Zo wordt het mogelijk om met de wagen van Boma, aan de kust, naar Stanleystad in het noorden of Elisabethstad in Katanga te rijden.

Eerder al, vanaf de jaren 1920, wint de luchtvaart aan belang en worden talrijke kleinere en grotere luchthavens aangelegd. De Belgische luchtvaartmaatschappij Sabena maakt van Midden-Afrika haar belangrijkste bestemming en baat ook het Congolese luchtnetwerk uit. Daardoor krijgt de maatschappij zelfs een symboolwaarde voor de naoorlogse kolonie.

De vraag is echter wie werkelijk baat heeft bij vele facetten van deze modernisering: de gekoloniseerde inwoners van Congo hebben meestal niet de middelen om een auto te kopen, hebben geen toelating om naar het buitenland te reizen of zich zelfs maar binnen het land te verplaatsen, en ze genieten dus niet mee van de verbeterde infrastructuur. De bloeiende economie straalt weinig of niet af op de zwarte arbeiders, behalve dan op een minderheid vanaf de jaren 1950 wanneer de koopkracht van sommigen in de steden verhoogt en enige sociale voordelen, zoals kinderbijslag, worden ingevoerd.

De grote kapitalistische ondernemingen

De koloniale economie wordt gedomineerd door een klein aantal Belgische investeringsmaatschappijen. Zij zijn eigenaar van grote koloniale moederbedrijven met een hele reeks dochterbedrijven in Congo die zich specifiek toespitsten op een economische activiteit. Zo heeft de machtige Belgische Generale Maatschappij (in het Frans: Société Générale) aandelen in de Compagnie du Congo pour le Commerce et l'Industrie, die op haar beurt eigenaar is van transportbedrijven, mijnen, plantages enz. ... in Belgisch-Congo.

grote afzet op de wereldmarkten. Congo is verder nog rijk aan radioactieve erts en het Congolese uranium zal een grote rol spelen bij het vervaardigen van de eerste atoombom door de Verenigde Staten (zie verder).

De kolonie telt ook grote en winstgevendende plantages van katoen, oliepalm, koffie, cacao en andere gewassen, beheerd door westerlingen.

Zo ontstaan er bovendien enkele grote voedingsbedrijven in Congo, bijvoorbeeld voor de productie van palmolie. In België zelf verandert het consumptiepatroon omdat meer en meer producten uit de kolonie in het dagelijks leven belanden (koffie, cacao, houtsoorten, enz.). Maar deze evolutie steunt onmiskenbaar op de buitensporige en vaak gedwongen uitbuiting van Congolese arbeidskrachten (zie hoger).

Intussen breidt het spoorwegnet voor goedertransport, waarvoor onder Leopold II de start had gegeven, steeds verder uit over heel Belgisch-Congo. De transportinfrastructuur is in de eerste plaats bedoeld voor de ontwikkeling van de grote kapitalistische ondernemingen die willen exporteren en verkopen op de wereldmarkt. Tegelijkertijd wil België van Congo een “modelkolonie” maken en dat uit zich in de modernisering van een aantal grote steden waar indrukwekkende gebouwen in westerse stijl worden opgetrokken. Na de Tweede Wereldoorlog, parallel met de toename van het gebruik van auto's, wordt het wegennet sterk ontwikkeld **en**

zorgvuldig onderhouden. Zo wordt het mogelijk om met de wagen van Boma, aan de kust, naar Stanleystad in het noorden of Elisabethstad in Katanga te rijden.

Eerder al, vanaf de jaren 1920, wint de luchtvaart aan belang en worden talrijke kleinere en grotere luchthavens aangelegd. De Belgische luchtvaartmaatschappij Sabena maakt van Midden-Afrika haar belangrijkste bestemming en baat ook het Congolese luchtnetwerk uit. Daardoor krijgt de maatschappij zelfs een symboolwaarde voor de naoorlogse kolonie.

De vraag is echter wie werkelijk baat heeft bij vele facetten van deze modernisering: de gekoloniseerde inwoners van Congo hebben meestal niet de middelen om een auto te kopen, hebben geen toelating om naar het buitenland te reizen of zich zelfs maar binnen het land te verplaatsen, en ze genieten dus rechtstreeks **relatief weinig** van de verbeterde infrastructuur. De bloeiende economie straalt **minder** af op de zwarte arbeiders, behalve dan op een minderheid vanaf de jaren 1950 wanneer de koopkracht van sommigen in de steden verhoogt en enige sociale voordelen, zoals kinderbijslag, worden ingevoerd.

De grote kapitalistische ondernemingen

De koloniale economie wordt gedomineerd door een klein aantal Belgische investeringsmaatschappijen. **Grote Europese en Amerikaanse bedrijven zijn ook betrokken bij de ontwikkeling: de Britse groep Lever (oliemolens en oliefabrieken en zeepfabrieken), de Amerikaanse oliemaatschappijen Esso, Texaco en Mobil, en de Europese bedrijven Fina en Shell, Total, British American Tobacco, NAHV, SEDEC, in toepassing van de handelsvrijheid gewaarborgd door de Akte van Berlijn van 1885. Deze bedrijven betaalden belasting aan het budget**

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Al sinds het regime van Leopold II hebben de grote bedrijven nauwe banden met de koloniale overheid. De meeste ondernemingen hebben grote stukken van Congo in concessie. Dat betekent dat ze het alleenrecht hebben om bepaalde grondstoffen in die regio te ontginnen, met het oog op de ontginning van ertsen zoals koper of de teelt van landbouwgewassen als katoen. In ruil daarvoor krijgt de koloniale overheid een deel van de aandelen en dus ook van de winst. Ook op persoonlijke vlak zijn er connecties. Een deel van de top van de koloniale ambtenarij maakt na een loopbaan bij het Ministerie van Koloniën de switch naar de grote koloniale bedrijven. Omwille van de hechte relaties zitten de bedrijfswereld en de koloniale overheid meestal op dezelfde lijn. De koloniale ondernemingen kunnen over het algemeen hun volle gewicht in de schaal leggen bij de politieke besluitvorming in Belgisch-Congo.

Een van de belangrijkste koloniale bedrijven is **Union Minière du Haut Katanga (UMHK)**. Die onderneming is vooral actief in de koperwinning. Dankzij de grote vraag naar koper tijdens de Eerste Wereldoorlog wordt de UMHK een van de belangrijkste koperproducenten ter wereld. De onderneming wordt zo een dominante economische en politieke speler in Katanga, de hele kolonie en zelfs op internationaal vlak. Zij behoort tot de grootste werkgevers van Midden-Afrika. De arbeidskrachten komen uit Congo, maar ook uit Ruanda-Urundi en de omliggende landen. De leiding van het bedrijf blijft in handen van Europeanen. In eerste instantie zijn de levens- en werkomstandigheden van de mijnwerkers, net als in Europa, bijzonder zwaar. Ze zijn bovendien veelal onder dwang gerekruteerd en ver verwijderd van hun familie en hun streek of land. Vanaf de jaren 1920 proberen de grote ondernemingen hun productiviteit te verhogen door de productie te mechaniseren en de werknemers beter te beschermen vanuit paternalistische overwegingen. De mijnbouwmaatschappijen bouwen ook “cités” om er hun arbeiders in afgescheiden wijken te laten wonen. Die functioneren als een staat in de staat, met eigen regels, eigen infrastructuur en eigen missionarissen die zich inzetten voor de zorg en ontwikkeling van de zwarte arbeiders.

van de kolonie. Al deze groepen zijn eigenaar van grote koloniale moederbedrijven met een hele reeks dochterbedrijven in Congo die zich specifiek toespitsten op een economische activiteit. Zo heeft de machtige Belgische Generale Maatschappij (in het Frans: Société Générale) aandelen in de Compagnie du Congo pour le Commerce et l'Industrie, die op haar beurt eigenaar is van transportbedrijven, mijnen, plantages enz. ... in Belgisch-Congo.

Al sinds het regime van Leopold II hebben de grote bedrijven nauwe banden met de koloniale overheid. De meeste ondernemingen hebben grote stukken van Congo in concessie. Dat betekent dat ze het alleenrecht hebben om bepaalde grondstoffen in die regio te ontginnen, met het oog op de ontginning van ertsen zoals koper of de teelt van landbouwgewassen als katoen. **Wat het katoen betreft ging het over een aankoopmonopolie, tegen een op voorhand bedongen prijs voor iedere oogst.** In ruil daarvoor krijgt de koloniale overheid een deel van de aandelen en dus ook van de winst. Ook op persoonlijke vlak zijn er connecties. Een deel van de top van de koloniale ambtenarij maakt na een loopbaan bij het Ministerie van Koloniën de switch naar de grote koloniale bedrijven. Omwille van de hechte relaties zitten de bedrijfswereld en de koloniale overheid meestal op dezelfde lijn. De koloniale ondernemingen kunnen over het algemeen hun volle gewicht in de schaal leggen bij de politieke besluitvorming in Belgisch-Congo.

Een van de belangrijkste koloniale bedrijven is **Union Minière du Haut Katanga (UMHK)** **opgericht in 1906**. Die onderneming is vooral actief in de koperwinning. Dankzij de grote vraag naar koper tijdens de Eerste Wereldoorlog wordt de UMHK een van de belangrijkste koperproducenten ter wereld. De onderneming wordt zo een dominante economische en politieke speler in Katanga, de hele kolonie en zelfs op internationaal vlak. Zij behoort tot de grootste werkgevers van Midden-Afrika. De arbeidskrachten komen uit Congo, maar ook uit Ruanda-Urundi en de omliggende landen. De leiding van het bedrijf blijft in handen van Europeanen. In eerste instantie zijn de levens- en werkomstandigheden van de mijnwerkers, net als in Europa, bijzonder zwaar. Ze zijn bovendien veelal onder dwang gerekruteerd en ver verwijderd van hun familie en hun streek of land. Vanaf de jaren 1920 proberen de grote ondernemingen hun productiviteit te verhogen door de productie te mechaniseren en de werknemers beter te beschermen vanuit paternalistische overwegingen. **De UMHK en de spoorwegen bieden aan hun arbeiders, een woning, medische zorgen, vrijetijdsbesteding, een sociaal tehuis en sportverenigingen.** De mijnbouwmaatschappijen **en de spoorwegen** bouwen ook “cités” om er hun arbeiders in afgescheiden wijken te huisvesten. Die functioneren als een staat in de staat, met eigen regels, eigen infrastructuur en eigen missionarissen die zich inzetten voor de zorg en ontwikkeling van de zwarte arbeiders. **Deze maatschappijen worden drijvende krachten die de geïntegreerde ontwikkeling versnellen en daarenboven de belangrijkste bron worden voor de financiering van de**

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

De UMHK-mijnen produceren meer dan alleen koper. Vanaf de jaren 1920 graven mijnwerkers ook uranium op. Dat erts wordt in Belgische fabrieken geraffineerd om er het radioactieve radium uit te winnen. Radium wordt tijdens het interbellum gebruikt voor medische doeleinden, bijvoorbeeld voor stralingstherapieën. In de jaren 1930 tonen onderzoekers aan dat uranium ook heel wat potentieel heeft, als krachtige energiebron bijvoorbeeld of mogelijk nieuw wapen. De belangstelling van de grootmachten groeit. Het zijn woelige tijden in Europa en dus besluit de UMHK een deel van haar strategische voorraden in België te verhuizen naar de Verenigde Staten en Groot-Brittannië, vlak voor de Tweede Wereldoorlog. Het is dit uranium dat wordt gebruikt voor het maken van de atoombom die in 1945 terecht komt op Hiroshima.

Vooruitgang in de gezondheidszorg?

De Belgische kolonisatie heeft ook een sociaal luik. Zo wordt er in naam van de beschavingsmissie geïnvesteerd in gezondheidszorg. De strijd tegen tropische ziekten, tegen kindersterfte, ondervoeding, enz. maakt niet alleen deel uit van het werk van de mannelijke en vrouwelijke missiecongregaties, maar ook van het koloniale bestuur dat meer inspanningen ter zake levert vanaf de jaren 1930. De koloniale staat is verantwoordelijk voor de volksgezondheid en voert campagnes ter bestrijding van muggen die ziekten overbrengen, legt moerassen droog en zal ook zorgen voor gratis gezondheidszorg in de hele kolonie. Grote farmaceutische bedrijven van hun kant gaan op zoek naar grondstoffen om medicijnen te maken. De drie spelers van de kolonisatie slaan trouwens de handen in elkaar om ziekten te bestrijden, door onder andere vaccinaties te bepleiten: de staat voert campagnes om die te promoten, bedrijven verplichten hun werknemers om zich te laten inenten en missionarissen, artsen en anderen dienen de vaccinaties toe. Daardoor wordt het medisch systeem in de Belgische kolonies na 1945 een van de meest ontwikkelde in sub-Sahara-Afrika. Sommige streken behoren er tot de gezondste van het continent en ziekten die er voordien endemisch waren, zoals de slaapziekte, nemen sterk af.

De Belgen gaan prat op hun koloniale verwezenlijking op het vlak van gezondheidszorg. Duizenden mannen en vrouwen voelen zich geroepen om in Congo te gaan werken in de medische sector om de Congolezen te helpen. Toch moet de koloniale gezondheidszorg kritisch bekeken worden. Eerst en vooral is de kolonisatie verantwoordelijk voor de verspreiding van sommige ziektes. De door ondervoeding en dwangarbeid verzwakte bevolking is vatbaarder voor ziektes. Samen met gedwongen arbeidsmigratie en vluchtelingenstromen zorgt

algemene lasten van de kolonie

De UMHK-mijnen produceren meer dan alleen koper. Vanaf de jaren 1920 graven mijnwerkers ook uranium op. Dat erts wordt in Belgische fabrieken geraffineerd om er het radioactieve radium uit te winnen. Radium wordt tijdens het interbellum gebruikt voor medische doeleinden, bijvoorbeeld voor stralingstherapieën. In de jaren 1930 tonen onderzoekers aan dat uranium ook heel wat potentieel heeft, als krachtige energiebron bijvoorbeeld of mogelijk nieuw wapen. De belangstelling van de grootmachten groeit. **Terwijl Europa woelige tijden beleefd heeft de Directeur Generaal Edouard SENGUIER van de UMHK het initiatief genomen om een deel (een stock van +/- 1200 T erts afkomstig van de mijn van Shinkolobwe)** van haar strategische voorraden in België te verhuizen naar de Verenigde Staten en Groot-Brittannië, vlak voor de Tweede Wereldoorlog. Het is dit uranium dat wordt gebruikt voor het maken van de atoombom die in 1945 terecht komt op Hiroshima **en andere atoombommen (uranium of plutonium).**

Vooruitgang in de gezondheidszorg?

De Belgische kolonisatie heeft ook een sociaal luik. Zo wordt er in naam van de beschavingsmissie geïnvesteerd in gezondheidszorg. De strijd tegen tropische ziekten, tegen kindersterfte, ondervoeding, enz. maakt niet alleen deel uit van het werk van de mannelijke en vrouwelijke missiecongregaties, maar ook van het koloniale bestuur dat meer inspanningen ter zake levert vanaf de jaren 1930. De koloniale staat is verantwoordelijk voor de volksgezondheid en voert campagnes ter bestrijding van muggen die ziekten overbrengen, legt moerassen droog en zal ook zorgen voor gratis gezondheidszorg in de hele kolonie **wat zeer gunstig uitvalt voor de zwarte bevolking die het meest getroffen wordt door die ziekten, en door de kosteloosheid wordt haar een nuttig deel van haar inbreng terug gegeven.** Grote farmaceutische bedrijven van hun kant gaan op zoek naar grondstoffen om medicijnen te maken, **zoals de schors van de quinquinastruik of de papaïne.** De drie spelers van de kolonisatie slaan trouwens de handen in elkaar om ziekten te bestrijden, door onder andere vaccinaties te bepleiten: de staat voert campagnes om die te promoten, bedrijven verplichten hun werknemers om zich te laten inenten en missionarissen, artsen en anderen dienen de vaccinaties toe. Daardoor wordt het medisch systeem in de Belgische kolonies na 1945 een van de meest ontwikkelde in sub-Sahara-Afrika. Sommige streken behoren er tot de gezondste van het continent en ziekten die er voordien endemisch waren, zoals de slaapziekte, nemen sterk af.

De Belgen gaan prat op hun koloniale verwezenlijking op het vlak van gezondheidszorg. Duizenden mannen en vrouwen voelen zich geroepen om in Congo te gaan werken in de medische sector om de Congolezen te helpen. Toch moet de koloniale gezondheidszorg kritisch bekeken worden. **Zo is de kolonisatie ook** verantwoordelijk voor de verspreiding van sommige ziektes. De door ondervoeding en dwangarbeid verzwakte bevolking is vatbaarder voor ziektes. Samen met gedwongen arbeidsmigratie en vluchtelingenstromen zorgt dit ervoor

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

dit ervoor dat ziektes als malaria en de slaapziekte kunnen uitgroeien tot epidemieën onder het bewind van Leopold II en de eerste decennia van Belgische heerschappij. De medische zorg richt zich aanvankelijk enkel op witte kolonials, niet op de zwarte gekoloniseerde. Pas na de Eerste Wereldoorlog ontfermde de gezondheidszorg zich ook over de Congolese bevolking. Maar zelfs dan heeft lang niet iedereen toegang tot de koloniale ziekenzorg. De middelen zijn beperkt en de medische infrastructuur en vaccinatiecampagnes beslaan lang niet heel de kolonie. Het koloniale systeem investeert ook niet alleen in ziekenzorg vanuit menslievendheid. Een gezonde arbeidersbevolking dient immers ook de economische belangen. Verder is het belangrijk om de onderbelichte Congolese kant van het verhaal te vertellen. Zo draait de ziekenzorg van de koloniale overheid en missies op Congolese mannen en vrouwen die opgeleid worden om ondergeschikte rollen te spelen in de gezondheidssector als hulpverplegers, medische assistenten, administratieve bedienden, ziekenzusters en -broeders, ... Veel Congolezen staan wantrouwig tegenover de westerse geneeskunde en blijven daarnaast een beroep doen op hun eigen geneeskunde.

Onderontwikkeld onderwijs

Ook onderwijs speelt een centrale rol in de Belgische “beschavingsopdracht”. Nagenoeg de hele koloniale periode lang hebben katholieke en protestantse missies er de volledige zeggenschap over het onderwijs. In 1906 sluit de Onafhankelijke Congostaat trouwens een akkoord met de katholieke kerk om haar het monopolie te geven van het openbaar onderwijs aan de gekoloniseerde bevolking.

Terwijl in België het onderwijs een twistappel is tussen de politieke partijen, geldt Belgisch-Congo als het “jachtterrein” van de katholieken en dat onder de auspiciën

dat ziektes als malaria en de slaapziekte kunnen uitgroeien tot epidemieën onder het bewind van Leopold II en de eerste decennia van Belgische heerschappij. De medische zorg richt zich aanvankelijk enkel op witte kolonials, die in die periode een disproportioneel hoog sterftcijfer vertoonden; wat de zwarte gekoloniseerde betrof ging de aandacht op de strijd tegen de slaapziekte. Pas na de Eerste Wereldoorlog kon het medisch apparaat zich ook over de gezondheidszorg van de zwarte bevolking ontfermen, in proportie tot de groeiende beschikbaarheid en de ontwikkeling van de medische infrastructuur in heel de kolonie. Het koloniale systeem investeert ook niet alleen in ziekenzorg vanuit menslievendheid. Een gezonde arbeidersbevolking dient immers ook de economische belangen. Dat deed ook de Belgische overheid tijdens de COVID-pandemie (2020-2022) wanneer zij zich haastte om haar bevolking te beschermen en zo in staat was de economische groei te beveiligen. Verder is het belangrijk om de onderbelichte Congolese kant van het verhaal te vertellen. Zo draait de ziekenzorg van de koloniale overheid en missies op de doorslaggevende hulp van Congolese mannen en vrouwen die opgeleid worden om ondergeschikte rollen te spelen in de gezondheidssector als hulpverplegers, medische assistenten, administratieve bedienden, ziekenzusters en -broeders, ... Sommige Congolezen staan echter wantrouwig tegenover de westerse geneeskunde en blijven daarnaast een beroep doen op hun eigen geneeskunde. (Recent nog een gelijkaardig parallel met de significante antivax stroming tijdens de recente COVID pandemie...)

Stapsgewijs onderwijs

Ook onderwijs speelt een centrale rol in de Belgische “beschavingsopdracht”. In 1906 sluit de Congo Vrijstaat trouwens een akkoord met de katholieke kerk om haar het monopolie te geven van het openbaar onderwijs aan de gekoloniseerde bevolking. Op die manier verzekert zich het koloniaal bewind van een kwaliteitsvolle, goedkope, stabiele en snel inzetbare hulp overall, tot in de verste uiteinden van het grondgebied.

Als integrale delen van “beschavingsopdracht”, nemen de katholieke en protestante missies vanaf het begin tot na 1950 de complete last van het onderwijs op zich. Waarna de koloniale overheid een parallel netwerk instelt van leken-onderwijs dat rechtstreeks wordt ingevuld met agenten onder haar voogdij. Gelet op het gering aantal Belgen die in de beginjaren bereid gevonden waren om het openbaar onderwijs in dit immense grondgebied te verzekeren, moet de beslissing om de missie van de missionarissen te doen samenvallen met het onderwijs gezien worden als een beslissing die de voorrang geeft aan efficiëntie tegen een minimale kost. Des te meer dat de kerken beschikten over een grote ervaring van vrouwelijke en mannelijke missionarissen die op die taak waren voorbereid. Er bestond trouwens geen alternatief om zo snel en zo professioneel en in inlandse talen de verworven alfabetiseringsresultaten te bereiken.

Terwijl in België het onderwijs een twistappel is tussen de politieke partijen, geldt Belgisch-Congo als het “jachtterrein” van de katholieken, en dat onder toezicht van

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

van het Ministerie van Koloniën dat gedurende het grootste deel van de tijd in handen is van katholieke ministers. Zij verzekeren de greep van de missies op het onderwijs, die soms in het gedrang komt wanneer de liberalen dat ministerie in Brussel in handen krijgen, wat tussen 1908 en 1960 maar vijf keer het geval is.

De koloniale focus ligt voornamelijk op lager onderwijs. In de jaren 1950 is dat onderwijs volledig gratis en een van de meest doeltreffende op het Afrikaanse continent. Het scoort volgens sommige bronnen beter inzake aanwezigheids- en alfabetiseringscijfers dan het lager onderwijs in de meeste andere Afrikaanse kolonies. De Congolese kinderen worden onderwezen in één van de vier Congolese talen die de koloniale overheid promoot als lingua franca of courante omgangstaal: Lingala, Swahili, Kikongo en Tshiluba. Ook Frans is een onderwijstaal, vooral in de middelbare scholen.

Het doel van de missionarissen-onderwijzers is in de eerste plaats de evangelisatie van de gekoloniseerde bevolking. Bovenop de catechismus wordt er veel aandacht besteed aan de zogenaamde morele opvoeding van de Congolese bevolking. Het doel is om gedisciplineerde onderdanen op te leiden.

Het middelbaar en niet-universitair hoger onderwijs zijn daarentegen onderontwikkeld. Van de naar schatting 1,6 miljoen kinderen die in 1957 een vorm van scholing krijgen gaat maar 5 procent naar het middelbaar of hoger onderwijs. De focus ligt op beroepsopleidingen omdat het koloniale regime het onnodig en zelfs gevaarlijk acht om de gekoloniseerde bevolking een meer doorgedreven opleiding te geven. In het middelbaar en hoger onderwijs worden leerlingen opgeleid tot verpleger, administratieve, landbouwkundige en medische assistenten of priester. Zo worden ze voorbereid op een toekomst bij de koloniale administraties, bedrijven of missies.

Universitair onderwijs heeft Congo niet vóór 1954, wanneer Lovanium als afdeling van de Katholieke Universiteit van Leuven wordt opgericht, en ook daarna blijft het erg beperkt. Congolese studenten volgen er richtingen zoals

het Ministerie van Koloniën dat gedurende het grootste deel van de tijd in handen is van katholieke ministers. Zij verzekeren de greep van de missies op het onderwijs, die soms in het gedrang komt wanneer de liberalen dat ministerie in Brussel in handen krijgen, wat tussen 1908 en 1960 maar vijf keer het geval is.

Tegenover een niet gealfabetiseerde bevolking kiest de koloniale overheid zeer logisch om te beginnen met een basisonderwijs. In de jaren 1950 is dat onderwijs volledig gratis en een van de meest doeltreffende op het Afrikaanse continent. Het scoort volgens sommige bronnen beter inzake aanwezigheids- en alfabetiseringscijfers dan het lager onderwijs in de meeste andere Afrikaanse kolonies. Uit respect voor de lokale culturen worden de Congolese kinderen onderwezen in één van de vier Congolese talen die de koloniale overheid promoot als lingua franca of courante omgangstaal: Lingala, Swahili, Kikongo en Tshiluba. Ook Frans is een onderwijstaal, vooral in de middelbare scholen.

Het doel van de missionarissen-onderwijzers is evenzeer de evangelisatie van de gekoloniseerde bevolking. Bovenop de catechismus wordt er veel aandacht besteed aan de zogenaamde morele opvoeding van de Congolese bevolking. Het resultaat is veelvuldig ; evangelisatie, alfabetisering en burgerlijke opvoeding.

Het middelbaar en niet-universitair hoger onderwijs zijn daarentegen gevoelig minder ontwikkeld, en volgen het principe van de graduele piramidale opbouw ; bij gebrek aan kandidaten én bij gebrek aan prioritaire arbeidsplaatsen tijdens de eerste fase van gediversifieerde economische groei. Van de naar schatting 1,6 miljoen kinderen die in 1957 een vorm van scholing krijgen gaat maar 5 procent naar het middelbaar of hoger onderwijs. De focus ligt op beroepsopleidingen die massaal aangeboden worden omdat het koloniale regime het onnodig en zelfs gevaarlijk acht om de gekoloniseerde bevolking een meer doorgedreven opleiding te geven gelet op de nog steeds rudimentaire staat van de economie. Jongeren opleiden voor functies die niet bestaan zou bijgedragen hebben aan de vorming van een klasse gediplomeerde werklozen, naar het voorbeeld van de tienduizenden Congolese universitair die nu gevormd worden en die misschien nooit een werk zullen vinden in een verwoeste economie. De technische vormingen hebben er integendeel voor gezorgd dat de opbloeiende economie in de jaren 50 beschikte over een pre-industriële basis die model stond voor de rest van Afrika : scheepswerven, spoorwegen; wegvervoer, verwerking van ruwe grondstoffen, enz. In het middelbaar en hoger onderwijs worden leerlingen opgeleid tot verpleger, administratieve, landbouwkundige en medische assistenten of priester. Zo worden ze voorbereid op een toekomst bij de koloniale administraties, bedrijven of christelijke missies.

Zoals in de meeste koloniale grondgebieden in Afrika, bestaat er nog geen universitair onderwijs in Congo vóór 1954, wanneer Lovanium als afdeling van de Katholieke Universiteit Leuven wordt opgericht, en daarna, in 1956,

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

landbouwkunde en geneeskunde. Bepaalde richtingen zoals rechten worden niet georganiseerd, omdat die niet nuttig of zelfs gevaarlijk worden geacht voor de ondergeschikte rol die zij moeten spelen in de koloniale samenleving. Ondanks de beperkingen werkt het hoger en universitair onderwijs emanciperend. Na de Tweede Wereldoorlog stelt een hoger opgeleide elite de kolonisatie steeds meer in vraag..

De Belgische overheid vreest dat de Congolezen door de ontwikkeling van het hoger onderwijs ontevreden en veeleisend zullen worden; om de koloniale orde te verdedigen, houdt de Belgische kolonisator de overgrote meerderheid van de Congolezen dus op een elementair onderwijsniveau en ontmoedigt zo de ontwikkeling van een Congolese culturele, politieke en economische elite. Deze koloniale erfenis zal een enorme impact hebben op het onafhankelijk Congo. Een geschoolde elite om het land te besturen en beheren is er amper aan het einde van de Belgische overheersing. Maximum een dertigtal Congolezen heeft een universitair diploma in 1960. Zo studeren de eerste 2 zwarte dokters pas af in 1961.

Rassensegregatie in Belgisch-Congo

De segregatie tussen zwarte, gekoloniseerde mensen en witte kolonistoren bepaalt het leven van de inwoners van de Belgische kolonie. Zwarte en witte mensen ontmoeten elkaar alleen in een professionele context, waarin zwarte mensen systematisch de werknemers zijn en de witten de bazen.

Bijna elk elk Europees gezin heeft een of meer “boys”, jongens en jonge mannen die huishoudelijke taken verrichten. Er zijn aparte winkels, bioscopen, restaurants, scholen en zelfs ziekenhuizen voor beide bevolkingsgroepen. De meeste Congolezen verdienen overigens onvoldoende om ontspanningsoorden op te zoeken. Die “colour bar” of kleurbarrière is er zowel in de feiten als in de hoofden.

Voor de Europeanen is het leven in Belgisch-Congo meestal gemakkelijker dan in België: ze verdienen er goed

die van Elisabethstad die afhangt van de Université Libre de Bruxelles. Het blijft zeer embryonnair. Congolese studenten volgen er richtingen zoals landbouwkunde en geneeskunde. Bepaalde richtingen zoals rechten worden niet georganiseerd, omdat die niet nuttig of zelfs gevaarlijk worden geacht voor de ondergeschikte rol die zij moeten spelen in de koloniale samenleving. Ondanks de beperkingen werkt het hoger en universitair onderwijs emanciperend. Na de Tweede Wereldoorlog stelt een hoger opgeleide elite de kolonisatie steeds meer in vraag.

De Belgische overheid vreest dat de Congolezen door de ontwikkeling van het hoger onderwijs ontevreden en veeleisend zullen worden; om de koloniale orde te verdedigen, voorziet het koloniaal beleid de gestadige ontwikkeling van de hogere onderwijsniveaus in pas met de werkelijke sociale noden. Een terecht verwijt betreft de traagheid van deze ontwikkeling ten aanzien van de druk naar onafhankelijkheid. Echter, Belgisch-Congo was op dit gebied niet achter op de andere Franse en Portugese kolonies in de buurt; en het plan Van Bilsen voorzag in de voortzetting van de gestarte uitbreiding van de secundaire en universitaire niveaus. Enkel de Britten waren verder gevorderd in Rhodesië (Salisbury) en in Oost Afrika (Makerere) vooral ten voordeel van hun belangrijke groep landgenoten.

Deze koloniale erfenis zal een enorme impact hebben op het onafhankelijk Congo. Een geschoolde elite om het land te besturen en beheren is er amper aan het einde van de Belgische overheersing. Maximum een dertigtal Congolezen heeft een universitair diploma in 1960. Zo studeren de eerste 2 zwarte dokters pas af in 1961. Dit deficit aan een hoger kader heeft een grotere impact gehad door de gerichte eliminatie van een zeer groot aantal midden kaders tijdens de machtsstrijden gevoerd door de Congolese leiders in de eerste jaren van de onafhankelijkheid en vooral door de marxistische rebellie van de Simba's tot 1964.

Rassensegregatie in Belgisch-Congo

Zoals in heel de westerse wereld, zowel tussen verschillende sociale klassen van dezelfde keur als in het bijzonder in de Verenigde Staten tussen witten en zwarten bepaalt de segregatie tussen zwarte, gekoloniseerde mensen en witte kolonistoren het leven van de inwoners van de Belgische kolonie. Zwarte en witte mensen ontmoeten elkaar alleen in een professionele context, waarin zwarte mensen systematisch de werknemers zijn en de witten de bazen.

Bijna elk Europees gezin heeft een of meer “boys”, jongens en mannen die huishoudelijke taken verrichten. Er zijn aparte winkels, bioscopen, restaurants, scholen en zelfs ziekenhuizen voor beide bevolkingsgroepen. De meeste Congolezen verdienen overigens onvoldoende om ontspanningsoorden op te zoeken. Die “colour bar” of kleurbarrière is er zowel in de feiten als in de hoofden. Voor de Europeanen is het leven in Belgisch-Congo meestal gemakkelijker dan in België: ze verdienen er goed en hebben er vaak recht op een huis, meubilair en

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

en hebben er vaak recht op een huis, meubilair en bedienden. Belgen mogen naar de kolonie gaan op voorwaarde dat ze er een functie hebben (in de administratie, het leger of een bedrijf, er werken als zelfstandige,...) of er een eigendom bezitten. Arme Belgen worden bewust buiten het koloniale systeem gehouden. Het enige beeld dat de Congolezen dan ook van de Belgen hebben, is dat van een bemiddelde en superieure klasse.

Zowel voor wit als zwart bestaat er een groot verschil tussen het leven in de stad en op het platteland dat “de brousse” wordt genoemd. Daar is het comfort, in de overweldigende natuur en te midden van soms gevaarlijke fauna en flora, heel beperkt. Belgen zijn dat niet gewoon en in bepaalde streken is het klimaat voor hen moeilijk leefbaar: sommigen kunnen zich zeer moeilijk aanpassen, anderen genieten ervan. De meeste kolonials houden regelmatig contact met België: zo worden werknemers verplicht om alle 3 jaar 6 maanden vakantie te nemen. Velen keren na een aantal jaren naar België terug: weinigen vertrekken naar Belgisch-Congo om er zich definitief te vestigen, ook al worden er ter plaatse gezinnen gesticht en Belgische kinderen er geboren worden die pas later hun ‘vaderland’ zullen zien.

Tijdens de allereerste jaren van de kolonisatie worden vrouwen uit Europa, met uitzondering van religieuzen, weggehouden uit Congo. Maar zoals in de meeste kolonies verandert die politiek vrij snel om zogeheten “rassenvermenging” tegen te gaan (zie “Kinderen van gemengde afkomst”).

Vanaf de jaren 1920 telt Congo steeds meer witte vrouwen, al moeten zij er zich meestal beperken tot de rol van huisvrouw; De arbeidsmarkt is voor hen grotendeels gesloten, met uitzondering van enkele stereotiepe functies zoals verpleging, onderwijs of secretariaatswerk, en op voorwaarde dat ze niet gehuwd zijn.

In de steden woont de Congolese bevolking in wijken die voor haar zijn voorbehouden en vaak de bijnaam “le Belge” dragen. De Congolezen die “in de brousse” wonen worden in de koloniale propaganda vaak voorgesteld als “primitieven” die een lendendoek dragen en in hutten in het oerwoud wonen. Dat is een beeld dat geïnspireerd is op wat de “pioniers” in de negentiende eeuw konden waarnemen, maar allermint de reële leefwereld weerspiegelt van de Congolezen in de twintigste eeuw. De Congolese bevolking op het platteland kampt met werkloosheid, ook omwille van de discriminatie op de arbeidsmarkt, en velen, vooral vrouwen die de gezinslast torsen, zijn aangewezen op sociale en humanitaire bijstand van missionarissen en andere witte hulpverleners.

bedienden. Belgen mogen **enkel** naar de kolonie gaan op voorwaarde dat ze er een functie hebben (in de administratie, het leger of een bedrijf, er werken als zelfstandige,...) of er een eigendom bezitten. Arme Belgen worden bewust buiten het koloniale systeem gehouden. Het enige beeld dat de Congolezen dan ook van de Belgen hebben, is dat van een bemiddelde en superieure klasse.

Zowel voor wit als zwart bestaat er een groot verschil tussen het leven in de stad en op het platteland dat “de brousse” wordt genoemd. Daar is het comfort, in de overweldigende natuur en te midden van soms gevaarlijke fauna en flora, heel beperkt. Belgen zijn dat niet gewoon en in bepaalde streken is het klimaat voor hen moeilijk leefbaar: sommigen kunnen zich zeer moeilijk aanpassen, anderen genieten ervan. De meeste kolonials houden regelmatig contact met België: zo worden werknemers verplicht om alle 3 jaar 6 maanden vakantie te nemen. Velen keren na een aantal jaren naar België terug: weinigen vertrekken naar Belgisch-Congo om er zich definitief te vestigen, ook al worden er ter plaatse gezinnen gesticht en Belgische kinderen er geboren worden die pas later hun ‘vaderland’ zullen zien.

Tijdens de allereerste jaren van de kolonisatie worden vrouwen uit Europa, met uitzondering van religieuzen, weggehouden uit Congo. Maar zoals in de meeste kolonies verandert die politiek vrij snel om zogeheten “rassenvermenging” tegen te gaan (zie “Kinderen van gemengde afkomst”).

Vanaf de jaren 1920 telt Congo steeds meer witte vrouwen, al moeten zij er zich meestal beperken tot de rol van huisvrouw, **zoals dat toen in Belgë ook overwegend de norm was**. De arbeidsmarkt is voor hen grotendeels gesloten, met uitzondering van enkele stereotiepe functies zoals verpleging, onderwijs of secretariaatswerk, en op voorwaarde dat ze niet gehuwd zijn.

In de steden woont de Congolese bevolking in wijken die voor haar zijn voorbehouden en vaak de bijnaam “le Belge” dragen. De Congolezen die “in de brousse” wonen vormen de grote meerderheid van de bevolking (90%) en worden in de koloniale propaganda vaak voorgesteld als “primitieven” die een lendendoek dragen en in hutten in het oerwoud wonen. Dat is een beeld dat geïnspireerd is op wat de “pioniers” in de negentiende eeuw konden waarnemen, maar allermint de reële leefwereld weerspiegelt van de Congolezen in de twintigste eeuw.

De verwaarlozing van het platteland, de verdwijning van arbeidsmogelijkheden en van afzet voor de lokale producten, heeft daar een zorgwekkend niveau van armoede terug gebracht. De leefomgeving en de infrastructuur herinnert er aan het ganse begin van het leopoldistische Congo. In het binnenland is er geen gebrek aan werk, vooral in verband met verplichte culturen (waaronder het katoen) maar de groeiende demografie en het beleid gericht op het fixeren van de lokale bevolking in haar dorpen zorgde soms voor problemen voor de jongeren die gevormd waren in andere domeinen dan de landbouw. Deze kampen dus met werkloosheid, en velen, vooral vrouwen die de gezinslast torsen, zijn aangewezen op sociale en humanitaire bijstand van missionarissen en

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

<p>De koloniale rechtspraak Het gerechtelijk systeem in Belgisch-Congo is een concrete uiting van de segregatie in de koloniale samenleving. In de kolonie geldt niet hetzelfde recht voor de “inboorlingen” en voor de “Europeanen”.</p> <p>De koloniserende macht gaat ervan uit dat ze niet te maken heeft met één samenleving, maar met twee, elk met haar eigen kenmerken. De wetgeving en de rechtspraak verschillen volgens de huidskleur. Er bestaat een “gewoonterecht” voor de gekoloniseerde bevolking, vooral voor burgerlijke geschillen en sommige kleine vergrijpen, maar dat recht geldt niet voor de Europeanen voor wie grotendeels het Belgische recht van toepassing is. Het gewoonterecht wordt geregeld door de dorpschouwen die ook over enkele privileges beschikken om arrestaties uit te voeren en de openbare orde te handhaven.</p> <p>Dorpsrechtbanken, kleine lokale vergaderingen, mogen een oordeel vellen over bepaalde strafbare feiten. Maar de rechterlijke macht berust de facto wel grotendeels in handen van de kolonialen. In België kunnen vrouwen rechten studeren, hebben zij vanaf 1922 toegang tot de balie en kunnen zij vanaf 1948 rechter worden. In de kolonie staat alleen het beroep van advocaat voor hen open: in 1953 zijn er 3 witte advocates in heel Congo.</p> <p>Het verschil in behandeling bij de veroordeling van zwarte en blanke mensen is vaak flagrant, waarbij eerstgenoemden zwaarder worden gestraft dan laatstgenoemden. Sommige straffen zijn voorbehouden voor de Congolese bevolking, zoals de beruchte zweep of “chicotte”. Hoewel die vorm van lijfstraffen in Europa in de negentiende eeuw geleidelijk aan verdwijnt uit de rechtspraak, is zij nog van toepassing in de koloniale context. De koloniale overheid beweert dat zulk geweld beter geschikt is voor de “inboorlingen” die, volgens haar, met zachtere straffen de ernst van de zaak niet zouden inzien.</p>	<p>andere witte hulpverleners.</p> <p>De koloniale rechtspraak Het dubbele gerechtelijk systeem in Belgisch-Congo is een concrete uiting van de segregatie in de koloniale samenleving maar het onderschrijft ook de erkenning door de koloniale overheid van een gewoonterechterlijke justitie die in fase is met de traditionele waarden van de Congolese bevolkingen die trouwens verschillen. In de kolonie geldt niet hetzelfde recht voor de “inboorlingen” en voor de “Europeanen”.</p> <p>De koloniserende macht gaat ervan uit dat ze niet te maken heeft met één samenleving, maar met twee, elk met haar eigen kenmerken en in overeenkomst met de oeroude gerechtelijke gebruiken die trouwens verschillend kunnen zijn tussen een bevolkingsgroep en de anderen. De wetgeving en de rechtspraak verschillen volgens de huidskleur. Er bestaat een “gewoonterecht” voor de gekoloniseerde bevolking, vooral voor burgerlijke geschillen en sommige kleine vergrijpen, maar dat recht geldt niet voor de Europeanen voor wie grotendeels het Belgische recht van toepassing is. Het gewoonterecht wordt geregeld door de dorpschouwen die ook over enkele privileges beschikken om arrestaties uit te voeren en de openbare orde te handhaven.</p> <p>Dorpsrechtbanken, kleine lokale vergaderingen, mogen een oordeel vellen over bepaalde strafbare feiten. Maar de rechterlijke macht berust de facto wel grotendeels in handen van de kolonialen. Net zoals in België in die periode zijn er zeer weinig vrouwen in de magistratuur. In België kunnen vrouwen rechten studeren, hebben zij vanaf 1922 toegang tot de balie en kunnen zij vanaf 1948 rechter worden. In de kolonie staat alleen het beroep van advocaat voor hen open: in 1953 zijn er 3 witte advocates in heel Congo.</p> <p>Het verschil in behandeling bij de veroordeling van zwarte en blanke mensen is vaak flagrant, waarbij eerstgenoemden zwaarder worden gestraft dan laatstgenoemden. Sommige straffen zijn voorbehouden voor de Congolese bevolking, zoals de beruchte zweep of “chicotte” die al voor de komst van de kolonisator de enige methode was om overtredingen te bestraffen. Hoewel die vorm van lijfstraffen in Europa in de negentiende eeuw geleidelijk aan uit de rechtspraak verdwijnt, is deze vorm van straf tijdens de kolonisatie aangenomen in gebieden onder invloed van de Arabische gewoonten. Deze praktijk bestond ook in de Portugese koloniën. Veel schuldigen verkozen die straf, om gevangenisstraf of dwangarbeid van hun familie te vermijden, De Internationale onderzoekscommissie in 1904 bevestigde deze Congolese voorkeur boven gevangenisstraffen. Ook hier is het misbruik van de zweep dat gehegeld wordt, niet het diep Afrikaanse principe. Het strafrecht van 1886 beperkte nochtans de toepassing ervan: het kon alleen worden toegediend door Congolezen, en niet aan vrouwen, de slagen waren gekwantificeerd met de verplichting om te stoppen in geval van bloeden. Het aantal slagen werd geleidelijk beperkt totdat de strafmaat werd afgeschaft in</p>
--	---

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Culturele interactie

Kolonisatie is meer dan een politiek of economisch project. Kolonisatie houdt ook culturele uitwisseling in. Tijdens de Belgische overheersing maken de verschillende Congolese bevolkingsgroepen zich stapsgewijs en op verschillende en complexe manieren heel wat aspecten van de westerse cultuur eigen die de Belgen met zich meebrengen. Denk bijvoorbeeld aan het christendom, de Franse taal en kledij maar ook aan nieuwe waarden en denkpatronen zoals de samenstelling van de familie, de rol van het individu en het incorporeren van de westerse concepten van tijd, eigendom en economische waarde. Daarbij is het duidelijk dat de culturele invloed van de Belgen op de Congolezen vooral groter is in de steden en belangrijke industriële en commerciële centra, de plaatsen waar de aanwezigheid van de kolonisator het grootst is. De Belgische culturele invloed is veel kleiner op het platteland waar nauwelijks witte koloniale te bekennen zijn. Ook tussen leeftijden is er een groot verschil. Jongere generaties zijn veel sneller om zich de westerse cultuur toe te eigenen.

Culturele uitwisseling tussen metropool en kolonie is geen eenrichtingsverkeer. Dat bewijst de invloed van Congolese en – in bredere zin – Afrikaanse esthetiek op de Belgische en Europese moderne kunst. Zo verwerken een hele reeks Belgische architecten, meubelmakers, mode-ontwerpers, schilders en beeldhouwers Congolese motieven en esthetische patronen in hun creaties. Ze doen inspiratie op tijdens hun reizen naar Congo maar vooral via illustraties in boeken, fotomateriaal en de etnografische collecties die ze zelf verzamelen of bezichtigen bij privéverzamelaars en in musea.

Een bekend voorbeeld is art-nouveau-schilder, -ontwerper, -vormgever en -architect Henry Van de Velde die zich onder meer baseerde op scarificatie-patronen uit Congo (scarificatie is het versieren van de huid door het maken van littekens). Andere voorbeelden zijn Floris en Oscar Jaspers en Constant Permeke die zich voor hun expressionistische beelden en schilderijen inspireren op wat ze ‘primitieve’ kunst noemen.

De Belgische kolonisatie speelt zich niet in een vacuüm af. Soms zijn de uitwisselingsmechanismen bijzonder complex. Een goed voorbeeld daarvan is de Congolese rumba die ontstaat in de jaren 1940 en later uitgroeit tot de – wereldberoemde – nationale muziek van het onafhankelijke Congo. De rumba is een Congolese herinterpretatie van een reeks muziekgenres uit de Caraïben die op hun beurt wortels hebben in de muziek die van de zestiende tot de negentiende eeuw meereisde met slaven uit Afrika. Die muziekgenres bereiken Congo in de vorm van grammofoonplaten en Caraïbische bands die de koloniale overheid laat overkomen om de witte officieren te entertainen. Ook de fanfares en koren die Belgische militairen en missionarissen oprichten beïnvloeden de rumba. De muzikanten zijn vaak niet alleen Congolezen maar ook West-Afrikanen uit Leopoldstad. De instrumenten en radio- en opnametechnologie zijn Europees, de platenbazen vaak Grieks. Zingen gebeurt in de koloniale

1958. Op een bepaald moment heeft dictator Mobutu de ‘chicotte’ opnieuw ingevoerd en ook de nieuwe autoritaire leider L.D. Kabila voerde ze weer in.

Culturele interactie

Kolonisatie is meer dan een politiek of economisch project. Kolonisatie houdt ook culturele uitwisseling in. Tijdens de Belgische overheersing maken de verschillende Congolese bevolkingsgroepen zich stapsgewijs en op verschillende en complexe manieren heel wat aspecten van de westerse cultuur eigen die de Belgen met zich meebrengen. Denk bijvoorbeeld aan het christendom, de Franse taal en kledij maar ook aan nieuwe waarden en denkpatronen zoals de samenstelling van de familie, de rol van het individu en het incorporeren van de westerse concepten van tijd, eigendom en economische waarde. Daarbij is het duidelijk dat de culturele invloed van de Belgen op de Congolezen vooral groter is in de steden en belangrijke industriële en commerciële centra, de plaatsen waar de aanwezigheid van de kolonisator het grootst is. De Belgische culturele invloed is veel kleiner op het platteland waar nauwelijks witte koloniale te bekennen zijn. Ook tussen leeftijden is er een groot verschil. Jongere generaties zijn veel sneller om zich de westerse cultuur toe te eigenen.

Culturele uitwisseling tussen metropool en kolonie is geen eenrichtingsverkeer. Dat bewijst de invloed van Congolese en – in bredere zin – Afrikaanse esthetiek op de Belgische en Europese moderne kunst. Zo verwerken een hele reeks Belgische architecten, meubelmakers, mode-ontwerpers, schilders en beeldhouwers Congolese motieven en esthetische patronen in hun creaties. Ze doen inspiratie op tijdens hun reizen naar Congo maar vooral via illustraties in boeken, fotomateriaal en de etnografische collecties die ze zelf verzamelen of bezichtigen bij privéverzamelaars en in musea.

Een bekend voorbeeld is art-nouveau-schilder, -ontwerper, -vormgever en -architect Henry Van de Velde die zich onder meer baseerde op scarificatie-patronen uit Congo (scarificatie is het versieren van de huid door het maken van littekens). Andere voorbeelden zijn Floris en Oscar Jaspers en Constant Permeke die zich voor hun expressionistische beelden en schilderijen inspireren op wat ze ‘primitieve’ kunst noemen.

De Belgische kolonisatie speelt zich niet in een vacuüm af. Soms zijn de uitwisselingsmechanismen bijzonder complex. Een goed voorbeeld daarvan is de Congolese rumba die ontstaat in de jaren 1940 en later uitgroeit tot de – wereldberoemde – nationale muziek van het onafhankelijke Congo. **De rumba werd recent verheven tot patrimonium van de mensheid.** De rumba is een Congolese herinterpretatie van een reeks muziekgenres uit de Caraïben die op hun beurt wortels hebben in de muziek die van de zestiende tot de negentiende eeuw meereisde met slaven uit Afrika. Die muziekgenres bereiken Congo in de vorm van grammofoonplaten en Caraïbische bands die de koloniale overheid laat overkomen om de witte officieren te entertainen. Ook de fanfares en koren die Belgische militairen en missionarissen oprichten beïnvloeden de rumba. De muzikanten zijn vaak niet alleen Congolezen maar ook West-Afrikanen uit Leopoldstad. De instrumenten en radio- en opnametechnologie zijn Europees, de

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

voertaal Lingala.

Omgaan met de Belgische kolonisatie

In de ogen van de Belgische kolonisator speelt de gekoloniseerde bevolking van Congo een passieve rol. Het zijn de Belgen die beschaving brengen in de vorm van spoorwegen, ziekenhuizen, scholen, het christendom, ... en de gekoloniseerden die daarvan profiteren. Na de kolonisatie komt er geleidelijk aan kritiek op dat koloniale discours, zowel geuit door verschillende groepen van de Belgische bevolking als door mensen uit de Afrikaanse diaspora (antiracistische verenigingen, nieuwe sociale bewegingen, mensenrechtenorganisaties, enz.), die vanaf de jaren 2010 steeds luider weerklinkt. De Belgen brachten geen beschaving maar onderdrukking en uitbuiting, klinkt het steeds vaker, ze ontnamen de Congolezen hun traditionele cultuur en religie. De gekoloniseerde speelt in die versie van de geschiedenis de rol van slachtoffer.

Beide overleveringen ontkennen echter de actieve rol van de gekoloniseerde bevolking. Zo ontdoen ze de koloniale geschiedenis van een deel van zijn complexiteit. Zonder te kijken naar de manieren waarop de gekoloniseerde bevolking omgaat met het koloniale regime is het onmogelijk om kolonisatie volledig te begrijpen.

Opportunities

Het aantal witte mensen in Congo is gedurende de hele koloniale periode bijzonder klein. Op het hoogtepunt van de Belgische aanwezigheid aan het einde van de jaren 1950 zijn er ongeveer 100.000 kolonials. Een 10.000 witte ambtenaren en een gelijkaardig aantal missionarissen en een aantal bedrijfsbedienden vormen de top van het koloniale regime.

Om de reusachtige kolonie en haar bevolking te besturen, beschaven, bekeren en exploiteren rekent die flinterdunne witte bovenlaag op duizenden zwarte tussenpersonen, net als in Leopolds Onafhankelijke Congostaat. Het leger bestaat uit zwarte soldaten. De lagere echelons van de koloniale overheid en bedrijfsadministraties worden

platenbazen vaak Grieks. Zingen gebeurt in de koloniale voertaal Lingala.

Omgaan met de Belgische kolonisatie

In de ogen van **bepaalde** Belgische kolonisatoren speelt de gekoloniseerde bevolking van Congo een passieve rol **terwijl het juist met de cruciale, essentiële hulp van de Congoleze bevolkingen dat de Belgen de ontwikkeling leiden onder vorm van wegen en spoorwegen, ziekenhuizen, scholen, de christianisatie, ten voordele van alle inwoners.** Lang na de kolonisatie komt er geleidelijk aan kritiek op dat koloniale discours, zowel geuit door verschillende groepen van de Belgische bevolking als door mensen uit de Afrikaanse diaspora (**rasgerichte** verenigingen, nieuwe sociale bewegingen, mensenrechtenorganisaties, enz.), die vanaf de jaren 2010 steeds luider weerklinkt. **Dit fenomeen wordt voornamelijk gevoed door toestanden en analyses die in trek zijn in Amerikaanse milieu's waar het racisme nog altijd de maatschappij verpest en waar zijn wortels te vinden zijn in de leefrealiteit ten tijde van de slavernij in de VS zelf. Naar analogie zoeken de dekoloniale activisten in de koloniale geschiedenis de wortels van het nog steeds heersende racisme in onze Europese gemeenschappen, ondanks de reeds bestaande wettelijke regelingen ter zake. Door erop te letten om doelgericht elke positieve verworvenheid te kleineren of zelfs te verwerpen, streven deze groepen ernaar om de zaak voor te stellen alsof de Belgen geen vooruitgang zouden gebracht hebben, doch alleen maar onderdrukking en uitbuiting, waarbij ze de Congolezen hun traditionele cultuur en religie ontnamen. De gekoloniseerde speelt in die versie van de geschiedenis de rol van slachtoffer.**

Beide overleveringen ontkennen echter de actieve rol van de gekoloniseerde bevolking. Zo ontdoen ze de koloniale geschiedenis van een deel van zijn complexiteit. Zonder te kijken naar de manieren waarop de gekoloniseerde bevolking omgaat met het koloniale regime is het onmogelijk om kolonisatie volledig te begrijpen. **Zoals hogerop reeds aangestipt zou de kolonisatie niet veel vooruitgang hebben kunnen bereiken op sociaal vlak zonder de tussenkomst van de stamhoofden en van talloze andere Congolezen die actief waren in de Force Publique, in de administratie, en de gezondheidssfeer.**

Opportunities

Het aantal witte mensen in Congo is gedurende de hele koloniale periode bijzonder klein. **Op 31 december 1958, wanneer de Belgische aanwezigheid de grootste is geweest, telde men in Congo 115.157 niet inheemse personen, waarvan 44 % agenten van ondernemingen, 22 % kolonisten, 19% bedienden van de administratie en 15% missionarissen.**

Zoals reeds hiervoor gezegd : om de reusachtige kolonie en haar bevolking te besturen, beschaven, bekeren , **valoriseren en uitbaten**, rekent die flinterdunne witte bovenlaag op **tientallen** duizenden zwarte tussenpersonen, net als in Leopolds Congo Vrijstaat. Het leger bestaat uit zwarte soldaten. De lagere echelons van de koloniale

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

bemand door zwarte klerken, tolken, assistenten, voormannen, en andere medewerkers. Op lokaal niveau zijn het zwarte koningen, sultans en chefs die belastingen innen, rechtspreken, arbeiders ronselen, verplichte teelten organiseren en zo meer. De kerk rekent dan weer op zwarte priesters, verplegers, broeders en zusters. Ook hier krijgen Congolezen een ondergeschikte rol.

Gekoloniseerden die meewerken met de kolonisator, het lijkt op het eerste gezicht vreemd of tegenstrijdig. Daarom is het belangrijk om in het achterhoofd te houden dat het koloniale systeem op structureel niveau onderdrukkend, ongelijk en uitbuitend kan zijn, maar voor bepaalde bevolkingslagen, groepen en/of individuen bepaalde opportuniteiten biedt. Zo worden Congolese chefs en koningen soms rijkelijk betaald voor de diensten die ze verlenen aan de koloniale overheid en berust hun gezag over hun onderdanen deels op de militaire macht van de koloniale staat. Hierbij is het essentieel om niet te vergeten dat de bewegingsvrijheid van de gekoloniseerde bevolking onder het Belgische bewind even beperkt is als in de periode van Leopolds Congostaat. Zo is een chef die onvoldoende in de lijn loopt snel vervangen door iemand anders. Verzet of weerstand tegen het koloniale regime wordt zowel op collectief als individueel niveau bestraft met geweld en repressie.

Een ander voorbeeld van hoe de Belgische kolonisatie opportuniteiten creëert voor een deel van de Congolese bevolking zijn de snelgroeiende steden en commerciële centra. Vanaf 1945 neemt de stedelijk bevolking in Congo razendsnel toe. Zo groeit Leopoldstad uit tot een stad met een paar 100.000 inwoners. In steden staat het koloniale gezag op zijn sterkst en ervaren de Congolezen het dagelijks racisme in de vorm van segregatie. Toch migreren veel Congolezen naar de steden. Zo ontlopen ze de verplichte arbeid op het platteland maar ook het keurslijf van normen en waarden van hun gemeenschappen. In steden zijn er jobs maar ook een snel ontwikkelende urbane cultuur en toegang tot de moderniteit.

Verzet

Lang niet alle Congolezen werken zonder morren met de kolonisator mee, integendeel. Het verzet tegen het koloniale systeem is groot. Pas rond de jaren 1920 slaagt het koloniale regime er in om heel het Congolese grondgebied onder een vorm van controle te brengen. Tot dan gaan de veroveringsoorlogen die begonnen onder Leopold II verder. En tot dan weigeren sommige Congolese gemeenschappen om spontaan het hoofd te buigen voor de kolonisator.

Op verschillende momenten ontstaat er openlijk collectief verzet tegen de kolonisatie. In 1915 wakkert de genezeres Maria N’Koy de onrust aan in het gebied ten oosten van het Tumbameer door op te roepen tot verzet tegen koloniale belastingen en dwangarbeid, tot zij het sein zou geven om

overheid en bedrijfsadministraties worden bemand door zwarte klerken, tolken, assistenten, voormannen, en andere medewerkers. Op lokaal niveau zijn het zwarte koningen, sultans en chefs die belastingen innen, rechtspreken, arbeiders ronselen, verplichte teelten organiseren en zo meer. De kerk rekent dan weer op zwarte priesters, verplegers, broeders en zusters. Ook hier krijgen Congolezen een ondergeschikte rol tot in het begin van de jaren 50..

Gekoloniseerden die meewerken met de kolonisator, het lijkt op het eerste gezicht vreemd of tegenstrijdig. Daarom is het belangrijk om in het achterhoofd te houden dat het koloniale systeem op structureel niveau onderdrukkend, ongelijk en uitbuitend kan zijn, maar voor bepaalde bevolkingslagen, groepen en/of individuen bepaalde opportuniteiten biedt. Zo worden Congolese chefs en koningen soms rijkelijk betaald voor de diensten die ze verlenen aan de koloniale overheid en berust hun gezag over hun onderdanen deels op de militaire macht van de koloniale staat. **Hetgeen toeliet om het effectief van de Force Publique op een bijzonder laag niveau te houden in vergelijking met het zeer uitgebreid grondgebied.** Hierbij is het essentieel om niet te vergeten dat de bewegingsvrijheid van de gekoloniseerde bevolking onder het Belgische bewind even beperkt is als in de periode van Leopolds Congostaat. Verzet of weerstand tegen het koloniale regime wordt zowel op collectief als individueel niveau bestraft met geweld en repressie **zoals dat het geval was in alle staten van de wereld in die tijd en nog vandaag, in vele Staten, ook in Afrika, welke ook de bewindsvorm moge zijn.** Een ander voorbeeld van hoe de Belgische kolonisatie opportuniteiten creëert voor een deel van de Congolese bevolking zijn de snelgroeiende steden en commerciële centra. Vanaf 1945 neemt de stedelijke bevolking in Congo razendsnel toe, **naarmate de groei van de beschikbare arbeidsplaatsen.** Zo groeit Leopoldstad uit tot een stad met een paar 100.000 inwoners. In steden staat het koloniale gezag op zijn sterkst en ervaren de Congolezen het dagelijks racisme in de vorm van segregatie. Toch migreren veel Congolezen naar de steden. Zo ontlopen ze de verplichte arbeid op het platteland maar ook het keurslijf van normen en waarden van hun gemeenschappen. In steden zijn er jobs maar ook een snel ontwikkelende urbane cultuur en toegang tot de moderniteit.

Verzet

Lang niet alle Congolezen werken zonder morren met de kolonisator mee, integendeel.

Pas rond de jaren 1920 slaagt het koloniale regime er in om heel het Congolese grondgebied onder een vorm van controle te brengen. **Als we rekening houden met de uitgestrektheid van het grondgebied, met het beperkt aantal agenten van de administratie, met de enorme moeilijkheden te wijten aan de omgeving, aan de cultuurschok die objectief groot moet genoemd worden tussen de Congolese bevolkingen en de koloniserende nieuwkomers, dan moet er wel besloten worden dat het een succesverhaal is geworden. Vooral rekening houdend met het feit dat het -in minder dan één generatie aanwezigheid en actie- gelukt is om het koloniaal gezag**

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

alle blanke koloniale soldaten te doden. In de jaren 1940-1945 zijn er de grote arbeidersstakingen bij belangrijke bedrijven als de Katangese mijn-gigant Union Minière en in steden als Leopoldstad en Matadi.

De slecht behandelde soldaten van het koloniale leger slaan meermaals massaal aan het muiten. Een aantal keren komen hele regio's of gemeenschappen in opstand tegen de kolonisator. De bekendste rebellie vindt plaats in 1931 in de zuidwestelijke Kwilu-regio. Daar dwingt de koloniale overheid de Pende-gemeenschap om tegen een lage vergoeding palmnoten te produceren voor het bedrijf Huileries du Congo belge, een filiaal van de Britse Lever Company. Wanneer de palmprijzen kelderen door de wereldwijde economische crisis en de koloniale overheid ook nog eens de belastingen verhoogt barst de bom. De Pende komen in opstand. Het koloniale leger onderdrukt hun verzet. Naar schatting 1.100 Pende sterven. De koloniale overheid en de pers berichten zelden over zulke verzetsacties omdat ze het beeld van de Pax Belgica in stand willen houden.

Uit angst voor koloniale repressie zijn de meeste vormen van Congolees verzet subtieler, meer verborgen. Zo proberen mensen op allerlei manieren hun belasting- en arbeidsplichten te ontlopen. De bevolking in het noorden van Congo is bijvoorbeeld bijzonder inventief in haar verzet tegen de verplichte teelt van katoen. Mensen verhuizen naar steden of gebieden waar geen katoen verbouwd moet worden. Boeren verzwaren hun katoen oogst met zware materialen om zo de koloniale quota's te halen. Anderen stelen katoen uit de magazijnen van de bedrijven aan wie ze hun gewassen moeten verkopen en verkopen hun oogst nadien opnieuw. Een andere strategie is om hun katoenvelden te verwaarlozen en de oogst te laten mislukken.

door de brede bevolkingen te doen aanvaarden en die efficiënt te doen samenwerken naar een merkwaardig ontwikkelingspeil. Het wordt des te merkwaardiger als men dit in rekening brengt met de toenmalige misbruiken en excessen van de rubberuitbating in een deel van Congo. Tot dan gaan de veroveringsoorlogen die begonnen onder Leopold II verder. En tot dan weigeren sommige Congolese gemeenschappen om spontaan het hoofd te buigen voor de kolonisator. Soms nemen collectieve weerstandsvormen tegen de kolonisator zelfs openlijke vormen aan.

In 1915 wakkert de genezeres Maria N'Koy de onrust aan in het gebied ten oosten van het Tumbameer door op te roepen tot verzet tegen koloniale belastingen en dwangarbeid, tot zij het sein zou geven om alle blanke koloniale soldaten te doden. In de jaren 1940-1945 zijn er de grote arbeidersstakingen bij belangrijke bedrijven als de Katangese mijn-gigant Union Minière en in steden als Leopoldstad en Matadi.

De oorlogsspanning, gekoppeld aan harde werkomstandigheden heeft een onmiskenbare impact, ook op de Force Publique waar een groot aantal muiterijgevallen van slecht behandelde soldaten in deze periode gemeld worden. Een aantal keren komen hele regio's of gemeenschappen in opstand tegen de kolonisator. De bekendste rebellie vindt plaats in 1931 in de zuidwestelijke Kwilu-regio. Daar dwingt de koloniale overheid de Pende-gemeenschap om tegen een lage vergoeding palmnoten te produceren voor het bedrijf Huileries du Congo belge, een filiaal van de Britse Lever Company. Wanneer de palmprijzen door de wereldwijde economische crisis kelderen en de koloniale overheid ook nog eens de belastingen verhoogt barst de bom. De Pende komen in opstand naar aanleiding van een moord. Het koloniale leger onderdrukt hun verzet. Naar schatting 1.100 Pende sterven. De koloniale overheid en de pers berichten zelden over zulke verzetsacties omdat ze het beeld van de Pax Belgica in stand willen houden.

Deze Pax Belgica was een realiteit geworden, ze liet toe om de verzetsacties anders aan te pakken, zonder afbreuk te doen aan de algemene beveiliging van de bevolking, zodat de sociale ontwikkeling verder kon worden aangehouden.

Uit vrees voor koloniale repressie zijn de meeste vormen van Congolees verzet subtieler, meer verborgen. Zo proberen mensen op allerlei manieren hun belasting- en arbeidsplichten te ontlopen. (Is dit niet ook elders het geval en van alle tijden waar de mensen tegenover een goed georganiseerde en sterke overheid staan? Vandaag nog knagen de fiscale fraude en de ondergrondse economie aan de inkomsten van veel Staten...)

De bevolking in het noorden van Congo is bijvoorbeeld bijzonder inventief in haar verzet tegen de verplichte teelt van katoen. Mensen verhuizen naar steden of gebieden waar geen katoen verbouwd moet worden. Boeren verzwaren hun katoen oogst met zware materialen om zo de koloniale quota's te halen. Anderen stelen katoen uit de magazijnen van de bedrijven aan wie ze hun gewassen moeten verkopen en verkopen hun oogst nadien opnieuw. Een andere strategie is om hun katoenvelden te verwaarlozen en de oogst te laten mislukken.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Een onderbelicht stuk koloniale geschiedenis is de manier waarop zwarte vrouwen weerstand bieden tegen de aan hen opgelegde ondergeschikte positie in de koloniale maatschappij.

Vanaf het interbellum zien de Belgische overheid, missionarissen en witte vrijwilligersorganisaties het als hun taak om de zwarte vrouw te bevrijden van het polygame huwelijk. In de plaats daarvan dringen ze het keurslijf van de moeder in een patriarchaal kerngezin op. Dat gebeurde onder meer via het onderwijs en in campagnes rond het moederschap.

Lang niet alle vrouwen leggen zich echter zomaar neer bij de geldende koloniale of Midden-Afrikaanse gendernormen. Vooral in steden genieten ze een zekere mate van vrijheid en economische onafhankelijkheid. Ze beginnen er een zelfstandige economische activiteit – veelal in de kleinhandel of het bereiden van voedsel – en dragen zo bij tot de ontwikkeling van een urbane cultuur.

Kolonisatie een plaats geven

Om te begrijpen hoe de Congolezen omgaan met kolonisatie moeten we breder kijken dan concrete handelingen als meewerken of weerstand bieden. De gekoloniseerde bevolking probeert immers op allerlei manieren de kolonisatie een plaats te geven of te vatten. De kolonisatie destabiliseert veel Congolese gemeenschappen: economische uitbuiting met bijhorende armoede en ongelijkheid, de koloniale aanval op Congolese culturen en manieren van leven, het ontstaan van een nieuwe sociale en politieke pikorde, ... Veel Congolezen zoeken daarom hun toevlucht in cultussen die focussen op genezing en op het herstellen van een verloren gewaande harmonie. Via genezers, waarzeggers en krachtvoorwerpen als amuletten en beelden, of tijdens rituelen als maskerdansen, offers en gebeden, zoeken ze contact met voorouders, geesten, goden en natuurkrachten. Het zijn cultussen die de Congolezen verenigen en hen opnieuw een vorm van autonomie willen geven of zelfs bevrijden. Vaak zijn het pre-koloniale cultussen die een nieuwe invulling krijgen. Maar evengoed zijn er profetische bewegingen die christelijke elementen vermengen met Midden-Afrikaanse religies en geleid worden door zwarte “messiassen” als Simon Kimbangu of Simon Mpadi. Dit soort bevrijders zijn niet alleen mannen. Tijdens de Eerste Wereldoorlog wint de genezeres Maria N’Koy razendsnel aan volgelingen met haar genezingen en

Een onderbelicht stuk koloniale geschiedenis is de manier waarop zwarte vrouwen weerstand bieden tegen de aan hen opgelegde ondergeschikte positie in de koloniale maatschappij. **De rol van gender verschilt sterk tussen landelijke en stedelijke gemeenschappen. In de stedelijke wereld en vooral in de arbeiderskampen, worden de arbeiders samengebracht en daar zijn ook de meest gunstige omstandigheden waarin Congolese vrouwen leren omgaan met verschillende vereisten van het stadsleven middels alfabetiseringsstructuren, gewoonlijk genaamd “sociale tehuizen”. Daar leren ze de stedelijke levenswijze, het belang van medische zorg en vaccinaties, gezinszorg, gezinsplanning en gezinsbeheer in stedelijke gebieden. Op het platteland hebben de Stamhoofden lang gevochten tegen de emancipatie van de Congolese vrouwen.**

Vanaf het interbellum zien de Belgische overheid, missionarissen en witte vrijwilligersorganisaties het als hun taak om de zwarte vrouw te bevrijden van het polygame huwelijk. In de plaats daarvan **geven ze de voorkeur aan de** rol van moeder in een patriarchaal kerngezin. Dat gebeurde onder meer via het onderwijs en in campagnes rond het moederschap.

Lang niet alle vrouwen leggen zich echter zomaar neer bij de geldende koloniale of Midden-Afrikaanse gendernormen. Vooral in steden genieten ze een zekere mate van vrijheid en economische onafhankelijkheid. Ze beginnen er een zelfstandige economische activiteit – veelal in de kleinhandel of het bereiden van voedsel – en dragen zo bij tot de ontwikkeling van een urbane cultuur.

Kolonisatie een plaats geven

Om te begrijpen hoe de Congolezen omgaan met kolonisatie moeten we breder kijken dan concrete handelingen als meewerken of weerstand bieden. De gekoloniseerde bevolking probeert immers op allerlei manieren de kolonisatie een plaats te geven of te vatten. De kolonisatie destabiliseert veel Congolese gemeenschappen: economische uitbuiting met bijhorende armoede en ongelijkheid, de koloniale aanval op Congolese culturen en manieren van leven, het ontstaan van een nieuwe sociale en politieke pikorde, ... Veel Congolezen zoeken daarom hun toevlucht in cultussen die focussen op genezing en op het herstellen van een verloren gewaande harmonie. Via genezers, waarzeggers en krachtvoorwerpen als amuletten en beelden, of tijdens rituelen als maskerdansen, offers en gebeden, zoeken ze contact met voorouders, geesten, goden en natuurkrachten. Het zijn cultussen die de Congolezen verenigen en hen opnieuw een vorm van autonomie willen geven of zelfs bevrijden. Vaak zijn het pre-koloniale cultussen die een nieuwe invulling krijgen. Maar evengoed zijn er profetische bewegingen die christelijke elementen vermengen met Midden-Afrikaanse religies en geleid worden door zwarte “messiassen” als Simon Kimbangu of Simon Mpadi. Dit soort bevrijders zijn niet alleen mannen. Tijdens de Eerste Wereldoorlog wint de genezeres Maria N’Koy razendsnel aan volgelingen met haar genezingen en

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

anti-koloniale boodschap.

De kolonisatie krijgt ook een plaats via de verspreiding van verhalen en geruchten. De koloniale geneeskunde geeft aanleiding tot veel bezorgdheden en invraagstellingen. Vaccinatiecampagnes worden door veel Congolezen met argwaan bekeken. In plaats van te genezen zouden de injecties de mensen net ziek maken. Sommigen zien de vaccinatiecampagnes zelfs als een plan van de kolonisator om alle zwarte mensen uit te roeien. Autopsie en chirurgie worden dan weer gelinkt aan verhalen over wit kannibalisme, bloedtransfusies aan vampirisme. Eerder dan als onwetendheid moeten dit soort geruchten geïnterpreteerd worden als een gebrek aan vertrouwen in het witte gezag. Bovendien zijn er evengoed misverstanden langs koloniale zijde over Congolese geneeskunde en doen er ook daar de meest waanzinnige verhalen de ronde over Congolees kannibalisme en mensenoffers.

De Eerste Wereldoorlog

De Eerste Wereldoorlog speelt een belangrijke rol in het behoud van de Belgische aanwezigheid in Midden-Afrika. In tegenstelling tot Frankrijk en Groot-Brittannië weigert België koloniale troepen naar België te halen om te dienen als “kanonnenvlees” in de loopgraven. Wel dienen er minstens 32 Congolese soldaten in het reguliere leger in België omdat ze al vóór het conflict in België aanwezig waren.

Toch ontsnappen de Congolezen niet aan de oorlog. De buurkolonies zijn immers allemaal in handen van oorlogvoerende mogendheden (behalve aanvankelijk de Portugese kolonies). Hoewel de Belgische regering in eerste instantie de neutraliteit van Congo wil handhaven om de kolonie buiten het Europese conflict te houden, verplichten Frankrijk en Groot-Brittannië haar al snel om troepenbewegingen over het Congolese grondgebied toe te laten. De expansiedrang van het Duitse leger in Midden-Afrika dwingt de Congolese Force Publique tot verdediging van de kolonie en tot deelname met Fransen en Britten aan gevechten in het aangrenzende Kameroen en Rhodesië.

Bovendien boekt de Force Publique belangrijke successen in de strijd tegen de Duitse troepen in Duits-Oost-Afrika. Grote stukken van de Duitse kolonie worden bezet, waaronder de oevers van het Tanganykameer en de koninkrijken Ruanda en Urundi.

De koloniale propaganda besteedt later enorm veel aandacht aan de Belgische overwinning en de witte officieren aan het hoofd van de campagnes tegen de Duitsers. De best gekende zege is de inname van de stad Tabora in het latere Tanzania door de Force Publique in

anti-koloniale boodschap.

De kolonisatie krijgt ook een plaats via de verspreiding van verhalen en geruchten. De koloniale geneeskunde geeft aanleiding tot veel bezorgdheden en invraagstellingen. Vaccinatiecampagnes worden door veel Congolezen met argwaan bekeken. In plaats van te genezen zouden de injecties de mensen net ziek maken. Sommigen zien de vaccinatiecampagnes zelfs als een plan van de kolonisator om alle zwarte mensen uit te roeien. Autopsie en chirurgie worden dan weer gelinkt aan verhalen over wit kannibalisme, bloedtransfusies aan vampirisme. Eerder dan als onwetendheid moeten dit soort geruchten geïnterpreteerd worden als een gebrek aan vertrouwen in het witte gezag. Bovendien zijn er evengoed misverstanden langs koloniale zijde over Congolese geneeskunde. **En ook hier zijn er goed gedocumenteerde verhalen van bronnen die niet van verzinsels kunnen verdacht worden in verband met het Congolese kannibalisme als gevolg van stamoorlogen, de menselijke offers van slaven en echtgenoten bij de begrafenis van stamhoofden en vergifproeven en gerechtelijke verminkingen in verschillende regio's.**

De Eerste Wereldoorlog

De Eerste Wereldoorlog speelt een belangrijke rol in het behoud van de Belgische aanwezigheid in Midden-Afrika. In tegenstelling tot Frankrijk en Groot-Brittannië weigert België koloniale troepen naar België te halen om te dienen als “kanonnenvlees” in de loopgraven. Wel dienen er minstens 32 Congolese soldaten in het reguliere leger in België omdat ze al vóór het conflict in België aanwezig waren.

Toch ontsnappen de Congolezen niet aan de oorlog. De buurkolonies zijn immers allemaal in handen van oorlogvoerende mogendheden (behalve aanvankelijk de Portugese kolonies). Hoewel de Belgische regering in eerste instantie de neutraliteit van Congo wil handhaven om de kolonie buiten het Europese conflict te houden, verplichten Frankrijk en Groot-Brittannië haar al snel om troepenbewegingen over het Congolese grondgebied toe te laten. De expansiedrang van het Duitse leger in Midden-Afrika dwingt de Congolese Force Publique tot verdediging van de kolonie en tot deelname met Fransen en Britten aan gevechten in het aangrenzende Kameroen en Rhodesië.

Bovendien boekt de Force Publique belangrijke successen in de strijd tegen de Duitse troepen in Duits-Oost-Afrika. Grote stukken van de Duitse kolonie worden bezet, waaronder de oevers van het Tanganykameer en de koninkrijken Ruanda en Urundi. **Deze militaire steun van de Force Publique tegen de Duitse koloniale troepen is trouwens de aanleiding geweest voor de beslissing van de Volkenbond om het mandaat over Ruanda en Burundi aan België toe te vertrouwen.**

De koloniale propaganda besteedt later enorm veel aandacht aan de Belgische overwinning en de witte officieren aan het hoofd van de campagnes tegen de Duitsers. De best gekende zege is de inname van de stad Tabora in het latere Tanzanië door de Force Publique in

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

1916. Generaal Tombeur, die de troepen aanvoert, krijgt alle eer voor de overwinning. De cruciale Congolese bijdrage wordt grotendeels genegeerd. Het zijn echter Congolese soldaten die vechten en ongeveer 1.900 van hen sneuvelen. Bovendien gebeurt de bevoorrading van de troepen door honderdduizenden zwarte dragers die vaak met geweld gedwongen worden en in grote getale bezwijken onder hun last of ten gevolge van ziektes. Daarbovenop wordt de Congolese bevolking gedwongen om grondstoffen als katoen, rijst en koper te produceren voor de geallieerde troepen.

Ruanda-Urundi

Na de Eerste Wereldoorlog breidt het Belgische gezag zich uit tot een buurgebied ten oosten van Belgisch-Congo, met name Ruanda-Urundi dat sinds 1884 een Duitse kolonie is. Het gebied bestaat uit twee voormalige koninkrijken, Ruanda en Urundi, en wordt tijdens de Eerste Wereldoorlog bezet door de Force Publique, het leger van Belgisch-Congo.

Het Verdrag van Versailles van 1919 dat zware sancties oplegt aan de verliezende landen, ontnemt Duitsland zijn Afrikaanse kolonies en wijst Ruanda-Urundi toe aan België, dat op meer gebiedswinst in Afrika had gehoopt. In 1924 krijgt België van de Volkenbond het officiële mandaat om Ruanda-Urundi te besturen. Dat betekent dat België voortaan rekenschap moet afleggen over zijn bestuur van het mandaatgebied aan de Volkenbond en dus aan de internationale gemeenschap. België mag het gebied niet annexeren en toevoegen aan zijn Congolese kolonie, ook al brengt het Ruanda-Urundi administratief onder het bestuur van Belgisch-Congo en legt het andere belangrijke verbanden: politie- of defensieopdrachten worden er bijvoorbeeld verzekerd door de Force Publique. Na de Tweede Wereldoorlog en de stopzetting van de Volkenbond, zijn het de Verenigde Naties (VN) die het Belgische gezag in Ruanda-Urundi herbevestigen en aan België de opdracht geven om de regio verder te ontwikkelen en op termijn naar de onafhankelijkheid te leiden. Officieel is Ruanda-Urundi dus geen Belgische “kolonie”, maar een “mandaatgebied” of “voogdijgebied”. In praktijk is het Belgische bestuur en beleid in beide gebieden heel gelijkaardig aan dat van Belgisch-Congo.

Etnische politiek in Belgisch Afrika: het voorbeeld van Hutu's en Tutsi's

De gekoloniseerde bevolking van Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi is bijzonder heterogeen. Belgisch Afrika

1916. Generaal Tombeur, die de troepen aanvoert, krijgt alle eer voor de overwinning. De cruciale Congolese bijdrage wordt grotendeels genegeerd. Het zijn echter Congolese soldaten die vechten en ongeveer 1.900 van hen sneuvelen.

Het heeft echter geen zin om dit in verband te brengen met de kolonisatie. Grote overwinningen en grote nederlagen werden en worden ten allen tijden toegeschreven aan de generaals die de gevechten aanvoeren. Praktisch altijd worden de ondergeschikten vergeten welke ook hun verdiensten zijn. Er is in 1920 een monument opgericht in Leopoldstad ter herinnering van acties van de strijders van de Force Publique en van de dragers. De bevoorrading van de troepen werd inderdaad verzorgd door 260.000 zwarte dragers, waarvan 8000 gevangenen die in grote getallen zijn gestorven onder hun last of als gevolg van ziektes.

Daarbovenop wordt de Congolese bevolking gedwongen om grondstoffen als katoen, rijst en koper te produceren voor de geallieerde troepen. Het gaat hier om een enorme onvermijdbare oorlogsinspanning, zoals het ook het geval was in Europa en opnieuw het geval was tijdens de tweede wereldoorlog.

Ruanda-Urundi

Na de Eerste Wereldoorlog breidt het Belgische gezag zich uit tot een buurgebied ten oosten van Belgisch-Congo, met name Ruanda-Urundi dat sinds 1884 een Duitse kolonie is. Het gebied bestaat uit twee voormalige koninkrijken, Ruanda en Urundi, en wordt tijdens de Eerste Wereldoorlog bezet door de Force Publique, het leger van Belgisch-Congo op vraag van Groot-Brittannië die niet over voldoende troepen beschikt om haar kolonies in West-Afrika te beschermen..

Het Verdrag van Versailles van 1919 dat zware sancties oplegt aan de verliezende landen, ontnemt Duitsland zijn Afrikaanse kolonies en wijst Ruanda-Urundi toe aan België, dat op meer gebiedswinst in Afrika had gehoopt. In 1924 krijgt België van de Volkenbond het officiële mandaat om Ruanda-Urundi te besturen. Dat betekent dat België voortaan rekenschap moet afleggen over zijn bestuur van het mandaatgebied aan de Volkenbond en dus aan de internationale gemeenschap. België mag het gebied niet annexeren en toevoegen aan zijn Congolese kolonie, ook al brengt het Ruanda-Urundi administratief onder het bestuur van Belgisch-Congo en legt het andere belangrijke verbanden: politie- of defensieopdrachten worden er bijvoorbeeld verzekerd door de Force Publique. Na de Tweede Wereldoorlog en de stopzetting van de Volkenbond, zijn het de Verenigde Naties (VN) die het Belgische gezag in Ruanda-Urundi herbevestigen en aan België de opdracht geven om de regio verder te ontwikkelen en op termijn naar de onafhankelijkheid te leiden. Officieel is Ruanda-Urundi dus geen Belgische “kolonie”, maar een “mandaatgebied” of “voogdijgebied”. In praktijk is het Belgische bestuur en beleid in beide gebieden heel gelijkaardig aan dat van Belgisch-Congo.

Etnische politiek in Belgisch Afrika: het voorbeeld van Hutu's en Tutsi's

De gekoloniseerde bevolking van Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi is bijzonder heterogeen. Belgisch Afrika

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

wordt bevolkt door diverse gemeenschappen, georganiseerd op basis van politieke, economische, culturele, religieuze of andere gronden. Veel van die entiteiten zijn lang niet altijd even strikt afgebakend. Zo kan een individu of groep deel uitmaken van verschillende gemeenschappen en staat lidmaatschap niet in steen gebeiteld.

Om controle te krijgen over dit diverse amalgaam probeert de koloniale overheid de bevolking in mooi afgebakende etnische hokjes te verdelen. De kolonisator deelt elke inwoner van Congo en Ruanda-Urundi in onder een duidelijke gedefinieerde etnische groep of zogenoemde stam met een eigen grondgebied, taal, geschiedenis, normen en waardensysteem, religie, gewoonterecht, leider,...

Soms hebben die koloniale etnische groepen overeenkomsten met pre-koloniale entiteiten. Even vaak zijn het heel kunstmatige constructies die verschillende bestaande gemeenschappen onder één noemer plaatsen. Hoewel die etnische groepen een koloniale constructie zijn is de impact van die classificatiepolitiek heel reëel. De gekoloniseerde bevolking maakt zich de nieuwe labels eigen en speelt in op de etnische politiek van de kolonisator om er voordeel uit te halen, bijvoorbeeld om toegang te krijgen tot land of machtsposities. Ook de koloniale overheid versterkt de door haar gecreëerde etnische categorieën door haar beleid erop af te stemmen. Verschillende zogeheten stammen krijgen karaktereigenschappen toebedeeld en worden navenant behandeld. Bepaalde etnische groepen worden om die redenen bevoordeeld of benadeeld. Zo worden etnische identiteiten langzaam een realiteit.

Het bekendste voorbeeld van die etnische politiek en de dramatische gevolgen die ze kan hebben is het Belgische beleid in mandaatgebied Ruanda-Urundi.

Voor de komst van de Duitsers en later de Belgen bestaat het mandaatgebied uit twee koninkrijken: Ruanda en Urundi. De Kinyarwanda- en Kirundi-sprekende bevolking

wordt bevolkt door diverse gemeenschappen, georganiseerd op basis van politieke, economische, culturele, religieuze of andere gronden. Veel van die entiteiten zijn lang niet altijd even strikt afgebakend. Zo kan een individu of groep deel uitmaken van verschillende gemeenschappen en staat lidmaatschap niet in steen gebeiteld.

Om controle te krijgen over dit diverse amalgaam probeert de koloniale overheid de bevolking in mooi afgebakende etnische hokjes te verdelen. De kolonisator deelt elke inwoner van Congo en Ruanda-Urundi in onder een duidelijke gedefinieerde etnische groep of zogenoemde stam met een eigen grondgebied, taal, geschiedenis, normen en waardensysteem, religie, gewoonterecht, leider, ...

Soms hebben die koloniale etnische groepen overeenkomsten met pre-koloniale entiteiten.

In Rwanda-Burundi geldt die definitie van etnische groep niet voor de hutus en tutsis omdat deze bevolking in eenzelfde grondgebied gemengd was. Bovendien kon de tutsi van de ene, morgen de hutu van een andere worden en vice versa. Het is wachten geweest tot het aantreden van Pdt Kagame, na de genocide van 1994, om de scheiding tussen tutsi's, hutu's en twa's uit het officieel Rwandees woordenschat te bannen. In Burundi daarentegen, geldt dit onderscheid nog meer dan tijdens het Belgisch mandaat dat nochtans bekritiseerd wordt.

Even vaak zijn het heel kunstmatige constructies die verschillende bestaande gemeenschappen onder één noemer plaatsen.

Hoewel die etnische groepen een pre- koloniale klasse constructie zijn, die overgenomen is door de voogdijoverheid, is de impact van die classificatiepolitiek heel reëel. De gekoloniseerde bevolking maakt zich de nieuwe labels eigen en speelt in op de etnische politiek van de kolonisator om er voordeel uit te halen, bijvoorbeeld om toegang te krijgen tot land of machtsposities. Ook de koloniale overheid versterkt de door haar gecreëerde etnische categorieën door haar beleid erop af te stemmen. Verschillende zogeheten stammen krijgen karaktereigenschappen toebedeeld en worden navenant behandeld. Bepaalde etnische groepen worden om die redenen bevoordeeld of benadeeld. Zo worden etnische identiteiten langzaam een realiteit.

Het bekendste voorbeeld van die etnische politiek en de dramatische gevolgen die ze kan hebben is het Belgische beleid in mandaatgebied Ruanda-Urundi, hoewel die categorisatie van de bevolking reeds goed voor de kolonisatie aanwezig was. Overeenkomstig hun eigen imperialistisch beleid vertellen de koningen van Rwanda en Urundi aan de koloniale overheid dat de Tutsi de elites zijn en de Hutus hun aanhorigen, wat de Duitse regering en later de Belgische ertoe aanzet de bevolking in drie sterk afgebakende ethnische categorieën te verdelen : de Hutu, de Tutsi en de Twa.

Voor de komst van de Duitsers en later de Belgen bestaat het mandaatgebied uit twee koninkrijken: Ruanda en Urundi. De Kinyarwanda- en Kirundi-sprekende bevolking

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

van de twee koninkrijken is onderverdeeld in verschillende regionale gemeenschappen, vazalkoninkrijken, klassen, clans en familieverbanden. Hutu-, Tutsi- of Twa- zijn – er is nog steeds discussie onder wetenschappers of dit al etnische groepen waren of eerder sociale klassen – is maar één van de relevante identiteiten en lang niet alle mensen identificeren zich op die manier. Mede door toedoen van de koningen van Ruanda en Urundi die de koloniale administratie in functie van hun eigen machtspolitiek vertellen dat de Tutsi's de elite vormen en de Hutu's hun onderdanen zijn, gaan de Duitse en later Belgische overheid de bevolking in toenemende mate onderverdelen in drie rigide etnische categorieën: Hutu, Tutsi en Twa. De kolonisator bedeeft elke categorie een set eigenschappen toe: de Tutsi's gelden volgens die indeling als veehoeders en geboren leiders, de Hutu's zijn onderdanige landbouwers en de Twa's een pygmeevolk van jager-verzamelaars. In het specifieke geval van Ruanda-Urundi krijgt de etnische politiek van de kolonisator zelfs een raciale component: Tutsi's, Hutu's en Twa's zijn niet alleen verschillende etnische groepen met een eigen cultuur, gebruiken, enzovoort, maar ook drie verschillende rassen. Zo zouden de Tutsi's een zogenaamd Hamitisch ras zijn, gemigreerd uit het noorden en de Hoorn van Afrika en superieur aan de negroïde Hutu- en Twa-rassen.

Het koloniale beleid in Ruanda-Urundi vertrekt in toenemende mate vanuit dat etnisch-raciale denken. Bij volkstellingen wordt gevraagd naar etniciteit en ras. Identiteitskaarten vermelden of iemand Tutsi, Hutu of Twa is.

Ook de rol van het missieonderwijs is niet te onderschatten. Op school leren kinderen tot welke groep ze behoren en welke raciale en etnische kenmerken Tutsi's, Hutu's en Twa's hebben. Niet alleen leidt dat beleid ertoe dat Tutsi, Hutu en Twa de belangrijkste identiteiten worden in Ruanda-Urundi. Het zorgt ook voor toenemende spanningen onder de bevolking. Elke groep krijgt immers een andere behandeling. Zo selecteert de kolonisator vooral chefs, ambtenaren en militairen onder de Tutsi's die wel meer belastingen moeten betalen. Dwangarbeid of verplichte teelten is dan weer iets voor de Hutu's.

De koloniale etnische politiek in Ruanda-Urundi ligt mee aan de basis van postkoloniale conflicten, met de Rwandese genocide van 1994 als triest dieptepunt.

van de twee koninkrijken is onderverdeeld in verschillende regionale gemeenschappen, vazalkoninkrijken, klassen, clans en familieverbanden. Hutu-, Tutsi- of Twa- zijn – er is nog steeds discussie onder wetenschappers of dit al etnische groepen waren of eerder sociale klassen – is maar één van de relevante identiteiten en lang niet alle mensen identificeren zich op die manier. **De banden van klasse en vazaliteit kwamen grotendeels overheen met de “koloniale” categorieën.** Mede door toedoen van de koningen van Ruanda en Urundi die de koloniale administratie in functie van hun eigen machtspolitiek vertellen dat de Tutsi's de elite vormen en de Hutu's hun onderdanen zijn, gaan de Duitse en later Belgische overheid de bevolking in toenemende mate onderverdelen in drie rigide etnische categorieën: Hutu, Tutsi en Twa. De kolonisator bedeeft elke categorie een set eigenschappen toe: de Tutsi's gelden volgens die indeling als veehoeders en geboren leiders, de Hutu's zijn onderdanige landbouwers en de Twa's een pygmeevolk van jager-verzamelaars. In het specifieke geval van Ruanda-Urundi krijgt de etnische politiek van de kolonisator zelfs een raciale component: Tutsi's, Hutu's en Twa's zijn niet alleen verschillende etnische groepen met een eigen cultuur, gebruiken, enzovoort, maar ook drie verschillende rassen. Zo zouden de Tutsi's een zogenaamd Hamitisch ras zijn, gemigreerd uit het noorden en de Hoorn van Afrika en superieur aan de negroïde Hutu- en Twa-rassen.

Het koloniale **voogdij**beleid in Ruanda-Urundi vertrekt in toenemende mate vanuit dat etnisch-raciale denken. Bij volkstellingen wordt gevraagd naar etniciteit en ras. **De dikke identiteitschriften (30 bladzijden!) die sinds 1930 worden samengesteld voor belastingdoeleinden, noteren onder ander of iemand Tutsi, Hutu of Twa is.**

Ook de rol van het missieonderwijs is niet te onderschatten. Op school leren kinderen tot welke groep ze behoren en welke raciale en etnische kenmerken Tutsi's, Hutu's en Twa's hebben. Niet alleen leidt dat beleid ertoe dat Tutsi, Hutu en Twa de belangrijkste identiteiten worden in Ruanda-Urundi. Het zorgt ook voor toenemende spanningen onder de bevolking. Elke groep krijgt immers een andere behandeling. Zo selecteert de kolonisator vooral chefs, ambtenaren en militairen onder de Tutsi's die wel meer belastingen moeten betalen. Dwangarbeid of verplichte teelten is dan weer iets voor de Hutu's.

De koloniale etnische politiek in Ruanda-Urundi ligt mee aan de basis van postkoloniale conflicten, met de Rwandese genocide van 1994 als triest dieptepunt.

Er zijn echter twee vragen die gesteld moeten worden: waarom zijn de onafhankelijke Rwandese autoriteiten zo gebrand geweest om etnische categorieën toegeschreven aan het beleid van de Belgische mandaathouder te handhaven, terwijl ze die als tegenstrijdig zagen en geacht werden in conflict te zijn?

- Hoe kan het overtuigend zijn om te beweren dat een oppervlakkige aanwezigheid van nauwelijks iets meer dan 40 jaar van een mandataris een cruciale invloed heeft gehad op een sociale relatie tussen groepen die al eeuwenlang zo gestructureerd zijn?

(Onverklaarbare 'vergetelheid': de cursus maakt geen

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

De spanningen tussen Luba, Tetela en Lulua in de zuidoostelijke Kasai-regio gelden als een ander voorbeeld van een conflict dat mee veroorzaakt is door het etnische beleid van de Belgische koloniale overheid.

De Tweede Wereldoorlog

Na de invasie door nazi-Duitsland in mei 1940 zet de Belgische regering in ballingschap in Londen de strijd voort vanuit het buitenland. Een van de ministers in Londen is Albert de Vleeschauwer, minister van Koloniën. Hij waakt erover dat Congo niet onder vijandig bestuur valt want ook Duitsland is geïnteresseerd in de rijkdommen van de Belgische kolonie. Ook de gouverneur-generaal in de kolonie, Pierre Ryckmans, stelt alles in het werk om Congo aan de kant van de geallieerden te houden, ondanks de druk van ondernemers in de kolonie die de handel met Duitsland willen voortzetten. België capituleert, maar de gouverneur-generaal, Pierre Ryckmans, weigert na afloop van de vijandelijkheden gehoorzaamheid aan het Duitse gezag en volgt vervolgens de politiek en de bevelen van de Belgische regering in ballingschap. Congo wordt spoedig strategisch ingezet door de geallieerden, niet alleen omwille van de aanwezigheid van uranium, maar ook van goud en andere grondstoffen. De natuurlijke rijkdommen van de kolonie leveren immers een belangrijke bijdrage aan de oorlogsinspanning. Dankzij Congo kan de Belgische regering ook wegen op de dialoog tussen de geallieerde mogendheden.

Hoewel Congo en Ruanda-Urundi niet worden bezet door Italië, de enige vijandige mogendheid met kolonies in Afrika, zal de Force Publique wel vechten in Ethiopië aan de zijde van de Britten tegen Italiaanse troepen tijdens de veldtocht in Oost-Afrika. Sommige eenheden van de Force Publique worden zelfs naar Nigeria, Egypte, Madagaskar, Palestina en Birma gestuurd.

De oorlogsinspanningen drukken opnieuw op de Congolezen. De mijnbouw en industrie moeten op volle toeren draaien om het geallieerde kamp van grondstoffen en materiaal te voorzien. De arbeid is eens te meer zwaar en de arbeidsomstandigheden hard want het rendement moet hoog blijven.

Tegelijkertijd snijdt de oorlog de bevoorrading af en mobiliseert ze mannen en vervoermiddelen zodat het goederentransport vertraagt. De inflatie neemt toe wat de koopkracht van alle inwoners aantast. Die situatie leidt eerst tot ontevredenheid bij de westerse werknemers en daarna bij de Afrikaanse. Op verschillende ogenblikken tussen 1940 en 1945 breken er stakingen en opstanden uit, die meestal hard worden onderdrukt door de Force Publique met vele slachtoffers tot gevolg. De koloniale

melding van de genocide in Burundi ...)

De thesis volgens dewelke :”de spanningen tussen Luba, Tetela en Lulua in de zuidoostelijke Kasai-regio gelden als een ander voorbeeld van een conflict dat mee veroorzaakt is door het etnische beleid van de Belgische koloniale overheid.” **is niet bewezen. Er bestonden inderdaad spanningen tijdens de prekoloniale periode en dit specifiek conflict is verergerd bij de aankomst van Luba-individuën in de traditioneel Lulua regio's in het zog van de aanleg van de spoorweg.**

De Tweede Wereldoorlog

Na de invasie door nazi-Duitsland in mei 1940 zet de Belgische regering in ballingschap in Londen de strijd voort vanuit het buitenland. Een van de ministers in Londen is Albert de Vleeschauwer, minister van Koloniën. Hij waakt erover dat Congo niet onder vijandig bestuur valt want ook Duitsland is geïnteresseerd in de rijkdommen van de Belgische kolonie. Ook de gouverneur-generaal in de kolonie, Pierre Ryckmans, stelt alles in het werk om Congo aan de kant van de geallieerden te houden, ondanks de druk van ondernemers in de kolonie die de handel met Duitsland willen voortzetten. België capituleert, maar de gouverneur-generaal, Pierre Ryckmans, weigert na afloop van de vijandelijkheden gehoorzaamheid aan het Duitse gezag en volgt vervolgens de politiek en de bevelen van de Belgische regering in ballingschap. Congo wordt spoedig strategisch ingezet door de geallieerden, niet alleen omwille van de aanwezigheid van uranium **en koper**, maar ook van goud en **vele** andere grondstoffen. De natuurlijke rijkdommen van de kolonie leveren immers een belangrijke bijdrage aan de oorlogsinspanning. Het is Congo die een stem geeft aan de Belgische regering om de dialogueren met de geallieerde mogendheden **en die bijgedragen heeft aan de versterking van de soevereiniteit van België en aan de ondersteuning van de oorlogsinspanning.**

Hoewel Congo en Ruanda-Urundi niet worden bezet door Italië, de enige vijandige mogendheid met kolonies in Afrika, zal de Force Publique wel vechten in Ethiopië aan de zijde van de Britten tegen Italiaanse troepen tijdens de veldtocht in Oost-Afrika. Sommige eenheden van de Force Publique worden zelfs naar Nigeria, Egypte, Madagaskar, Palestina en Birma gestuurd.

De oorlogsinspanningen drukken opnieuw op de Congolezen. De mijnbouw en industrie moeten op volle toeren draaien om het geallieerde kamp van grondstoffen en materiaal te voorzien. De arbeid is eens te meer zwaar en de arbeidsomstandigheden hard want het rendement moet hoog blijven.

Tegelijkertijd snijdt de oorlog de bevoorrading af en mobiliseert ze mannen en vervoermiddelen zodat het goederentransport vertraagt. De inflatie neemt toe wat de koopkracht van alle inwoners aantast. Die situatie leidt eerst tot ontevredenheid bij de westerse werknemers en daarna bij de Afrikaanse. Op verschillende ogenblikken tussen 1940 en 1945 breken er stakingen en opstanden uit, die meestal hard worden onderdrukt door de Force Publique met vele slachtoffers tot gevolg. De koloniale

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

werknemers kunnen zich voor hun sociale strijd organiseren via vakbonden. Maar voor de gekoloniseerde bevolking is dat tot aan het einde van de oorlog verboden; wanneer zij in 1946 dan toch de toelating tot vakbondsvorming krijgen, moeten ze ondervinden dat er drastisch toezicht wordt op uitgeoefend. De oorlog treft ook Ruanda-Urundi, dat te kampen heeft met ernstige droogten die hongersnoden veroorzaken. Het voedseltekort wordt verergerd door de export van levensmiddelen naar Belgisch-Congo om er de oorlogsinspanningen mee te ondersteunen. Vele tienduizenden inwoners sterven van honger en honderdduizenden anderen trekken naar Belgisch-Congo of naar andere aangrenzende kolonies.

De “évolués”

Na 1945 creëert de economische bloei in Congo een nieuwe sociale klasse binnen de gekoloniseerde bevolking. De Congolezen die toegang krijgen tot bepaalde beroepen – bijvoorbeeld in de gezondheidszorg, de administratie of het onderwijs – gaan een soort “middenklasse” vormen die door de koloniale macht als meer ontwikkeld wordt beschouwd. In totaal gaat het om een paar tienduizend mensen. Omdat zij de westerse manier van leven aannemen, gelden zij (en beschouwen zij ook zichzelf) als een nieuwe zwarte elite. In de ogen van Belgen zijn zij de emanatie van de “beschavingsopdracht” en de verbinding tussen de “beschaafde blanke” en de “primitieve zwarten”. Ze krijgen de naam van “évolués”. Hetzelfde gebeurt in Ruanda-Urundi waar de “évolués” ook een etnische stempel dragen, aangezien de Tutsi’s beschaafder worden geacht dan de Hutu’s en al betrokken zijn bij de macht. De “évolués” eisen vervolgens zelf erkend te worden als gelijken van hun kolonisatoren. Mits strenge voorwaarden en inspecties van hun levenswijze kunnen ze vanaf 1952 de “immatriculatiekaart” verkrijgen die hen, althans op papier, een meer gelijke behandeling zou geven. Enkel mannen hebben er recht op, maar hun hele familie geldt daarmee als toonbeeld van stabiliteit en “ontwikkeling door beschaving”. Een getrouwde man die werkt, met een uitstekende huisvrouw als echtgenote en kinderen die naar school gaan, is de perfecte illustratie van het te bereiken levensmodel.

Ondanks hun pogingen om op te klimmen tot het niveau van de witte Belgen blijven de évolués echter tweederangsburgers, wat tot veel frustratie leidt. Hierdoor beginnen ze vraagtekens te plaatsen bij de kolonisatie.

Het bestaan van “évolués” op zich bewijst volgens hen dat de koloniale beschavingsopdracht geslaagd is en dus

werknemers kunnen zich voor hun sociale strijd organiseren via vakbonden. Maar voor de gekoloniseerde bevolking is dat tot aan het einde van de oorlog verboden; wanneer zij in 1946 dan toch de toelating tot vakbondsvorming krijgen, moeten ze ondervinden dat er drastisch toezicht wordt op uitgeoefend. De oorlog treft ook Ruanda-Urundi, dat te kampen heeft met ernstige droogten die hongersnoden veroorzaken. Het voedseltekort wordt verergerd door de export van levensmiddelen naar Belgisch-Congo om er de oorlogsinspanningen mee te ondersteunen. Vele tienduizenden inwoners sterven van honger en honderdduizenden anderen trekken naar Belgisch-Congo of naar andere aangrenzende kolonies.

Maar vanaf 1943 en 1944 werden grote zendingen levensmiddelen vanuit Belgisch Congo naar Rwanda gestuurd om de hongersnood te lenigen.. Noteer dat dankzij het beleid van gereguleerde voedselproductie, Belgisch Congo nooit hongersnood heeft gekend.

De “évolués”

Na 1945 creëert de economische bloei in Congo een nieuwe sociale klasse binnen de gekoloniseerde bevolking. De Congolezen die toegang krijgen tot bepaalde beroepen – bijvoorbeeld in de gezondheidszorg, de administratie of het onderwijs – gaan een soort “middenklasse” vormen die door de koloniale macht als meer ontwikkeld wordt beschouwd. In totaal gaat het om een paar tienduizend mensen. Omdat zij de westerse manier van leven aannemen, gelden zij (en beschouwen zij ook zichzelf) als een nieuwe zwarte elite. In de ogen van Belgen zijn zij de emanatie van de “beschavingsopdracht” en de verbinding tussen de “beschaafde blanke” en de “primitieve zwarten”. Ze krijgen de naam van “évolués”. Hetzelfde gebeurt in Ruanda-Urundi waar de “évolués” ook een etnische stempel dragen, aangezien de Tutsi’s beschaafder worden geacht dan de Hutu’s en al betrokken zijn bij de macht. De “évolués” eisen vervolgens zelf erkend te worden als gelijken van hun kolonisatoren. Mits strenge voorwaarden en inspecties van hun levenswijze kunnen ze vanaf 1952 de “immatriculatiekaart” verkrijgen die hen, althans op papier, een meer gelijke behandeling zou geven. Enkel mannen hebben er recht op, maar hun hele familie geldt daarmee als toonbeeld van stabiliteit en “ontwikkeling door beschaving”. Een getrouwde man die werkt, met een uitstekende huisvrouw als echtgenote en kinderen die naar school gaan, is de perfecte illustratie van het te bereiken levensmodel.

Ondanks hun pogingen om op te klimmen tot het niveau van de witte Belgen blijven de évolués echter tweederangsburgers. De onverdraagzaamheid en het racisme van te veel Europeanen hebben ernstige inspanningen voor vooruitgang geblokkeerd en hebben onbetwistbaar tot veel frustraties geleid bij de évolués, maar dezen ontsnapten wel aan het gewoonterecht. Dat leidde ertoe om de kolonisatie in vraag te stellen..

Het bestaan van “évolués” op zich bewijst volgens hen dat de koloniale beschavingsopdracht geslaagd is en dus

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

overbodig is geworden. De Congolese elite moet nu de last van de “witte man” overnemen.

Samengevat: is Belgisch-Congo de “modelkolonie” die getoond wordt op Expo 58?

Van april tot oktober 1958 vindt op de Brusselse Heizel de eerste grote wereldtentoonstelling na de Tweede Wereldoorlog plaats. Expo 58 toont een herrezen moderne wereld. De tentoonstelling staat volledig in het teken van vooruitgang door wetenschap en technologie. Met meer dan 41 miljoen bezoekers uit binnen- en buitenland is de expo een enorm succes. Tussen de nationale en commerciële afdelingen en paviljoenen die België en de rest van de wereld tonen aan het publiek is er – net als tijdens de vorige wereldtentoonstellingen in Antwerpen, Brussel, Gent en Luik – ook een koloniale sectie. De koloniale afdeling bestaat uit 7 thematische paviljoenen die worden ingekleed door de koloniale overheid, bedrijven en missiecongregaties. Diorama's, films, wandschilderingen, kaarten, foto's, paneelteksten en blinkende machines tonen de vooruitgang die België naar Congo bracht: onderwijs, gezondheidszorg, sociale voorzieningen, industrie, moderne cultuur. Tegelijkertijd kan het publiek een blik werpen op Congo en zijn inwoners. Ze kunnen kijken naar Congolese kunst, ambachtslieden aan het werk, een tropische tuin met een Congolees dorp, dansgroepen, een koor, noem maar op. De expositie toont Congo als een primitief gebied, maar wel op weg richting beschaving met dank aan België.

Op Expo 58 pakken de koloniale overheid, bedrijven en missies dus uit met de zogeheten “modelkolonie”. Maar de realiteit in Congo is anders. Belgisch-Congo behoudt de paternalistische en raciale discriminatie die het koloniaal systeem in zich draagt, blijft vormen van geweld gebruiken en zet de dwangarbeid voort. De arbeidsomstandigheden blijven vaak zwaar, de lonen heel laag en de Force Publique is nog altijd de repressieve gewapende arm van de koloniale macht. De zwarte populatie heeft geen recht op vrije meningsuiting of vrijheid van vereniging. Pas na 1945 verbetert de situatie enigszins, althans voor een handvol Congolezen en vooral op materieel vlak. De zwarte bevolking wordt door het koloniale systeem in alle opzichten in een ondergeschikte rol gedwongen: ze heeft geen stem in belangrijke politieke en economische beslissingen, ze wordt behandeld als onmondige kinderen die door de witte kolonisten moeten worden verzorgd en opgevoed.

De frustraties van een deel van de Congolese bevolking over dat ongelijke en onderdrukkende koloniale systeem komen ook tijdens Expo 58 naar boven. Een deel van de kunstenaars en ambachtslieden reist naar huis omdat ze niet als dieren in een zoo tentoongesteld willen worden voor een wit publiek dat hen toeroept en zelfs geld en bananen toegoit om reacties uit te lokken. De Congolese “évolué” Antoine-Roger Bolamba, een journalist en schrijver, wil een internationale conferentie van Afrikaanse intellectuelen en artiesten organiseren als onderdeel van het Expo 58-programma, maar dat wordt verboden.

overbodig is geworden. De Congolese elite moet nu de last van de “witte man” overnemen.

Samengevat: is Belgisch-Congo de “modelkolonie” die getoond wordt op Expo 58?

Van april tot oktober 1958 vindt op de Brusselse Heizel de eerste grote wereldtentoonstelling na de Tweede Wereldoorlog plaats. Expo 58 toont een herrezen moderne wereld. De tentoonstelling staat volledig in het teken van vooruitgang door wetenschap en technologie. Met meer dan 41 miljoen bezoekers uit binnen- en buitenland is de expo een enorm succes. Tussen de nationale en commerciële afdelingen en paviljoenen die België en de rest van de wereld tonen aan het publiek is er – net als tijdens de vorige wereldtentoonstellingen in Antwerpen, Brussel, Gent en Luik – ook een koloniale sectie. De koloniale afdeling bestaat uit 7 thematische paviljoenen die worden ingekleed door de koloniale overheid, bedrijven en missiecongregaties. Diorama's, films, wandschilderingen, kaarten, foto's, paneelteksten en blinkende machines tonen de vooruitgang die België naar Congo bracht: onderwijs, gezondheidszorg, sociale voorzieningen, industrie, moderne cultuur. Tegelijkertijd kan het publiek een blik werpen op Congo en zijn inwoners. Ze kunnen kijken naar Congolese kunst, ambachtslieden aan het werk, een tropische tuin met een Congolees dorp, dansgroepen, een koor, noem maar op. De expositie toont Congo als een primitief gebied, maar wel op weg richting beschaving met dank aan België.

Op Expo 58 pakken de koloniale overheid, bedrijven en missies dus uit met de zogeheten “modelkolonie”. Maar de realiteit in Congo is anders. Belgisch-Congo behoudt de paternalistische en raciale discriminatie die het koloniaal systeem in zich draagt, blijft vormen van geweld gebruiken en zet de dwangarbeid voort. De arbeidsomstandigheden blijven vaak zwaar, de lonen heel laag en de Force Publique is nog altijd de repressieve gewapende arm van de koloniale macht. De zwarte populatie heeft geen recht op vrije meningsuiting of vrijheid van vereniging. Pas na 1946 verbetert de situatie enigszins, **met de toelating van vakbonden**; althans voor een handvol Congolezen en vooral op materieel vlak. **De levensomstandigheden zijn heel langzaam veranderd in Congo.**

De zwarte bevolking wordt door het koloniale systeem in alle opzichten in een ondergeschikte rol gedwongen: ze heeft geen stem in belangrijke politieke en economische beslissingen, ze wordt behandeld als onmondige kinderen die door de witte kolonisten moeten worden verzorgd en opgevoed.

De frustraties van een deel van de Congolese bevolking over dat ongelijke en onderdrukkende koloniale systeem komen ook tijdens Expo 58 naar boven. Een deel van de kunstenaars en ambachtslieden reist naar huis omdat ze niet als dieren in een zoo tentoongesteld willen worden voor een wit publiek dat hen toeroept en zelfs geld en bananen toegoit om reacties uit te lokken. De Congolese “évolué” Antoine-Roger Bolamba, een journalist en schrijver, wil een internationale conferentie van Afrikaanse intellectuelen en artiesten organiseren als onderdeel van het Expo 58-programma, maar dat wordt verboden.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

De Congolese gidsen, kunstenaars, ambachtslieden, soldaten, zangers en dansers en hun gezinnen – in totaal net geen 600 mensen – die werken en tentoongesteld worden klagen regelmatig over hun lonen die lager zijn dan die van andere expomedewerkers. Ook bekritisieren ze de strikte huisregels en hun gedwongen isolement in het Centre d'accueil pour le personel africain dat naast het Koninklijk Museum van Belgisch-Congo in Tervuren (AfricaMuseum) wordt opgetrokken om hen te huizen. Het koloniale promotieplaatje vertoont op dat ogenblik al duidelijk zijn eerste barsten.

2.5 Onafhankelijke staten

Plannen voor de onafhankelijkheid

Vanaf de jaren 1950 komt de Belgische kolonisatie van Congo en Ruanda-Urundi onder toenemende druk te staan. Vanuit de internationale gemeenschap komt er steeds meer kritiek op kolonisatie. De VN, de Sovjet-Unie, de vooral Aziatische landen die na 1945 onafhankelijk werden en in mindere mate de Verenigde Staten wijzen met de vinger naar Europese kolonistoren als België. Ook vanuit Congo klinken er oproepen tot meer autonomie. De witte kolonials willen inspraak in het bestuur van de kolonie en de zwarte elite van évolués eist gelijke rechten en stelt de kolonisatie meer en meer in vraag. De Belgische overheid houdt echter voet bij stuk: België heeft voor een enorme vooruitgang gezorgd in zijn kolonies en de zwarte bevolking rekent op het Belgische moederland om dat te blijven doen, aldus de officiële lijn van het Ministerie van Koloniën. De reis van koning Boudewijn naar Congo in 1955, perfect georkestreerd en in beeld gebracht door de propagandadiensten, moest symbool staan voor deze voorstelling van een idyllische kolonisatie, gewaardeerd door de “inboorlingen” die de jonge vorst enthousiast toejuichten.

Zowel aan Belgische als aan Congolese zijde wordt de onafhankelijkheid van Belgisch-Congo pas bespreekbaar aan het eind van de jaren 1950.

Hoewel er al vele decennia op een of andere manier wordt nagedacht over het onderwerp, wordt het onafhankelijkheidsproces pas concreet in 1955, met de publicatie in het Nederlands en in 1956 in het Frans van het Dertigjarenplan voor de politieke ontvoogding van

De Congolese gidsen, kunstenaars, ambachtslieden, soldaten, zangers en dansers en hun gezinnen – in totaal net geen 600 mensen – die werken en tentoongesteld worden klagen regelmatig over hun lonen die lager zijn dan die van andere expomedewerkers. Ook bekritisieren ze de strikte huisregels en hun gedwongen isolement in het Centre d'accueil pour le personel africain dat naast het Koninklijk Museum van Belgisch-Congo in Tervuren (AfricaMuseum) wordt opgetrokken om hen te huizen. Het koloniale promotieplaatje vertoont op dat ogenblik al duidelijk zijn eerste barsten.

2.5 Onafhankelijke staten

Plannen voor de onafhankelijkheid

De tweede wereldoorlog heeft de onafhankelijkheidsgedachte gezaaid en versterkt in alle regio's van de wereld onder een koloniaal bewind. Zo ook natuurlijk in Afrika. Vanaf de jaren 1950 komt de Belgische kolonisatie van Congo en Ruanda-Urundi onder toenemende druk te staan. **De interne druk was het gevolg van de achterstand in de politieke evolutie ten opzichte van de economische en sociale evolutie. Daarop kwamen zich de evoluties elders in de wereld en in andere kolonies enten.** Vanuit de internationale gemeenschap komt er steeds meer kritiek op kolonisatie. De VN, de Sovjet-Unie, de vooral Aziatische landen die na 1945 onafhankelijk werden en in mindere mate de Verenigde Staten, **ondanks de eeuwenlange slechte behandeling van hun eigen bevolking van Afrikaanse afkomst**, wijzen met de vinger naar Europese kolonistoren zoals België. Ook vanuit Congo klinken er oproepen tot meer autonomie. De witte kolonials willen inspraak in het bestuur van de kolonie en de zwarte elite van évolués eist gelijke rechten en stelt de kolonisatie meer en meer in vraag. De Belgische overheid houdt echter voet bij stuk: België heeft voor een enorme vooruitgang gezorgd in zijn kolonies en de zwarte bevolking rekent op het Belgische moederland om dat te blijven doen, aldus de officiële lijn van het Ministerie van Koloniën. De reis van koning Boudewijn naar Congo in 1955, perfect georkestreerd en in beeld gebracht door de propagandadiensten, moest symbool staan voor deze voorstelling van een idyllische kolonisatie, gewaardeerd door de “inboorlingen” die de jonge vorst enthousiast toejuichten.

Het is nochtans wel Koning Boudewijn die terugkomt van deze reis met de vaste overtuiging dat er sneller en grondiger maatregelen moeten genomen worden in verband met gelijkheid en emancipatie en deelname van de Congolezen aan het bestuur van het land. Hij bepleit een emancipatie binnen een Belgisch-Congolese gemeenschap. Voor Belgisch Congo wordt de onafhankelijkheidsgedachte pas een feit op het einde van de jaren 50, zowel langs Belgische als langs Congolese zijde

Hoewel er al vele decennia op een of andere manier wordt nagedacht over het onderwerp, wordt het onafhankelijkheidsproces pas concreet in 1955, met de publicatie in het Nederlands en in 1956 in het Frans van het Dertigjarenplan voor de politieke ontvoogding van

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Belgisch Afrika, van de hand van Jef Van Bilsen, een voormalig journalist en professor aan de “koloniale universiteit” van Antwerpen. Hij is voorstander van de vorming van Congolese kaders die bij het beleid betrokken worden om op 30 jaar tijd, tegen 1985, de volledige emancipatie van de kolonie te bereiken, in de vorm van een federale unie tussen de twee landen.

De politieke reacties op het plan zijn erg uiteenlopend: leidende politieke en economische kringen in België bestempelen het als anti-kolonialistisch, in Congo wordt het als te weinig ambitieus beschouwd.

Als reactie hierop redigeert een groep “évolués” (zie “De évolués”) het Manifest Conscience africaine (Afrikaans bewustzijn) dat de door Van Bilsen bepleite emancipatie met de bijbehorende agenda onderschrijft, maar de volledige en effectieve onafhankelijkheid eist, zonder federale unie met België. In de tweede helft van de jaren vijftig, en vooral vanaf 1958, werden in een razend tempo talrijke Congolese politieke partijen opgericht. Een van hen, de Alliantie van de Bakongo (ABAKO), reageerde met een tegen-manifest waarin werd opgeroepen tot totale en onmiddellijke onafhankelijkheid. Deze drie teksten voeden op hun beurt het denken en openen de ogen van een deel van de Congolese bevolking die actie gaat voeren voor autonomie en zich organiseert.

In januari 1959 breken rellen uit die bloedig worden onderdrukt. De rellen brengen het onafhankelijkheidsproces in een stroomversnelling. Om de gemoederen te kalmeren, houdt koning Boudewijn op 13 januari een radiotoespraak waarin hij een onafhankelijkheid “zonder dralen” maar ook “zonder lichtzinnige overhaasting” aankondigt. Toch leiden die gebeurtenissen tot versnelde onderhandelingen in de zogenaamde “Rondetafel conferenties” van Brussel.

De eerste conferentie vindt plaats in januari en februari 1960. Daar staan alle Congolese politieke partijen tegenover de Belgische overheid en de drie traditionele Belgische politieke partijen (christenen, liberalen en socialisten). De conferentie bepaalt de voorwaarden van de onafhankelijkheid. De datum daarvan wordt vastgelegd op 30 juni 1960, amper vier maanden later. De conferentie beslist ook over de toekomstige politiek structuur van het onafhankelijke Congo. Naar Belgisch voorbeeld zal Congo een unitaire staat worden met een parlementaire democratie. Er wordt besloten om algemene verkiezingen te houden in mei.

Tijdens een tweede rondetafelconferentie eind april en begin mei 1960 stellen de Belgische onderhandelaars de oprichting van een ontwikkelingsfonds voor met daarin de aandelenpakketten van de koloniale overheid in de grote concessie maatschappijen die de Congolese economie domineren. Het fonds zou beheerd worden door België en Congo. Met dat voorstel probeert de Belgische overheid zoveel mogelijk haar controle te behouden over de Congolese economie. De Congolese onderhandelaars

Belgisch Afrika, van de hand van Jef Van Bilsen, een voormalig journalist en professor aan de “koloniale universiteit” van Antwerpen. Hij is voorstander van de vorming van Congolese kaders die bij het beleid betrokken worden om op 30 jaar tijd, tegen 1985, de volledige emancipatie van de kolonie te bereiken, in de vorm van een federale unie tussen de twee landen.

De politieke reacties op het plan zijn erg uiteenlopend: leidende politieke en economische kringen in België bestempelen het als anti-kolonialistisch, in Congo wordt het als te weinig ambitieus beschouwd.

Binnen de katholieke kerk, nemen de jonge priesters al in 1952 het initiatief om systematisch na te denken over de emancipatie van Congo. Als reactie op het plan Van Bilsen, houdt een verklaring van de bisschoppen van Belgisch Congo en Ruanda Urundi, getekend op 29 juni 1956, vol dat de emancipatie van de kolonie gerechtvaardigd is.

Als reactie hierop redigeert een groep “évolués” (zie “De évolués”) het Manifest Conscience africaine (Afrikaans bewustzijn) dat de door Van Bilsen bepleite emancipatie met de bijbehorende agenda onderschrijft, maar de volledige en effectieve onafhankelijkheid eist, zonder federale unie met België. In de tweede helft van de jaren vijftig, en vooral vanaf 1958, werden in een razend tempo talrijke Congolese politieke partijen opgericht. Een van hen, de Alliantie van de Bakongo (ABAKO), reageerde met een tegen-manifest waarin werd opgeroepen tot totale en onmiddellijke onafhankelijkheid. Deze drie teksten voeden op hun beurt het denken en openen de ogen van een deel van de Congolese bevolking die actie gaat voeren voor autonomie en zich organiseert.

In januari 1959 breken rellen uit die bloedig worden onderdrukt. De rellen brengen het onafhankelijkheidsproces in een stroomversnelling. Om de gemoederen te kalmeren, houdt koning Boudewijn op 13 januari een radiotoespraak waarin hij een onafhankelijkheid “zonder dralen” maar ook “zonder lichtzinnige overhaasting” aankondigt. Toch leiden die gebeurtenissen tot versnelde onderhandelingen in de zogenaamde “Rondetafel conferenties” van Brussel.

De eerste conferentie vindt plaats in januari en februari 1960. Daar staan alle Congolese politieke partijen tegenover de Belgische overheid en de drie traditionele Belgische politieke partijen (christenen, liberalen en socialisten). De conferentie bepaalt de voorwaarden van de onafhankelijkheid. De datum daarvan wordt vastgelegd op 30 juni 1960, amper vier maanden later. De conferentie beslist ook over de toekomstige politiek structuur van het onafhankelijke Congo. Naar Belgisch voorbeeld zal Congo een unitaire staat worden met een parlementaire democratie. Er wordt besloten om algemene verkiezingen te houden in mei.

Tijdens een tweede rondetafelconferentie eind april en begin mei 1960 stellen de Belgische onderhandelaars de oprichting van een ontwikkelingsfonds voor met daarin de aandelenpakketten van de koloniale overheid in de grote concessie maatschappijen die de Congolese economie domineren. Het fonds zou beheerd worden door België en Congo. Met dat voorstel probeert de Belgische overheid zoveel mogelijk haar controle te behouden over de Congolese economie. De Congolese onderhandelaars

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

vertrouwen hun Belgische tegenhangers niet en weigeren.

Bij gebrek aan een akkoord is de economische scheiding tussen België en Congo chaotisch en wordt ze op het laatste moment vastgelegd via een aantal Belgische wetten en beslissingen die de economische en financiële slagkracht van het onafhankelijke Congo hypothekeren. Twee weken voor de onafhankelijkheid krijgen koloniale bedrijven de optie om de Belgische status aan te vragen waardoor ze zich makkelijker aan de Congolese controle kunnen onttrekken. Drie dagen voor 30 juni ontbindt een Belgische wet de koloniale concessie maatschappijen waardoor de Congolese overheid haar dominante positie in hun raden van bestuur verliest. Voor de torenhoge schuld die koloniale overheid door de jaren heen opbouwt om te investeren in de economische en sociale ontwikkeling van Belgisch-Congo, is er nog geen oplossing. Die komt er pas een paar jaar nadien wanneer het onafhankelijke Congo toegeeft, een groot deel van de koloniale schulden op zich neemt en zo een moeilijke start neemt op financieel vlak.

vertrouwen hun Belgische tegenhangers niet en weigeren.

Bij gebrek aan een akkoord is de economische scheiding tussen België en Congo chaotisch en wordt ze op het laatste moment vastgelegd via een aantal Belgische wetten en beslissingen die de economische en financiële slagkracht van het onafhankelijke Congo hypothekeren. Twee weken voor de onafhankelijkheid krijgen koloniale bedrijven de optie om de Belgische status aan te vragen waardoor ze zich makkelijker aan de Congolese controle kunnen onttrekken. Drie dagen voor 30 juni ontbindt een Belgische wet de koloniale concessie maatschappijen waardoor de Congolese overheid haar dominante positie in hun raden van bestuur verliest. Voor de torenhoge schuld die koloniale overheid door de jaren heen opbouwt om te investeren in de economische en sociale ontwikkeling van Belgisch-Congo, is er nog geen oplossing. Die komt er pas een paar jaar nadien wanneer het onafhankelijke Congo toegeeft, een groot deel van de koloniale schulden op zich neemt en zo een moeilijke start neemt op financieel vlak. **De Belgische regering had een financiële hulp aan Congo van 2,7 miljard BEF voorzien om het budget van 1960 in evenwicht te houden en een hulp van 5 miljard BEF in 1961, maar de chaotische ontwikkelingen van de onafhankelijkheid hebben de verwezenlijking van deze hulp verhinderd. En het lot van de staatsschuld van 44 miljard BEF/CF die door de jaren heen door het koloniaal bestuur is opgebouwd blijft onbehandeld. Deze schuld was het gevolg van de snelle groei van de investeringsuitgaven, maar zou in normale omstandigheden gecompenseerd worden door een zeer winstgevende handelsbalans. Het is de massale vlucht van kapitaal in de tweede helft van de jaren 50, een gevolg van de heersende onzekerheid, die voor problemen heeft gezorgd. Na de normalisatie van de diplomatieke betrekkingen, die in 1960 onderbroken waren, wordt in 1965 het Belgisch-Congolees geregeld. Deze overeenkomst regelt de hangende financiële problemen : de portefeuille van de de koloniale ondernemingen wordt overgedragen aan Congo en een Belgisch-Congolees afschrijvingsfonds wordt ingesteld. Dit fonds wordt gespijsd door een jaarlijkse dotatie van 510 miljoen BEF om over een periode van veertig jaar de afschrijving op zich te nemen van de openbare schuld van het voormalige Belgisch Congo. Het akkoord voorziet dat het onafhankelijke Congo de afschrijving op zich neemt van de interne koloniale schuld in Congolese franken, terwijl België de last in deviezen overneemt van de gewaarborgde koloniale schuld. De regeling betreffende de niet gewaarborgde schuld voorziet 300 miljoen BEF voor Congo en 210 miljoen frank voor België. Echter, de feitelijke betalingen zien er anders uit : Congo heeft zijn verplichtingen ten aanzien van de Congolese instellingen niet geëerbiedigd en de verplichtingen van Congo ten aanzien van het Fonds werden slechts tussen 1965 en 1971 betaald in plaats van gedurende 40 jaar. Nadien heeft België zelf alle lasten overgenomen voor de jaarlijkse bijdragen aan het Fonds. In 1977, zijn de machtigingen en de middelen van dit Fonds aangepast, onder andere om de burgers te vergoeden die door de zairianisatie werden beroofd. In de praktijk heeft de Zaire van Mobutu niets betaald om de**

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

De eerste verkiezingen

In december 1957 vinden in Belgisch-Congo de allereerste verkiezingen in de geschiedenis van de kolonie plaats. Die zijn nog erg beperkt, want het gaat enkel om gemeentelijk stemrecht in drie grote agglomeraties: rond de hoofdstad Leopoldstad (Kinshasa), en Elisabethstad (Lubumbashi) en Jadotstad (Likasi), beide in Katanga. Met het voorwendsel dat men het conflictueuze Belgische politieke landschap niet wil invoeren in de kolonie, mogen er geen politieke partijen opkomen. Alle mannen, ongeacht hun huidskleur, mogen zich kandidaat stellen en stemmen. Vrouwen hebben geen stemrecht, maar mogen wel op de lijsten staan. Slechts drie vrouwen bieden zich aan, twee witte en een Congolese, en alleen die laatste wordt verkozen. Zo wordt Joseph Kasavubu een van de eerste zwarte burgemeesters van Congo in de gemeente Dendale (dat deel uitmaakt van de hoofdstad Leopoldstad).

In 1959 zijn er een tweede keer gemeentelijke verkiezingen in andere steden, maar die worden geboycot door de opkomende Congolese partijen.

De eerste algemene verkiezingen, ter voorbereiding van de onafhankelijkheid, hebben in het hele land plaats in mei 1960, dus erg kort voor de onafhankelijkheid zelf. Veel verkiezingsbeloften van de kandidaten zijn moeilijk realiseerbaar op korte termijn: ze beloven de bevolking bijvoorbeeld elektriciteit en stromend water. Andere beloften spelen in op het gevoel van onrecht bij een groot deel van de zwarte bevolking. Zo willen sommige kandidaten de huizen van de witte kolonisten opeisen en soms zelfs hun vrouwen.

De Mouvement National Congolais (MNC) van Patrice Lumumba komt als winnaar uit de stembus, maar het nationaal parlement is sterk verdeeld en in de provinciale deelparlementen zetelen talloze partijen en partijtjes. De korte tijdspanne tussen de verkiezingen en de onafhankelijkheid getuigt van het gebrek aan vooruitziendheid van de Belgische autoriteiten en voedt de kritiek van betrokkenen en waarnemers dat België de onafhankelijkheid te snel heeft toegekend. Die haast heeft verschillende redenen, waaronder het internationaal klimaat dat de dekolonisatie gunstig gezind is, de druk van de Congolese leiders en ook de vrees voor geweld zoals tijdens de rellen van 1959.

gezaïrianiseerde Belgen te vergoeden. Ook de meesten van de vele leningen van Staat tot Staat aan gunstige tarieven voor duurzame investeringen zijn nooit terugbetaald. Deze werden in de jaren 90 door Belgische maatregelen kwijgescholden.

De eerste verkiezingen

In december 1957 vinden in Belgisch-Congo de allereerste verkiezingen in de geschiedenis van de kolonie plaats. Die zijn nog erg beperkt, want het gaat enkel om gemeentelijk stemrecht in drie grote agglomeraties: rond de hoofdstad Leopoldstad (Kinshasa), en Elisabethstad (Lubumbashi) en Jadotstad (Likasi), beide in Katanga. Met het voorwendsel dat men het conflictueuze Belgische politieke landschap niet wil invoeren in de kolonie, mogen er geen politieke partijen opkomen. Alle mannen, ongeacht hun huidskleur, mogen zich kandidaat stellen en stemmen. Vrouwen hebben geen stemrecht, maar mogen wel op de lijsten staan. **(In België hebben de vrouwen pas in 1949 het stemrecht verkregen)** Slechts drie vrouwen bieden zich aan, twee witte en een Congolese, en alleen die laatste wordt verkozen. Zo wordt Joseph Kasavubu een van de eerste zwarte burgemeesters van Congo in de gemeente Dendale (dat deel uitmaakt van de hoofdstad Leopoldstad).

In 1959 zijn er een tweede keer gemeentelijke verkiezingen in andere steden, maar die worden geboycot door de opkomende Congolese partijen.

De eerste algemene verkiezingen, ter voorbereiding van de onafhankelijkheid, hebben in het hele land plaats in mei 1960, dus erg kort voor de onafhankelijkheid zelf. Veel verkiezingsbeloften van de kandidaten zijn moeilijk realiseerbaar op korte termijn: ze beloven de bevolking bijvoorbeeld elektriciteit en stromend water. Andere beloften spelen in op het gevoel van onrecht bij een groot deel van de zwarte bevolking. Zo willen sommige kandidaten de huizen van de witte kolonisten opeisen en soms zelfs hun vrouwen.

De Mouvement National Congolais (MNC) van Patrice Lumumba komt als winnaar uit de stembus, maar het nationaal parlement is sterk verdeeld en in de provinciale deelparlementen zetelen talloze partijen en partijtjes. De korte tijdspanne tussen de verkiezingen en de onafhankelijkheid getuigt van het gebrek aan vooruitziendheid van de Belgische autoriteiten en voedt de kritiek van betrokkenen en waarnemers dat België de onafhankelijkheid te snel heeft toegekend. Die haast heeft verschillende redenen, waaronder het internationaal klimaat dat de dekolonisatie gunstig gezind is, de druk van de Congolese leiders en ook de vrees voor geweld zoals tijdens de rellen van 1959.

In de internationale context die gepolariseerd was door de koude oorlog was de beslissing van de Belgische regering om de onafhankelijkheid te verlenen aan de Congolese leiders, een wijze beslissing: alleen een harmonieuze samenwerking tussen de twee landen, tussen het koloniaal bewind en de bestuurden kon een voortzetting van de transitie verzekeren. Maar de nodige voorwaarden en omstandigheden waren niet meer aanwezig en een voortzetting zou België meegesleept hebben in een bloedige oorlog, zonder gunstige afloop, die ons imago zou

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Chaos bij de onafhankelijkheid

Op 30 juni 1960 wordt Congo inderdaad onafhankelijk. Patrice Lumumba is eerste minister en hoofd van de uitvoerende macht. President Joseph Kasa-Vubu heeft als staatshoofd een bescheidener politieke rol. Bij de ceremoniële machtsoverdracht in Leopoldstad houden zowel koning Boudewijn als Patrice Lumumba een toespraak. Het verschil tussen beide is groot: terwijl Boudewijn het “genie van Leopold II” looft en de verdiensten van het koloniale bestuur prijst, wijst Lumumba op de kwalijke gevolgen van de kolonisatie voor het Congolese volk. De Congolezen reageren enthousiast op de woorden van Lumumba, maar diens kritiek demoniseert hem nog meer bij de Belgische overheid en een deel van de Belgische bevolking. Enkele dagen later, op 4 en 5 juli, begint een munitie onder enkele regimenten van de Force Publique, vooral omdat de soldaten het niet nemen dat de bevelvoering in de handen blijft van Belgische officieren en dat hun concrete situatie ongewijzigd blijft. De situatie loopt spoedig uit de hand en al wie wit is wordt het doelwit. Over het hele land worden verkrachtingen gemeld en er vallen enkele tientallen doden. De paniek verspreidt zich snel onder de nog aanwezige westerse bevolking zodat massale evacuaties op het getouw worden gezet. België zelf beslist eenzijdig troepen in te zetten, officieel om de Belgen ter plaatse te beschermen, maar ook om de Belgische economische belangen te vrijwaren. De Congolese regering onderstreept dat deze actie een aanval door een buitenlandse mogendheid is en tilt de zaak tot op het niveau van de Verenigde Naties. Die stuurt vervolgens de blauwhelmen. Op het toppunt van de politieke en diplomatieke crisis trekken de Belgen zich ten slotte terug, vooral onder druk van de Verenigde Naties. Op 11 juli 1960 maakt de provincie Katanga gebruik van de chaos om, onder leiding van Moïse Tshombe, eenzijdig de onafhankelijkheid uit te roepen. Enkele weken later volgt de provincie Zuid-Kasaï. Het militaire conflict tussen de afgescheiden provincies en de troepen van de reguliere regering en van de VN, zal drie jaar duren. In het begin van september roepen België en de Verenigde Staten, die Lumumba van meet af liever willen ontzetten uit zijn macht, eerst president Kasavubu en daarna kolonel Mobutu op om de rechtmatige eerste minister buiten spel te zetten. Mobutu laat Lumumba arresteren en levert hem daarna (met de steun van bepaalde Belgische autoriteiten) uit aan de Katangese separatistische overheid, die hem op 17 januari 1961 laat vermoorden.

De Belgische parlementaire onderzoekscommissie van 2001 concludeert inderdaad dat leden van de Belgische regering en andere Belgische spelers moreel de verantwoordelijkheid dragen voor de omstandigheden die leiden tot de moord op de Congolese eerste minister. De

geschaad hebben en die de verworvenheden inzake vooruitgang en verwezenlijkingen in Belgisch Congo te niet zouden hebben gedaan. De lessen gekregen van de andere koloniale machten zijn goed gehoord geweest : Nederland in Indonesië, Frankrijk in Indochina en Algerije, het Verenigd Koninkrijk in India en in Kenia.

Chaos bij de onafhankelijkheid

Op 30 juni 1960 wordt Congo inderdaad onafhankelijk. Patrice Lumumba is eerste minister en hoofd van de uitvoerende macht. President Joseph Kasa-Vubu heeft als staatshoofd een bescheidener politieke rol. Bij de ceremoniële machtsoverdracht in Leopoldstad houden zowel koning Boudewijn als Patrice Lumumba een toespraak. Het verschil tussen beide is groot: terwijl Boudewijn het “genie van Leopold II” looft en de verdiensten van het koloniale bestuur prijst, wijst Lumumba op de kwalijke gevolgen van de kolonisatie voor het Congolese volk. De Congolezen reageren enthousiast op de woorden van Lumumba, maar diens kritiek demoniseert hem nog meer bij de Belgische overheid en een deel van de Belgische bevolking. Enkele dagen later, op 4 en 5 juli, begint een munitie onder enkele regimenten van de Force Publique, vooral omdat de soldaten het niet nemen dat de bevelvoering in de handen blijft van Belgische officieren en dat hun concrete situatie ongewijzigd blijft. De situatie loopt spoedig uit de hand en al wie wit is wordt het doelwit. Over het hele land worden verkrachtingen gemeld en er vallen enkele tientallen doden. De paniek verspreidt zich snel onder de nog aanwezige westerse bevolking zodat massale evacuaties op het getouw worden gezet. België zelf beslist eenzijdig troepen in te zetten, officieel om de Belgen ter plaatse te beschermen, maar ook om de Belgische economische belangen te vrijwaren. De Congolese regering onderstreept dat deze actie een aanval door een buitenlandse mogendheid is en tilt de zaak tot op het niveau van de Verenigde Naties. Die stuurt vervolgens de blauwhelmen. Op het toppunt van de politieke en diplomatieke crisis trekken de Belgen zich ten slotte terug, vooral onder druk van de Verenigde Naties. Op 11 juli 1960 maakt de provincie Katanga gebruik van de chaos om, onder leiding van Moïse Tshombe, eenzijdig de onafhankelijkheid uit te roepen. Enkele weken later volgt de provincie Zuid-Kasaï. Het militaire conflict tussen de afgescheiden provincies en de troepen van de reguliere regering en van de VN, zal drie jaar duren. In het begin van september roepen België en de Verenigde Staten, die Lumumba van meet af liever willen ontzetten uit zijn macht, eerst president Kasavubu en daarna kolonel Mobutu op om de rechtmatige eerste minister buiten spel te zetten. Mobutu laat Lumumba arresteren en levert hem daarna (met de steun van bepaalde Belgische autoriteiten) uit aan de Katangese separatistische overheid, die hem op 17 januari 1961 laat vermoorden.

De Belgische parlementaire onderzoekscommissie van 2001 concludeert inderdaad dat leden van de Belgische regering en andere Belgische spelers moreel de verantwoordelijkheid dragen voor de omstandigheden die leiden tot de moord op de Congolese eerste minister. De

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

gebeurtenis heeft een diepe impact op de Congolese samenleving en maakt van Lumumba een mythische voorvechter van de Afrikaanse onafhankelijkheid en het antikolonialisme. Tijdens zijn erg korte regeerperiode (minder dan drie maanden) botst Lumumba voortdurend met politieke tegenstanders en andere vijanden, waaronder de Belgische overheid, en die tegenwerking heeft ongetwijfeld bijgedragen tot het heldhaftige imago dat hij nog altijd heeft bij een groot deel van de Congolese bevolking.

Maar dat neemt niet weg dat anderen, onder wie een aantal voormalige kolonials, Lumumba in een zeer slecht daglicht blijven stellen en hem verantwoordelijk achten voor de mislukkingen na de onafhankelijkheid. Ook de eigentijdse westerse propaganda verspreidt een zeer negatief beeld van Lumumba en bestempelt hem als een communist die nauwe banden heeft met de Sovjet-Unie. Deze beschuldiging, die van vóór zijn machtsovername op 30 juni 1960 dateert, is ongegrond; maar het feit dat Lumumba als Eerste Minister (samen met Kasa-Vubu) de hulp van de Sovjets inroept omdat hij teleurgesteld is over het gebrek aan steun van het Westen bij het uitbreken van de Congolese crisis, verleent deze toenmalige reputatie een zekere geloofwaardigheid. Lumumba wordt dus tot op vandaag door de enen gedemoniseerd en door anderen geheeriseerd en daarbij vaak tegenover de figuur van Leopold II geplaatst.

De moord op Lumumba en de afscheiding van Katanga en de Kasaï verergeren het conflict ter plaatse en bepalen de posities in de Koude Oorlog. De Lumumbisten komen in opstand tegen de Congolese regering van Kasavubu en krijgen steun van de Sovjet-Unie, China en Cuba, die hen wapens sturen en hen opleiden voor de strijd. De westerse mogendheden zetten hun militaire en economische steun aan de overheid in Leopoldstad voort. In 1965, wanneer de rebellen grotendeels verslagen zijn door generaal Mobutu, de gezagvoerder van de Congolese strijdkrachten, worden verzetscellen opgericht onder leiding van Laurent-Désiré Kabila, die Mobutu meer dan dertig jaar later van de macht zal verdrijven. In november 1965 grijpt Mobutu de macht, wat het begin vormt van zijn jarenlange dictatuur.

De gerepatrieerde Belgen

In 1960 verlaten duizenden Belgen Congo halsoverkop. Voor sommigen is de terugkeer een keuze, voor anderen een professionele verplichting. Een aantal ambtenaren van de koloniale administratie keren naar Brussel terug om daar hun carrière verder te zetten. Vele Belgen kunnen zich

gebeurtenis heeft een diepe impact op de Congolese samenleving en maakt van Lumumba een mythische voorvechter van de Afrikaanse onafhankelijkheid en het antikolonialisme. Tijdens zijn erg korte regeerperiode (minder dan drie maanden) botst Lumumba voortdurend met politieke tegenstanders en andere vijanden, waaronder de Belgische overheid, en die tegenwerking heeft ongetwijfeld bijgedragen tot het heldhaftige imago dat hij nog altijd heeft bij een groot deel van de Congolese bevolking. **Het zijn paradoxaal zijn ergste Congolese vijanden – die tevens achter zijn moord liggen – die zijn aura zijn gaan gebruiken om van hem een nationale held te maken.**

Maar dat neemt niet weg dat anderen, onder wie een aantal voormalige kolonials, Lumumba in een zeer slecht daglicht blijven stellen en hem verantwoordelijk achten voor de mislukkingen na de onafhankelijkheid. Ook de eigentijdse westerse propaganda verspreidt een zeer negatief beeld van Lumumba en bestempelt hem als een communist die nauwe banden heeft met de Sovjet-Unie. Deze beschuldiging, die van vóór zijn machtsovername op 30 juni 1960 dateert, is ongegrond; maar het feit dat Lumumba als Eerste Minister (samen met Kasa-Vubu) de hulp van de Sovjets inroept omdat hij teleurgesteld is over het gebrek aan steun van het Westen bij het uitbreken van de Congolese crisis, verleent deze toenmalige reputatie een zekere geloofwaardigheid.

Het feit dat de communistische tegenstanders van Kasa-Vubu, Mobutu en Tshombe zich op Lumumba hebben beroepen, zoals de pro sovjet Vice-Eerste Minister van Lumumba, Antoine Gizenga (stichter van de kortstondige secessie van de “Vrije republiek Congo” in 1961) en de pro-chinese minister van Onderwijs van Lumumba, Pierre Mulele, leider van de rebellie van de Simba) heeft dit beeld van Lumumba nog versterkt, zodat hij tot op vandaag door de enen gedemoniseerd en door anderen tot heldstatus verheven en daarbij vaak tegenover de figuur van Leopold II geplaatst.

De moord op Lumumba en de afscheiding van Katanga en de Kasaï verergeren het conflict ter plaatse en bepalen de posities in de Koude Oorlog. De Lumumbisten komen in opstand tegen de Congolese regering van Kasavubu en krijgen steun van de Sovjet-Unie, China en Cuba, die hen wapens sturen en hen opleiden voor de strijd. De westerse mogendheden zetten hun militaire en economische steun aan de overheid in Leopoldstad voort. In 1965, wanneer de rebellen grotendeels verslagen zijn door generaal Mobutu, de gezagvoerder van de Congolese strijdkrachten, worden verzetscellen opgericht onder leiding van Laurent-Désiré Kabila, die Mobutu meer dan dertig jaar later van de macht zal verdrijven. In november 1965 grijpt Mobutu de macht, wat het begin vormt van zijn jarenlange dictatuur.

De gerepatrieerde Belgen

In 1960 verlaten duizenden Belgen Congo halsoverkop. Voor sommigen is de terugkeer een keuze, voor anderen een professionele verplichting. Een aantal ambtenaren van de koloniale administratie keren naar Brussel terug om daar hun carrière verder te zetten. Vele Belgen kunnen zich

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

geen ander bestaan dan in Congo voorstellen, want ze beschouwen dat land als hun thuisland, sommigen zijn er geboren en ze hebben er hun familie, hun woonst en hun beroep uitgebouwd. In 1962 komen de Belgen in Ruanda-Urundi voor dezelfde keuze te staan. Wanneer er bij de onlusten na de onafhankelijkheid van Congo tientallen slachtoffers onder de Belgische burgers vallen, komt er een golf van repatriëringen op gang. De eersten die worden geëvacueerd, dankzij een luchtbrug van Sabena, zijn vrouwen en kinderen. De angst voor verkrachting en seksueel geweld drijft honderden Belgische vrouwen ertoe om alles achter te laten en overhaast terug te keren, op de voet gevolgd door vluchtende Belgische mannen. Gedurende de volgende vijf jaar blijven de resterende Belgen het mikpunt van gewelddadige acties door allerhande actoren in het conflict.

Het trauma van terugkerende koloniale krijg in België tot op vandaag veel aandacht. Maar zoals vaak het geval is in de koloniale geschiedenis, wordt de specifiek Congolese dimensie van deze geschiedenis vaak vergeten.

Het is belangrijk te benadrukken dat de chaos en conflicten in de eerste vijf jaar na de onafhankelijkheid veel meer Congolese slachtoffers maakt.

Na hun terugkeer moeten de voormalige koloniale zich (opnieuw) aanpassen aan het leven in België: ze moeten op zoek gaan naar huisvesting en werk, ze moeten hun bestaan heropbouwen na vaak traumatische ervaringen. Sommigen kunnen zich beroepen op het statuut van oorlogsslachtoffer en krijgen overheidssteun. Anderen worden opgenomen in het kader van de “ontwikkelingshulp” die rond die tijd administratief vorm begint te krijgen en worden aldus “coöperanten”, vaak opnieuw in Zaïre (zoals Congo zichzelf noemt tussen 1971 en 1997). Vandaag zijn veel voormalige koloniale verenigd in vzw's die de herinnering aan wat ze hebben meegemaakt levendig houden. Soms proberen deze vzw's, net zoals de verenigingen van Congolese diaspora in België, druk uit te oefenen op de overheid om rekening te houden met hun mening bij kwesties die verband houden met de herinnering aan de kolonisatie.

Van het Zaïre van Mobutu tot de DRC

In 1965 pleegt Joseph-Désiré Mobutu, de leider van het Nationale Congolese Leger (dat in de plaats is gekomen van de Force Publique) een staatsgreep, die hem drie decennia lang aan de macht brengt. Geleidelijk aan bouwt hij een meedogenloze dictatuur uit en organiseert hij een ware cultus rond zijn persoon.

Hij tolereert geen enkele oppositie, de corruptie tiert welig en de breuk met het koloniale verleden vertaalt zich in de

geen ander bestaan dan in Congo voorstellen, want ze beschouwen dat land als hun thuisland, sommigen zijn er geboren en ze hebben er hun familie, hun woonst en hun beroep uitgebouwd. In 1962 komen de Belgen in Ruanda-Urundi voor dezelfde keuze te staan. Wanneer er bij de onlusten na de onafhankelijkheid van Congo tientallen slachtoffers onder de Belgische burgers vallen, komt er een golf van repatriëringen op gang. De eersten die worden geëvacueerd, dankzij een luchtbrug van Sabena, zijn vrouwen en kinderen. De **bevestigde feiten** van verkrachting en seksueel geweld drijft honderden Belgische vrouwen ertoe om alles achter te laten en overhaast terug te keren, op de voet gevolgd door vluchtende Belgische mannen. Gedurende de volgende vijf jaar blijven de resterende Belgen het mikpunt van gewelddadige acties door allerhande actoren in het conflict.

Het trauma van terugkerende koloniale krijg in België tot op vandaag veel aandacht. Maar zoals vaak het geval is in de koloniale geschiedenis, wordt de specifiek Congolese dimensie van deze geschiedenis vaak vergeten.

Het is belangrijk te benadrukken dat de chaos en conflicten in de eerste vijf jaar na de onafhankelijkheid veel meer Congolese slachtoffers maakt **omwille van de rivaliteiten tussen de Congolese leiders, aangewakkerd door stamtwisten en door de polarisatie voortvloeiend uit de koude oorlog, met name met de Sovjet en Chinese pogingen om zich in het postkoloniaal Congo in te planten.**

Na hun terugkeer moeten de voormalige koloniale zich (opnieuw) aanpassen aan het leven in België: ze moeten op zoek gaan naar huisvesting en werk, ze moeten hun bestaan heropbouwen na vaak traumatische ervaringen. Sommigen kunnen zich beroepen op het statuut van oorlogsslachtoffer en krijgen overheidssteun. Anderen worden opgenomen in het kader van de “ontwikkelingshulp” die rond die tijd administratief vorm begint te krijgen en worden aldus “coöperanten”, vaak opnieuw in Zaïre (zoals Congo zichzelf noemt tussen 1971 en 1997). Vandaag zijn veel voormalige koloniale verenigd in vzw's die de herinnering aan wat ze hebben meegemaakt levendig houden. Soms proberen deze vzw's, net zoals de verenigingen van Congolese diaspora in België, druk uit te oefenen op de overheid om rekening te houden met hun mening bij kwesties die verband houden met de herinnering aan de kolonisatie.

Van het Zaïre van Mobutu tot de DRC

In 1965 pleegt Joseph-Désiré Mobutu, de leider van het Nationale Congolese Leger (dat in de plaats is gekomen van de Force Publique) een staatsgreep, die hem drie decennia lang aan de macht brengt. Geleidelijk aan bouwt hij een meedogenloze dictatuur uit en organiseert hij een ware cultus rond zijn persoon **en daarbij vernietigt hij volledig het land door een stelselmatige kleptocratie die zowel de instellingen als de bronnen van rijkdom raakt, terwijl hij de basissectoren voor de bevolking aan de buitenlandse hulp overlaat.**

Hij tolereert geen enkele oppositie, de corruptie tiert welig en de breuk met het koloniale verleden vertaalt zich in de

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

“zaïrisering”. Met die politieke, economische en culturele beweging wil hij in de jaren 1970 de sporen van het koloniale verleden uitwissen: Congo wordt Zaïre, ook de namen van de steden veranderen, alle Zaïrezen moeten hun westerse doopnaam opgeven en zogezegd Zaïrese namen aannemen, er wordt een nieuwe munt ingevoerd, de grote privébedrijven worden genationaliseerd en zelfs de kleding wordt gereguleerd: het westerse pak-met-das verdwijnt ten voordele van de “abacost” (samentrekking van “à bas le costume” – weg met het pak), een soort jasje zonder kraag of stropdas, geïnspireerd op het Chinese “Mao-pak”. Deze opgelegde en vervreemdende identiteitsrevolutie wil een grondige systeemverandering invoeren.

Mobutu, die zichzelf uitroept tot maarschalk, legt zijn “Mouvement populaire de la Révolution” op als eenheidspartij en schakelt de tegenstanders uit. In 1968 belooft hij bijvoorbeeld gratie aan Pierre Mulele, een van de leiders van de lumumbistische opstand, maar hij maakt gebruik van Muleles terugkeer om hem te arresteren, te laten folteren en openbaar terecht te stellen. Zijn persoonlijke verrijking is enorm. Mobutu plundert de staatskas en woont in de pracht en praal van luxueuze residenties. Dat terwijl het Congolese volk kreunt onder extreme armoede. Toch geniet hij de steun van veel westerse landen die hopen economisch en politiek voordeel te hebben bij zijn bewind en hem ook beschouwen als een bastion tegen de verspreiding van het communisme in Afrika. Mobutu krijgt intern evenwel te maken met tegenstand vanuit een deel van de politieke klasse, zelfs binnen zijn eigen rangen. Ook de Congolese kerk is kritisch voor Mobutu en voert oppositie.

In de jaren 1990 krijgt Zaïre te kampen met de Rwandese vluchtelingen crisis na de genocide (zie “De genocide in Rwanda”), wat leidt tot geweld. Intussen bereikt de economie er een absoluut dieptepunt, is Mobutu ernstig ziek en maakt de verbannen rebel Laurent-Désiré Kabila van de toestand gebruik om het land in 1996 binnen te vallen, met de steun van het nieuwe bewind in Rwanda. Dat conflict tussen staten, rebellen en milities aan weerskanten wordt de Eerste Congolese oorlog genoemd.

“zaïrisering”. Met die politieke, economische en culturele beweging wil hij in de jaren 1970 de sporen van het koloniale verleden uitwissen **om zijn persoonlijke greep op het land te camoufleren en te rechtvaardigen** : Congo wordt Zaïre, ook de namen van de steden veranderen, alle Zaïrezen moeten hun westerse doopnaam opgeven en zogezegd Zaïrese namen aannemen, **- dit aspect van de “authenticiteit” verbergt slecht een wens om de katholieke Kerk te marginaliseren die als bijzonderste kracht optreedt voor de verdediging van de belangen van het volk tegen zijn dictatuur en zijn grenzeloos corrupt gedrag** , wordt een nieuwe munt ingevoerd, **worden de grote privébedrijven principieel genationaliseerd, maar in de praktijk afgestaan, of onder het rechtstreekse controle van Mobutu, zijn familie en zijn dichte bondgenoten geplaatst**, wordt zelfs de kleding gereguleerd: het westerse pak-met-das verdwijnt ten voordele van de “abacost” (samentrekking van “à bas le costume” – weg met het pak), een soort jasje zonder kraag of stropdas, geïnspireerd op het Chinese “Mao-pak”. Deze opgelegde en vervreemdende identiteitsrevolutie wil een grondige systeemverandering invoeren.

Mobutu legt zijn “Mouvement populaire de la Révolution” op als eenheidspartij en schakelt de tegenstanders uit. In 1968 belooft hij bijvoorbeeld gratie aan Pierre Mulele, een van de leiders van de lumumbistische opstand, maar hij maakt gebruik van Muleles terugkeer om hem te arresteren, te laten folteren en openbaar terecht te stellen. Zijn persoonlijke verrijking is enorm. Mobutu **roept zichzelf uit tot Maarschalk in 1982**, plundert de staatskas en woont in de pracht en praal van luxueuze residenties **in Congo en in Europa**. Dat terwijl het Congolese volk kreunt onder extreme armoede. Toch geniet hij, **in de context van de koude oorlog, nog steeds** de steun van veel westerse landen die **hopen** bij zijn bewind economisch en politiek voordeel te **halen** en hem ook beschouwen als een **bolwerk** tegen de verspreiding van het communisme in Afrika. **In 1991 neemt België het voortouw van een internationale beweging om te breken met het regime van Mobutu, na de moordpartij tegen studenten in Lubumbashi en zal er niet meer op uit zijn haar relaties met zijn uitstervende regime te normaliseren. Het land valt ten prooi aan plunderingen, aan een algemene instorting van de instellingen en van de economie. Dicht bij het lijden van het volk neemt de katholieke Kerk de leiding van de oppositie tegen het regime van Mobutu. Zelfs in zijn eigen kamp begrijpt de politieke klasse dat er geen kans meer is op herstel.**

In 1994, aanvaardt Zaïre, een trouwe bondgenoot van het regime van Habyarimana, om de hutus te herbergen die vluchten voor de oprukkende FPR en krijgt het te kampen met de Rwandese vluchtelingen crisis na de genocide (zie “De genocide in Rwanda”), wat leidt tot geweld. Intussen bereikt de economie er een absoluut dieptepunt, is Mobutu ernstig ziek en maakt de verbannen rebel Laurent-Désiré Kabila van de toestand gebruik om het land in 1996 binnen te vallen, met de steun van het nieuwe bewind in Rwanda. Dat conflict tussen staten, rebellen en milities aan weerskanten wordt de Eerste Congolese oorlog genoemd.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

In 1997 vlucht Mobutu en hij sterft in ballingschap. Kabila wordt president en doopt Zaïre opnieuw om tot Congo. In 1998, na iets meer dan een jaar, keren een aantal voormalige bondgenoten van Kabila, die hem aan de macht hebben geholpen, zich tegen hem. Zij lokken nieuwe opstanden uit en grijpen de macht in grote delen van het land. Kabila krijgt onder meer steun van Angola en Zimbabwe, de rebellen krijgen hulp van Oeganda en Rwanda. Dit is de Tweede Congolese oorlog, de grootste oorlog tussen staten in de hedendaagse Afrikaanse geschiedenis. In 2001 wordt Laurent-Désiré Kabila vermoord.

Zijn zoon Joseph Kabila wordt de volgende (niet-verkozen) president en start de “inter-Congolese dialoog”, die op 19 april 2002 uitmondt in de vredesakkoorden van Sun City (in Zuid-Afrika) en een overgangsbewind instelt op basis van machtsdeling.

In 2006 wordt Joseph Kabila tot president verkozen, de tweede door het volk verkozen president sinds de onafhankelijkheid. De legitimiteit van zijn verkiezing wordt evenwel betwist. Hij krijgt ook veel kritiek omwille van zijn autoritair optreden, zowel van humanitaire organisaties als de politieke oppositie en de internationale gemeenschap. Na een chaotisch verkiezingsproces volgt de opposant Félix Tshisekedi hem in 2019 op, maar de beschuldigingen van fraude en geheime afspraken met Kabila werpen een smet op wat de eerste vreedzame machtsoverdracht in Congo had moeten worden.

In 1997, stort het Congolese leger in, verzwakt door de corruptie en het favoritisme, tegenover de snelle opmars van de rebellen en vlucht Mobutu, die lijdt aan een ongeneeslijke ziekte. Hij sterft kort daarna in ballingschap waardoor een einde komt aan meer dan 30 jaari dictatuur. Kabila wordt president en doopt Zaïre opnieuw om tot Congo.

In 1998, na iets meer dan een jaar, keren een aantal voormalige bondgenoten van Kabila, die hem aan de macht hebben geholpen, zich tegen hem. Zij lokken nieuwe opstanden uit en grijpen de macht in grote delen van het land. Kabila krijgt onder meer steun van Angola en Zimbabwe, de rebellen krijgen hulp van Oeganda en Rwanda. Dit is de Tweede Congolese oorlog, de grootste oorlog tussen staten in de hedendaagse Afrikaanse geschiedenis. In 2001 wordt Laurent-Désiré Kabila vermoord.

Zijn zoon Joseph Kabila wordt de volgende (niet-verkozen) president en start de “inter-Congolese dialoog”, die op 19 april 2002 uitmondt in de vredesakkoorden van Sun City (in Zuid-Afrika) en een overgangsbewind instelt op basis van machtsdeling tussen de voormalige strijdende partijen. De internationale gemeenschap stelt een “Internationaal comité voor de begeleiding van de transitie” in (CIAT) die zal bemiddelen en zo nodig zal beslissen in de geschillen tussen de voormalige rebellen. Deze vernieuwende instelling heeft het mogelijk gemaakt om de vele problemen en spanningen op te lossen die zijn voorgekomen tijdens de transitie. Bijvoorbeeld toen de rebellerende strijdkrachten in het Nationaal leger van Congo werden ingelijfd, en ook toen transparante algemene verkiezingen werden voorbereid. Die vonden plaats in 2006 en brachten Joseph Kabila aan het Presidentschap van de Republiek.

Hij is, de tweede door het volk verkozen president sinds de onafhankelijkheid. De legitimiteit van zijn herverkiezing in 2011 wordt evenwel betwist. Zijn autoritaire machtsuitoefening en de omvang van de corruptie die hij in zijn voordeel wist in te stellen werden ook sterk bekritiseerd zowel door humanitaire organisaties als door de politieke opposenten en de internationale gemeenschap. De volgende verkiezingen werden twee jaar uitgesteld tijdens dewelke Kabila alles heeft geprobeerd om zich aan de macht te klampen over de grenzen heen van zijn constitutioneel mandaat. Een vrijwillig chaotisch kiesproces, dat nochtans van dichtbij gevolgd werd door waarnemers van het maatschappelijk middenveld, heeft in december 2018 een massieve verwerping aangetoond van de kandidaat Kabila en een even massieve keuze voor de gemeenschappelijke oppositiekandidaat. Toch hebben de instellingen Félix Tshisekedi als winnaar uitgeroepen om hem op te volgen aan het hoofd van het land in 2019, maar beschuldigingen van fraude en geheime afspraken werpen een smet op wat de eerste vreedzame machtsoverdracht had moeten worden in Congo. Eind 2020 heeft President F, Tshisekedi de geheime “deal” verworpen die hij met Kabila had gesloten om volwaardig zijn leiderschap te kunnen uitoefenen op de instellingen van de Republiek.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

De genocide in Rwanda

De onafhankelijkheid van Rwanda gaat gepaard met politieke en etnische spanningen. Er heerst decennialang een autoritair bewind dat gedomineerd wordt door Hutu's. De Tutsi's die vaak een geprivilegieerde positie genoten onder het Belgische bewind vormen nu een ondergewaardeerde en gediscrimineerde minderheid. Op 6 april 1994 wordt het vliegtuig van de Hutu-president Juvénal Habyarimana, die al twintig jaar aan de macht is, neergehaald boven de hoofdstad Kigali. Hoewel het vandaag nog niet duidelijk wie het presidentiële vliegtuig neerschoot, beschuldigen radicale Hutu-leiders en -organisaties de Tutsi's toen van de moord op president Habyarimana. Onmiddellijk na de crash van het vliegtuig roepen ze hun medestanders daarom op de Tutsi's definitief uit te roeien.

De genocide op de Tutsi's, die overigens grotendeels vooraf was voorbereid, duurt drie en een halve maand en raakt alle lagen van die bevolkingsgroep. Hutu radiozenders verspreiden haatoproepen, overal worden slachtpartijen georganiseerd. Een groot deel van de burgerbevolking neemt deel aan de verschrikkingen, opgezweept door de propaganda die de slachtoffers ontmenselijkt. Mensen vermoorden hun burens of zelfs leden van hun eigen familie, volgens een ijzingwekkend mechanisme.

Ook Twa's en gematigde Hutu's moeten het ontgelden. Het aantal doden wordt tussen 800.000 en een miljoen geschat.

In juli maakt het Rwandees Patriottisch Front een einde aan de genocide. Het RPF is een rebellenleger gedomineerd door Tutsi's dat onder leiding van toekomstig president Paul Kagame het regime van Habyarimana bestrijdt vanuit de grensgebieden met Oeganda. De vlucht van daders van de genocide naar Zaïre en hun vervolging door het nieuwe Rwandese regime destabiliseert vervolgens het regime van Mobutu en draagt bij tot diens val (zie “Van het Zaïre van Mobutu tot de DRC”).

Het nieuwe post-genocide regime is gestoeld op de afschaffing van etnische groepen die tijdens de kolonisatie zijn uitgekristalliseerd: Tutsi's en Hutu's zijn differentiaties die volgens de gevestigde autoriteiten niet langer kunnen bestaan. Maar het trauma leeft nog altijd voort, ondanks de nationale en internationale processen tegen de hoofdverantwoordelijken voor misdaden tegen de menselijkheid. Het regime van Kagame beroept zich vandaag op de schaduw van de genocide om aan de macht te blijven, met het argument dat het geweld anders opnieuw zou kunnen losbarsten.

De herinnering aan de genocide legitimeert deels Kagame's regime. Dit maakt het steeds moeilijker om bijvoorbeeld ook te spreken over geweld en mensenrechtenschendingen van het Rwandees Patriottisch Front tegenover Hutu's in Rwanda en Oost-Congo in de periode vlak na 1994 en over de steeds meer dictatoriale trekken van zijn bewind.

Burundi in crisis

Burundi kent gedurende vele decennia een opeenvolging van crises, die ook gepaard gaan met etnisch geweld tussen Hutu's en Tutsi's. Al vóór de onafhankelijkheid in

De genocide in Rwanda

De onafhankelijkheid van Rwanda gaat gepaard met politieke en etnische spanningen. Er heerst decennialang een autoritair bewind dat gedomineerd wordt door Hutu's. De Tutsi's die vaak een geprivilegieerde positie genoten onder het Belgische bewind vormen nu een ondergewaardeerde en gediscrimineerde minderheid. Op 6 april 1994 wordt het vliegtuig van de Hutu-president Juvénal Habyarimana, die al twintig jaar aan de macht is, neergehaald boven de hoofdstad Kigali. Hoewel het vandaag nog niet duidelijk wie het presidentiële vliegtuig neerschoot, beschuldigen radicale Hutu-leiders en -organisaties de Tutsi's toen van de moord op president Habyarimana. Onmiddellijk na de crash van het vliegtuig roepen ze hun medestanders daarom op de Tutsi's definitief uit te roeien.

De genocide op de Tutsi's, die overigens grotendeels vooraf was voorbereid, duurt drie en een halve maand en raakt alle lagen van die bevolkingsgroep. Hutu radiozenders verspreiden haatoproepen, overal worden slachtpartijen georganiseerd. Een groot deel van de burgerbevolking neemt deel aan de verschrikkingen, opgezweept door de propaganda die de slachtoffers ontmenselijkt. Mensen vermoorden hun burens of zelfs leden van hun eigen familie, volgens een ijzingwekkend mechanisme.

Ook Twa's en gematigde Hutu's moeten het ontgelden. Het aantal doden wordt tussen 800.000 en een miljoen geschat.

In juli maakt het Rwandees Patriottisch Front een einde aan de genocide. Het RPF is een rebellenleger gedomineerd door Tutsi's dat onder leiding van toekomstig president Paul Kagame het regime van Habyarimana bestrijdt vanuit de grensgebieden met Oeganda. De vlucht van daders van de genocide naar Zaïre en hun vervolging door het nieuwe Rwandese regime destabiliseert vervolgens het regime van Mobutu en draagt bij tot diens val (zie “Van het Zaïre van Mobutu tot de DRC”).

Het nieuwe post-genocide regime is gestoeld op de afschaffing van etnische groepen die tijdens de kolonisatie zijn uitgekristalliseerd: Tutsi's en Hutu's zijn differentiaties die volgens de gevestigde autoriteiten niet langer kunnen bestaan. Maar het trauma leeft nog altijd voort, ondanks de nationale en internationale processen tegen de hoofdverantwoordelijken voor misdaden tegen de menselijkheid. Het regime van Kagame beroept zich vandaag op de schaduw van de genocide om aan de macht te blijven, met het argument dat het geweld anders opnieuw zou kunnen losbarsten.

De herinnering aan de genocide legitimeert deels Kagame's regime. Dit maakt het steeds moeilijker om bijvoorbeeld ook te spreken over geweld en mensenrechtenschendingen van het Rwandees Patriottisch Front tegenover Hutu's in Rwanda en Oost-Congo in de periode vlak na 1994 en over de steeds meer dictatoriale trekken van zijn bewind.

Burundi in crisis

Burundi kent gedurende vele decennia een opeenvolging van crises, die ook gepaard gaan met etnisch geweld tussen Hutu's en Tutsi's. Al vóór de onafhankelijkheid in

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

1962 zorgen politieke moorden voor beroering in het land. In 1961 wordt Louis Rwagasore, amper twee weken na het begin van diens ambtstermijn als eerste minister, vermoord. Er lijken ernstige aanwijzingen te zijn van Belgische betrokkenheid. Na diens dood volgen een reeks moorden op koningen, presidenten, ministers en andere politici tot in de jaren 1990.

Eens onafhankelijk wordt Burundi een koninkrijk met een Tutsi-vorst aan het hoofd, maar in 1966 verandert het land in een republiek na een militaire staatsgreep. Er volgen nog meer staatsgrepen waarbij dictaturen en zogenaamd progressieve regimes elkaar afwisselen. Het zijn etnische confrontaties die de opeenvolgende regimes telkens weer ten val brengen en meer dan eens leiden tot georganiseerde slachtingen zoals in Rwanda, al zijn die door de internationale instanties niet als genocide erkend. In de jaren 1990 neemt de burgeroorlog in Burundi rampzalige proporties aan, ook al omdat hij gevoed wordt door de gevolgen van de genocide in Rwanda en door de destabilisering van Zaïre.

Het duurt tot 2000 vooraleer onder impuls van de eerste zwarte president van Zuid-Afrika Nelson Mandela broze vredesakkoorden kunnen ondertekend worden. De rust keert weer in het land, maar slechts voor enkele jaren. Ook vandaag is de politieke situatie in Burundi onstabiel en dreigen de etnische spanningen opnieuw te exploderen.

Koloniale erfenissen en kritische reflectie

Als je oppervlakkig kijkt, lijkt het alsof Congo, Rwanda en Burundi na het vertrek van de Belgen in een neerwaartse spiraal van economische stilstand, etnische conflicten en politieke dictatuur en corruptie terecht komen. Zo klinkt het vandaag nog steeds in kringen van oud-kolonialen die daar een bewijs in zien dat de kolonisatie toch niet zo slecht was. Ook in Congo kan je dit soort geluiden horen. Sommige Congolezen zeggen immers dat de toestand onder Belgen beter was. Een nostalgische opvatting die meer zegt over de huidige stand van het land dan over de koloniale realiteit.

Dit soort analyse moet kritisch bekeken worden. Om te beginnen is het simplistisch om de hele postkoloniale periode te reduceren tot een periode van algehele chaos en aftakeling. Zo doen veel Congolezen het op sociaaleconomisch vlak relatief goed tot aan de wereldwijde economische crisis van de jaren 1970 en de daaropvolgende structurele aanpassingsprogramma's van het Internationaal Monetair Fonds en de Wereldbank in de jaren 1980. Rwanda presteert in de eerste twee decennia van de 21ste eeuw dan weer relatief goed op vlak van economische en sociale ontwikkeling.

1962 zorgen politieke moorden voor beroering in het land. In 1961 wordt Louis Rwagasore, amper twee weken na het begin van diens ambtstermijn als eerste minister, vermoord. Er lijken ernstige aanwijzingen te zijn van Belgische betrokkenheid. Na diens dood volgen een reeks moorden op koningen, presidenten, ministers en andere politici tot in de jaren 1990.

Eens onafhankelijk wordt Burundi een koninkrijk met een Tutsi-vorst aan het hoofd, maar in 1966 verandert het land in een republiek na een militaire staatsgreep. Er volgen nog meer staatsgrepen waarbij dictaturen en zogenaamd progressieve regimes elkaar afwisselen. Het zijn etnische confrontaties die de opeenvolgende regimes telkens weer ten val brengen en meer dan eens leiden tot georganiseerde slachtingen zoals in Rwanda, al zijn die door de internationale instanties niet als genocide erkend. In de jaren 1990 neemt de burgeroorlog in Burundi rampzalige proporties aan, ook al omdat hij gevoed wordt door de gevolgen van de genocide in Rwanda en door de destabilisering van Zaïre.

Het duurt tot 2000 vooraleer onder impuls van de eerste zwarte president van Zuid-Afrika Nelson Mandela broze vredesakkoorden, als “van Arusha” gekend, kunnen ondertekend worden. De rust keert weer in het land, maar slechts voor enkele jaren omwille van het niet naleven van die akkoorden en van het machtsmonopolie dat het CNDD-FDD zich heeft toegeëigend. Door sommige bepalingen van de akkoorden te ontdoen van enige praktische inhoud, neemt de overheid het risico om de etnische conflicten weer te doen opflakkeren. De economische toestand is er erbarmelijk en het gezag heeft een radicale militie ‘Imbonakure’ op touw gezet om de bevolking in de heuvels te intimideren. Mede als gevolg van gecontesteerde stembusgangen is ook vandaag de politieke situatie onstabiel.

Koloniale erfenissen en kritische reflectie

Sinds hun onafhankelijkheid, lijken Congo, Burundi en in mindere mate Rwanda te zijn verzeild in een neerwaartse spiraal van economische stilstand, etnische conflicten, politieke dictatuur en corruptie. Deze evolutie wordt - zowel in België als in Centraal Afrika – door sommigen gezien als een bewijs dat de kolonisatie nog niet zo slecht was. Ook in Congo kan je dit soort geluiden horen waar sommige Congolezen zeggen immers dat de toestand onder Belgen beter was. Een nostalgische opvatting die meer zegt over de huidige stand van het land dan over de koloniale realiteit.

Dit soort analyse moet kritisch bekeken worden. Om te beginnen is het simplistisch om de hele postkoloniale periode te herleiden tot een periode van algehele chaos en aftakeling. Zo deden veel Congolezen het relatief zeer goed in talrijke domeinen en dit ondanks het leed, het verlies van arbeidsplaatsen, de keldering van de koopkracht, de onveiligheid tijdens de eerste periode na de onafhankelijkheid. Door de alom woekerende corruptie van het Mobutu regime en de wereldwijde economische crisis van de jaren 1970 konden de daaropvolgende structurele aanpassingsprogramma's van het Internationaal Monetair Fonds en de Wereldbank in de jaren 1980 niet baten. Rwanda presteert in de eerste twee decennia van de 21ste

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Ten tweede hebben vele factoren die bijdragen tot de postkoloniale instabiliteit hun wortels deels in de kolonisatie. Een zwakke staat, autoritair bestuur, een schuldenberg en een economie die volledig afhankelijk is van de export van een paar primaire grondstoffen zoals koper, ... het zijn deels erfenissen van de Belgische koloniale periode. Ook sommige etnische conflicten zijn deels terug te brengen op het beleid van de Belgische overheid die de verschillende gemeenschappen in zijn kolonies in etnische hokjes probeerde te passen, bepaalde gemeenschappen voortrok en verdeel-en-heerstactieken toepaste.

De kolonisatie rondom ons

Het koloniale verleden is nog niet voorbij. Zij heeft blijvende, symbolische en materiële, sporen nagelaten, vaak zonder dat we ons daar van bewust zijn. Dit dossier biedt enkele thema's die de actualiteit van de kolonisatie aantonen via de vele sporen ervan die rondom ons te vinden zijn.

3.1. Migratie: van Midden-Afrika naar België

België kent grote Congolese, Rwandese en Burundese gemeenschappen. In 2019 zijn er van alle personen die in België wonen, met of zonder de Belgische nationaliteit, 85.300 mannen en vrouwen geboren in Congo, 14.400 in Rwanda en 8.300 in Burundi. De aanwezigheid van die gemeenschappen is nauw verbonden met het koloniale verleden en heeft een geschiedenis die teruggaat tot het begin van de kolonisatie van Congo, maar ook aan de politieke repressie in deze verschillende landen.

a. De Congolezen in België in de koloniale tijd

Terwijl het voor Europeanen makkelijk is om naar Congo te reizen, is het voor Congolezen ten tijde van de Onafhankelijke Congostaat bijna onmogelijk om naar België te komen. De koloniale overheid acht hen niet beschaafd genoeg om zich aan te passen aan de westerse levensstijl en is ook bang dat ze bij terugkeer een negatief beeld over België zullen verspreiden. De economische en sociale realiteit in België en Europa in het algemeen stemt niet zomaar overeen met het beeld van superioriteit dat de koloniserende macht in Congo probeert in te prenten: ook België kent armoede en miserie. Ook onder het Belgische bewind (1908-1960) zijn zwarte mensen uit Congo en Ruanda-Urundi niet welkom, tenzij in uitzonderlijke

eeuw dan weer relatief goed op vlak van economische en sociale ontwikkeling **onder het strict bestuur van Paul Kagame.**

Ten tweede hebben vele factoren die bijdragen tot de postkoloniale instabiliteit hun wortels deels in de kolonisatie. Een zwakke staat, autoritair bestuur, een schuldenberg en een economie die volledig afhankelijk is van de export van een paar primaire grondstoffen zoals koper, ... het zijn deels erfenissen van de Belgische koloniale periode. Ook sommige etnische conflicten die **deels terug te brengen zijn tot de pre-koloniale periode zijn tevens te wijten aan rivaliteiten tussen politieke leiders die daarop steunen om aan de macht te komen.**

De kolonisatie rondom ons

Onder bepaalde aspecten, is het koloniale verleden nog niet voorbij. Zij heeft blijvende, symbolische en materiële, sporen nagelaten, vaak zonder dat we ons daar van bewust zijn. Dit dossier biedt enkele thema's die de actualiteit van de kolonisatie aantonen via de vele sporen ervan die, **vaak onder subtiele vormen** rondom ons te vinden zijn, **maar die in ieder geval nu eens wijzen op realisaties en dan weer op een verzet tegen dat verleden.**

3.1. Migratie: van Midden-Afrika naar België

België kent **thans** grote Congolese, Rwandese en Burundese gemeenschappen. In 2019 zijn er van alle personen die in België wonen, met of zonder de Belgische nationaliteit, 85.300 mannen en vrouwen geboren in Congo, 14.400 in Rwanda en 8.300 in Burundi. De aanwezigheid van die gemeenschappen is nauw verbonden met het koloniale verleden en heeft een geschiedenis die, **voor een zeer beperkt aantal gevallen**, teruggaat tot het begin van de kolonisatie van Congo, **maar die slechts belangrijk geworden is na de respectieve onafhankelijkheid, en meer in het bijzonder naargelang de levensomstandigheden en de toekomstperspectieven onder de opeenvolgende corrupte en repressieve regimes.** Deze post-koloniale migratie heeft zich voor een (groot) deel voltrokken via onregelmatige asielaanvragen, gevolgd door regularisatieprocedures en familiale hergroeperingen. De diaspora van personen afkomstig van Centraal-Afrika en hun afstammelingen in België overtreft nu het aantal Belgen die centraal Afrika woonden in 1960.

a. De Congolezen in België in de koloniale tijd

Net als voor de Belgen, die in de koloniale tijd slechts naar Congo mochten komen als zij er een functie gingen bekleden of als ze er eigendommen hadden, (zie hierboven raciale segregatie in Belgisch Congo), zijn de zwarte inwoners van Congo en Ruanda-Burundi ook niet welkom in België tijdens de Belgische kolonisatie (1908-1960), behalve in uitzonderlijke omstandigheden, bepaald door de koloniale en Belgische overheden. De koloniale overheid acht hen niet genoeg **voorbereid om zich aan te passen aan de westerse levensstijl en is ook bang dat ze bij terugkeer een negatief beeld over België zullen verspreiden. De economische en sociale realiteit in België en Europa in het algemeen stemt niet zomaar overeen met**

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

omstandigheden die door de koloniale en Belgische overheden worden bepaald.

Toch komen er via verschillende wegen al vroeg enkele Congolezen naar België. Bij de eerste Congolezen in België zijn Ibanga en Kolina. De twee meisjes zijn “vrijgekochte” slavenkinderen die door de Zusters van Liefde van Jezus en Maria in 1894 naar België worden overgebracht om school te lopen. Kolina overlijdt in 1898 op achtjarige leeftijd. Ibanga wordt omgedoopt tot Marie-Josepha en keert naar Congo terug als missiezuster. Veel andere Congolezen die, tijdelijk, in België geraken, zijn matrozen op de schepen die personen en goederen tussen Matadi en Antwerpen vervoeren. Tijdens hun korte verblijf in België leren zij het land kennen. De koloniale autoriteiten vrezen dat sommigen hier foute politieke ideeën, versta het communistisch gedachtegoed, zouden opdoen en spant zich in om die mannen te controleren.

Nog tijdelijke “bezoekers” zijn de Congolezen die de koloniale overheid overbrengt om hen tentoon te stellen tijdens grote evenementen. Op de koloniale tentoonstelling in Antwerpen in 1885 worden een twaalfal Congolezen geëxposeerd. In 1894 volgt nog een wereldexpo met een Congolees dorp, ditmaal met 144 tentoongestelde mensen. Op de Wereldtentoonstelling in Brussel in 1897 zijn ze met 267, als een soort “menselijke zoo”, om in het park van Tervuren de reconstructie van een Congolees dorp te verbeelden.

Zeven Congolezen onder hen komen daarbij om, van ziekte of koude; hun graven zijn te nog vinden op een kerkhof in Tervuren. Ook zwarte soldaten van de Force Publique worden naar België overgebracht om te defileren tijdens koloniale optochten.

Congolezen die een langere periode in België verblijven, komen hier vaak aan als “boy” van voormalige kolonials die hen als knecht in dienst willen houden. Sommige Belgische mannen brengen hun onwettige kinderen met zwarte vrouwen mee wanneer ze terugkomen uit Congo, maar dat blijft een uitzondering want zowel in de

het beeld van superioriteit dat de koloniserende macht in Congo probeert in te prenten: **de zich volop uitbreidende economie gaat ook in België gepaard met armoede en miserie.**

Toch komen er via verschillende wegen al vroeg enkele Congolezen naar België. Bij de eerste Congolezen in België zijn Ibanga en Kolina. De twee meisjes zijn “vrijgekochte” slavenkinderen die door de Zusters van Liefde van Jezus en Maria in 1894 naar België worden overgebracht om school te lopen. Kolina overlijdt in 1898 op achtjarige leeftijd. Ibanga wordt omgedoopt tot Marie-Josepha en keert naar Congo terug als missiezuster. **Een andere opmerkelijke Congolees is Paul Panda Farnana. Hij kwam zeer jong aan in België, in 1900 Hij was de eerste Congolees die secundair onderwijs volgde en vervolgens een diploma hoger onderwijs in landbouwkunde behaalde. Hij bezocht Belgische intellectuele en pacifistische kringen, en werd voorstander van het idee om de Congolezen op te leiden en te integreren in het bestuur van Belgisch Congo. Hij nam deel aan de eerste wereldoorlog, als soldaat in het Belgische leger en bleef zich inzetten voor Congo, waarnaar hij slechts een jaar voor zijn dood terugkeerde. Hij wordt beschouwd als de intellectuele vader van het Congolese pan-Afrikanisme en van de eisen voor onafhankelijkheid.**

Tussen de enkele andere Congolezen die, tijdelijk, in België geraken, zijn **veel** matrozen op de schepen die personen en goederen tussen Matadi en Antwerpen vervoeren. Tijdens hun korte verblijf in België leren zij het land kennen. De koloniale autoriteiten vrezen dat sommigen hier foute politieke ideeën, versta het communistisch gedachtegoed, zouden opdoen en spant zich in om die mannen te controleren.

Nog tijdelijke “bezoekers” zijn de Congolezen die de koloniale overheid overbrengt om hen tentoon te stellen tijdens grote evenementen. Op de koloniale tentoonstelling in Antwerpen in 1885 worden een twaalfal Congolezen geëxposeerd. In 1894 volgt nog een wereldexpo met een Congolees dorp, ditmaal met 144 tentoongestelde mensen. Op de Wereldtentoonstelling in Brussel in 1897 zijn ze met 267, als een soort “menselijke zoo”, om in het park van Tervuren de reconstructie van een Congolees dorp te verbeelden. **Sommigen hebben deze tentoonstellingen “menselijke zoo” genoemd zoals ook andere gelijkaardige levende exposities die in andere Europese landen worden opgesteld. (Zie Bokrijk om het leven van vroeger aan te tonen).**

Zeven Congolezen onder hen komen daarbij om, van ziekte of koude; hun graven zijn te nog vinden op een kerkhof in Tervuren. Ook zwarte soldaten van de Force Publique worden naar België overgebracht om te defileren tijdens koloniale optochten.

Congolezen die een langere periode in België verblijven, komen hier vaak aan als “boy” van voormalige kolonials die hen als knecht in dienst willen houden. Sommige Belgische mannen brengen hun onwettige kinderen met zwarte vrouwen mee wanneer ze terugkomen uit Congo, maar dat blijft een uitzondering want zowel in de

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Onafhankelijke Congostaat als in België probeert de overheid die overkomst te beperken. Een ander bekend voorbeeld zijn de 32 Congolese soldaten die deelnemen aan de Eerste Wereldoorlog, bijna allemaal als vrijwilliger in het Belgisch leger; aan het Europese front is er geen aparte Belgische koloniale eenheid (zie “De Eerste Wereldoorlog”). Zij nemen bijvoorbeeld deel aan gevechten in Luik, in Antwerpen en aan de IJzer. Net als andere soldaten van het Belgisch leger moeten enkelen de loopgraven in, sommigen worden gedood, anderen gewond, sommigen deserteren of komen in aanraking met het gerecht, nog anderen worden gevangen genomen door Duitse troepen. In het naoorlogse België wordt tijdens de herdenkingen en bij het oprichten van monumenten geen enkele hulde gebracht aan deze Congolese strijders.

In de jaren 1950 telt België hooguit een 400 of 500-tal Congolezen. Naar het einde van dat decennium komen er stilaan meer studenten met een universitaire beurs naar België; net na de onafhankelijkheid zijn er ruim 2.500 Congolezen in België. Velen vestigen zich in de Elsense Sint-Bonifatiuswijk, waar voor hen al veel voormalige koloniale zijn gaan wonen. Wanneer de wijk in de jaren 1970 steeds meer Congolezen en ook andere Afrikaanse nationaliteiten telt, wordt ze omgedoopt tot “Matonge”, naar de naam van een wijk in Kinshasa. De Afro-Belgen die er wonen, voeren er een stukje van de Afrikaanse cultuur in, wat zichtbaar is in de publieke ruimte: kleine handelszaken en sociale activiteiten zijn op er op Midden-Afrikaanse leest geschoeid. Een reusachtig fresco van de Congolese kunstenaar Chéri Samba is het symbool van het multiculturele karakter van de wijk. Het is te zien aan de ingang van de wijk waar veel volk voorbijkomt en toont echte bewoners van Matonge die voor de schilder hebben geposeerd op de plek waar het fresco hangt.

b. Kinderen van gemengde afkomst

Gedurende heel de koloniale periode hebben witte mannen seksuele relaties met zwarte vrouwen. Vaak zijn het tijdelijke relaties die stoppen wanneer de man terug naar zijn thuisland vertrekt. De meeste koloniale ambtenaren, officieren maar ook bedrijfsmedewerkers en missionarissen verblijven immers maar voor enkele jaren in de kolonie. De relaties met zwarte vrouwen worden in de Onafhankelijke Congostaat getolereerd, ook al gaat het vaak om heel jonge tot slaafgemaakte vrouwen die geschonken worden

Onafhankelijke Congostaat als in België probeert de overheid die overkomst te beperken. Een ander bekend voorbeeld zijn de 32 Congolese soldaten die deelnemen aan de Eerste Wereldoorlog, bijna allemaal als vrijwilliger in het Belgisch leger; aan het Europese front is er geen aparte Belgische koloniale eenheid (zie “De Eerste Wereldoorlog”). Zij nemen bijvoorbeeld deel aan gevechten in Luik, in Antwerpen en aan de IJzer. Net als andere soldaten van het Belgisch leger moeten enkelen de loopgraven in, sommigen worden gedood, anderen gewond, sommigen deserteren of komen in aanraking met het gerecht, nog anderen worden gevangen genomen door Duitse troepen. **In het naoorlogse België krijgen deze Congolese strijders niet voldoende waardering voor hun uitmuntende diensten en opofferingen.**

In de jaren 1950 telt België hooguit een 400 of 500-tal Congolezen. Naar het einde van dat decennium komen er stilaan meer studenten met een universitaire beurs naar België; net na de onafhankelijkheid zijn er ruim 2.500 Congolezen in België. Velen vestigen zich in de Elsense Sint-Bonifatiuswijk, waar voor hen al veel voormalige koloniale zijn gaan wonen. Wanneer de wijk in de jaren 1970, naarmate de economische perspectieven in Congo verslechteren als gevolg van de zaïrianisatie, de aftakeling van de instellingen, de corruptie en de restricties op de politieke vrijheid, steeds meer Congolezen en ook andere Afrikaanse nationaliteiten telt, wordt ze omgedoopt tot “Matonge”, naar de naam van een wijk in Kinshasa. De De Congolezen maar ook tientallen andere Afrikaanse nationaliteiten die er wonen, voeren er een stukje van de Afrikaanse cultuur in, wat zichtbaar is in de publieke ruimte: kleine handelszaken en sociale activiteiten zijn op er op Midden-Afrikaanse leest geschoeid. Een reusachtig fresco van de Congolese kunstenaar Chéri Samba is het symbool geworden van het multiculturele karakter van de wijk. Het is te zien aan de ingang van de wijk waar veel volk voorbijkomt en toont echte bewoners van Matonge die voor de schilder hebben geposeerd op de plek waar het fresco hangt.

Een nieuwe immigratiegolf komt op gang in de jaren '90, gekenmerkt door aanvragen voor 'politiek' asiel die eigenlijk slecht verholde aanvragen voor economisch asiel zijn, die vaak op onrechtmatige wijze worden ingeleid en die, eenmaal geregulariseerd, toelaten om procedures te starten voor gezinshereniging. (Zie statistieken gepubliceerd in 'De betrekkingen tussen België en Congo heruitvinden'. Verslag aan de KBS juni 2014 p 46).

b. Kinderen van gemengde afkomst

Gedurende heel de koloniale periode hebben witte mannen seksuele relaties met zwarte vrouwen. Vaak zijn het tijdelijke relaties die stoppen wanneer de man terug naar zijn thuisland vertrekt, **hoewel sommigen kiezen om zich met hun nieuwe familie te vestigen.** De meeste koloniale ambtenaren, officieren maar ook bedrijfsmedewerkers en missionarissen verblijven immers maar voor enkele jaren in de kolonie. De relaties met zwarte vrouwen worden in de **Congo Vrijstaat** getolereerd, ook al gaat het vaak om heel

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

door Congolese chefs om bondgenootschappen met de kolonisator te bezegelen.

Tot in het interbellum leven witte mannen vaak openlijk samen met hun zogeheten huishoudsters. Dan komt de omslag en worden dit soort relaties steeds meer een taboe, hoewel ze nooit worden verboden. Wat zeker niet wil zeggen dat ze niet meer bestaan.

Uit de relaties tussen witte mannen en zwarte vrouwen komen duizenden kinderen van gemengde afkomst voort. Die kinderen zijn een doorn in het oog van de koloniale autoriteiten. Hun bestaan roept immers vragen op bij de rassenhierarchie waarop het koloniale systeem gebaseerd is. Men weet niet goed hoe die kinderen moeten worden gezien: zijn ze zwart of wit? Hebben zij de vermeende “intellectuele capaciteiten” van de enen of de anderen? De vragen hieromtrent die al opduiken bij het begin van de kolonisatie blijven spelen tot het einde ervan. Ook in hun zwarte families worden deze kinderen niet altijd aanvaard.

Soms worden ze uitgesloten, wat ook hun moeders kan overkomen.

Veel kinderen van gemengde afkomst worden in weeshuizen van missionarissen geplaatst, omdat ze in de steek worden gelaten door hun witte vader die terug naar Europa reist, of omdat ze uit hun zwarte familie zijn weggehaald, vaak zonder toestemming van de moeder, vanuit de overtuiging dat de kinderen een betere opvoeding en vorming zullen krijgen.

Na de onafhankelijk worden veel kinderen van gemengde afkomst mee naar België genomen. Sommigen reizen mee met hun biologische vader. Andere kinderen worden door de weeshuizen naar België overgebracht met steun van de Belgische overheid. Veel zogeheten wezen worden geadopteerd door families in België. In Congo zouden een tiental weeshuizen onrechtmatige adopties hebben georganiseerd; in Ruanda-Urundi is dat, voor zover we weten, alleen dat het geval voor het weeshuis van Save. Telkens zijn de zwarte moeders en families de dupe. Zij hebben geen inspraak en worden van hun hoederecht beroofd.

De kinderen van gemengde afkomst die in België zijn opgegroeid, hebben het soms moeilijk om een identiteit op te bouwen. Sommigen krijgen pas op volwassen leeftijd te horen dat ze ook familie in Congo, Rwanda of Burundi hebben. Anderen hebben problemen met hun nationaliteit: de kinderen zijn geen Belg zolang niet bewezen is dat hun biologische vader Belg is. Indien ze intussen niet door Belgen zijn geadopteerd, blijven ze staatloos, wat voor sommigen nog steeds het geval is. De Belgische regering heeft pas in 2019, bijna zestig jaar na de feiten, haar erantwoordelijkheid erkend en haar verontschuldiging aangeboden voor de medewerking aan wat feitelijk ontvoeringen waren.

c. Afro-Belgen vandaag

Na de onafhankelijkheid zijn er twee grote periodes van Congolese migratie naar België. Tot het begin van de jaren

jonge tot slaafgemaakte vrouwen die geschonken worden door Congolese **stamhoofden** om bondgenootschappen met de kolonisator te bezegelen : **schokkende realiteit, die zeer representatief is voor het statuut van de vrouw in de pre-koloniale gemeenschappen.**

Tot in het interbellum leven witte mannen vaak openlijk samen met hun zogeheten huishoudsters. Dan komt de omslag en worden dit soort relaties steeds meer een taboe, hoewel ze nooit worden verboden. Wat zeker niet wil zeggen dat ze niet meer bestaan.

Uit de relaties tussen witte mannen (Belgen, Portugezen, enz;) en zwarte vrouwen **komen kinderen van gemengde afkomst voort (naar schatting tussen 12000 en 20000).** Die kinderen zijn een doorn in het oog van de koloniale autoriteiten. Hun bestaan roept immers vragen op bij de rassenhierarchie waarop het koloniale systeem gebaseerd is. Men weet niet goed hoe die kinderen moeten worden gezien: zijn ze zwart of wit? Hebben zij de vermeende “intellectuele capaciteiten” van de enen of de anderen? De vragen hieromtrent die al opduiken bij het begin van de kolonisatie blijven spelen tot het einde ervan. Ook in hun zwarte families worden deze kinderen niet altijd aanvaard. Soms worden ze uitgesloten, wat ook hun moeders kan overkomen.

Veel kinderen van gemengde afkomst worden in weeshuizen van missionarissen geplaatst, omdat ze in de steek worden gelaten door hun witte vader die terug naar Europa reist, of omdat ze uit hun zwarte familie zijn weggehaald, vaak zonder toestemming van de moeder, vanuit de overtuiging dat de kinderen een betere opvoeding en vorming zullen krijgen.

Na de onafhankelijkheid worden veel kinderen van gemengde afkomst mee naar België genomen. Sommigen reizen mee met hun biologische vader. Andere kinderen worden door de weeshuizen naar België overgebracht met steun van de Belgische overheid. Veel zogeheten wezen worden geadopteerd door families in België. In Congo zouden een tiental weeshuizen onrechtmatige adopties hebben georganiseerd; in Ruanda-Urundi is dat, voor zover we weten, alleen dat het geval voor het weeshuis van Save. Telkens zijn de zwarte moeders en families de dupe. Zij hebben geen inspraak en worden van hun hoederecht beroofd.

De kinderen van gemengde afkomst die in België zijn opgegroeid, hebben het soms moeilijk om een identiteit op te bouwen. Sommigen krijgen pas op volwassen leeftijd te horen dat ze ook familie in Congo, Rwanda of Burundi hebben. Anderen hebben problemen met hun nationaliteit: de kinderen zijn geen Belg zolang niet bewezen is dat hun biologische vader Belg is. Indien ze intussen niet door Belgen zijn geadopteerd, blijven ze staatloos, wat voor sommigen nog steeds het geval is. De Belgische regering heeft pas in 2019, bijna zestig jaar na de feiten, haar verantwoordelijkheid erkend en haar verontschuldiging aangeboden voor de medewerking aan wat feitelijk ontvoeringen waren.

c. Afro-Belgen vandaag

Na de onafhankelijkheid zijn er twee grote periodes van Congolese migratie naar België. Tot het begin van de jaren

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

1980 is het de elite die naar België reist, voornamelijk om te studeren. Vanaf het einde van de jaren 1980 zorgt de toenemende chaos in Zaïre voor een snelgroeiend aantal aanvragen tot politiek asiel (opposanten van Mobutu) en gezinshereniging in België. In 1992 is er een eerste piek. De Congo-oorlogen die vanaf 1996 losbarsten zorgen voor een tweede, veel grotere piek.

Vandaag telt België ongeveer 110.000 Afro-Belgen afkomstig uit Congo, Rwanda en Burundi.

Daarmee vormen ze er de derde grootste bevolkingsgroep met een migratieachtergrond van buiten de Europese Unie, na de Marokkanen en de Turken. Ze wonen verspreid over de drie gewesten van het land. Het is een bijzonder heterogene groep mensen die bijvoorbeeld onder heel verschillende omstandigheden en in verschillende periodes in België terecht zijn gekomen.

Recent onderzoek van de Koning Boudewijnstichting bij een steekproef bij 805 mensen van vooral Congolese, Rwandese en Burundese afkomst onthult hun ervaring: 80% van de respondenten zegt vormen van discriminatie, ongelijke behandeling of beledigingen te hebben ervaren vanwege zijn of haar huidskleur of afkomst. 61% voelt zich wel Belg maar 86% van hen vindt dat ze als vreemdelingen worden beschouwd in België. 56% van de geïnterviewde personen werkt onder het niveau van zijn of haar diploma. Veel respondenten zien discriminatie als de oorzaak. Dat er in België amper aandacht is voor de koloniale geschiedenis en haar erfenissen vindt de meerderheid een gemis.

Toch lijken Congolese, Rwandese en Burundese Belgen zich langzaam te emanciperen, met een bescheiden maar groeiende aanwezigheid in academische en literaire kringen, in de sport- en culturele wereld en in de media, in beleidsfuncties en in de politiek. Zo wordt de Belgo-Congolese Gisèle Mandaila in 2004 de eerste vrouw van Congolese afkomst in een Belgische federale regering en is Pierre Kompany sinds 2018 de eerste Belgische burgemeester die afkomstig is uit Congo.

1980 is het de elite die naar België reist, voornamelijk om te studeren. Vanaf het einde van de jaren 1980 zorgt de toenemende chaos in Zaïre voor een snelgroeiend aantal aanvragen tot politiek asiel (opposanten van Mobutu) en gezinshereniging in België. In 1992 is er een eerste piek. De Congo-oorlogen die vanaf 1996 losbarsten zorgen voor een tweede, veel grotere piek.

Vandaag telt België ongeveer 110.000 Afro-Belgen afkomstig uit Congo, Rwanda en Burundi.

Daarmee vormen ze er de derde grootste bevolkingsgroep met een migratieachtergrond van buiten de Europese Unie, na de Marokkanen en de Turken. Ze wonen verspreid over de drie gewesten van het land. Het is een bijzonder heterogene groep mensen die bijvoorbeeld onder heel verschillende omstandigheden en in verschillende periodes in België terecht zijn gekomen.

Het feit dat duizenden van deze nieuwkomers een onzeker bestaan 'zonder papieren' hebben gekend totdat ze werden geregulariseerd, heeft zijn sporen nagelaten op velen van hen in hun relatie met hun nieuwe land van adoptie. Reeds in 1993 heeft België een instrument ingesteld om gelijke kansen voor immigranten te verzekeren (het Commissariaat voor immigratie) en vestigt dan institutioneel de antidiscriminatie maatregelen in een “Centrum voor Gelijke Kansen”, ook in 1993, dat in 2016 UNIA werd. Dit niet-bestaande woord UNIA - het is ook geen acroniem - werd gekozen omdat het symbool staat voor cohesie. Wettelijke bepalingen worden ingevoerd om inbreuken op de regels voor gelijkheid en discriminatie.

Onderzoek in opdracht van de Koning Boudewijnstichting in 2017 door een groep 'dekoloniale' onderzoekers op een steekproef van 805 personen van vooral Congolese, Rwandese en Burundese afkomst, onthult hun ervaring: 80% van de respondenten zegt vormen van discriminatie, ongelijke behandeling of beledigingen te hebben ervaren vanwege zijn of haar huidskleur of afkomst. 61% voelt zich wel Belg maar 86% van hen vindt dat ze als vreemdelingen worden beschouwd in België. 56% van de geïnterviewde personen werkt onder het niveau van zijn of haar diploma. Veel respondenten zien discriminatie als de oorzaak. Dat er in België amper aandacht is voor de koloniale geschiedenis en haar erfenissen vindt de meerderheid een gemis.

Toch lijken Congolese, Rwandese en Burundese Belgen zich langzaam te emanciperen, met een bescheiden maar groeiende aanwezigheid in academische en literaire kringen, in de sport- en culturele wereld en in de media, in beleidsfuncties en in de politiek. Zo wordt de Belgo-Congolese Gisèle Mandaila in 2004 de eerste vrouw van Congolese afkomst in een Belgische federale regering en is Pierre Kompany sinds 2018 de eerste Belgische burgemeester die afkomstig is uit Congo. Deze politieke vooruitgang uit zich vooral in het Brussels Gewest. Bij zijn instelling in 1989 telde het Brussels parlement slechts twee verkozenen met een diversiteitsachtergrond. In 2021 telt datzelfde parlement, langs Franstalige kant, 45 % kinderen en kleinkinderen van inwijkelingen.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

3.2. De kolonisatie in de publieke ruimte

De publieke ruimte van veel Belgische steden en menig dorp herinnert op veel plaatsen aan het koloniale verleden. In Brussel, Luik en Antwerpen bijvoorbeeld brengen tientallen straatnamen hulde aan zogeheten pioniers van de kolonisatie: Albert Thys, generaal Jacques, Hubert Lothaire, generaal Tombeur, enz. Verspreid over Belgische pleinen en parken vinden we standbeelden, monumenten of gedenkplaten die de zogenoemde heldenmoed van oud-kolonialen eren, soms ook in gemeentehuizen, musea en andere openbare gebouwen. Veel van de beelden en bustes van Leopold II die we overal in België vinden eren zijn koloniale project of krijgen een koloniale betekenis door koloniale verenigingen die er huldemomenten houden of – heel recent – door campagnes van activisten die vinden dat Leopold II niet meer zonder kritiek op een voetstuk mag worden geplaatst omwille van zijn wanbeleid in Congo.

De meeste monumenten en plaatsnamen dateren uit het interbellum en – in mindere mate – uit de naoorlogse periode. Ze verheerlijken bijna allemaal de zogeheten pioniers die in naam van Leopold II “beschaving” brachten naar Congo. De legitimerende boodschap is duidelijk: aan de Belgen om het zogenoemde beschavingswerk van Leopold II verder te zetten. Ook de beeldtaal is koloniaal. Het zijn witte mannen die geëerd worden en heldhaftig worden uitgebeeld. De Congolese bevolking wordt doorgaans genegeerd of afgebeeld op stereotiepe wijze en in een onderdanige positie. Het is net omwille van die koloniale boodschap en beeldtaal dat steeds meer monumenten en plaatsnamen in opspraak komen, al zijn veel van die koloniale erfenissen in de vergetelheid geraakt.

Monumenten en plaatsnamen zijn niet de enige koloniale erfenis in de publieke ruimte. De architectuur die zich tegelijk met de expansie in Midden-Afrika ontwikkelt, wordt sterk getekend door Congolese invloeden. Zo sieren planten- of dierenmotieven die naar Afrika verwijzen en soms ook zogenaamd etnografische decorelementen talrijke “art nouveau” en “art deco”-gevels. Ook grondstoffen die uit Congo zijn ingevoerd (hout, ivoor, steensoorten en metalen) duiken frequent op in de decoratie van openbare gebouwen en particuliere woningen. Achter veel gevels in steden als Brussel of Antwerpen schuilt bovendien een koloniaal verhaal. Het zijn woningen waar ooit kolonialen woonden of vroegere vestigingen van koloniale overheden, bedrijven en instellingen.

En dan zijn er nog de gebouwen en stedenbouwkundige projecten die Leopold II deels met geld uit Congo kocht of financierde.

3.3. Belgische instellingen en organisaties met een koloniaal verleden

Veel Belgische instellingen en organisaties hebben een koloniale oorsprong. In de eerste plaats zijn er veel wetenschappelijke en educatieve instellingen die tijdens de koloniale periode onderzoek doen over Congo en kennis over de kolonie en het Belgische kolonisatieproject verspreiden via lezingen, publicaties, tentoonstellingen en onderwijs. De Zoo van Antwerpen, het Instituut voor

3.2. De kolonisatie in de publieke ruimte

De publieke ruimte van veel Belgische steden en menig dorp herinnert op veel plaatsen aan het koloniale verleden. In Brussel, Luik en Antwerpen bijvoorbeeld brengen tientallen straatnamen hulde aan zogeheten pioniers van de kolonisatie: Albert Thys, generaal Jacques, Hubert Lothaire, generaal Tombeur, enz. Verspreid over Belgische pleinen en parken vinden we standbeelden, monumenten of gedenkplaten die de zogenoemde heldenmoed van oud-kolonialen eren, soms ook in gemeentehuizen, musea en andere openbare gebouwen. Veel van de beelden en bustes van Leopold II die we overal in België vinden eren zijn koloniale project of krijgen een koloniale betekenis door koloniale verenigingen die er huldemomenten houden of – heel recent – door campagnes van activisten die vinden dat Leopold II niet meer zonder kritiek op een voetstuk mag worden geplaatst omwille van zijn, **door sommigen vermeende** wanbeleid in Congo.

De meeste monumenten en plaatsnamen dateren uit het interbellum en – in mindere mate – uit de naoorlogse periode. Ze verheerlijken bijna allemaal de zogeheten pioniers die in naam van Leopold II “beschaving” brachten naar Congo. De legitimerende boodschap is duidelijk: aan de Belgen om het zogenoemde beschavingswerk van Leopold II verder te zetten. Ook de beeldtaal is koloniaal. Het zijn witte mannen die geëerd worden en heldhaftig worden uitgebeeld. De Congolese bevolking wordt doorgaans genegeerd of afgebeeld op stereotiepe wijze en in een onderdanige positie. Het is net omwille van die koloniale boodschap en beeldtaal dat steeds meer monumenten en plaatsnamen in opspraak komen, al zijn veel van die koloniale erfenissen in de vergetelheid geraakt.

Monumenten en plaatsnamen zijn niet de enige koloniale erfenis in de publieke ruimte. De architectuur die zich tegelijk met de expansie in Midden-Afrika ontwikkelt, wordt sterk getekend door Congolese invloeden. Zo sieren planten- of dierenmotieven die naar Afrika verwijzen en soms ook zogenaamd etnografische decorelementen talrijke “art nouveau” en “art deco”-gevels. Ook grondstoffen die uit Congo zijn ingevoerd (hout, ivoor, steensoorten en metalen) duiken frequent op in de decoratie van openbare gebouwen en particuliere woningen. Achter veel gevels in steden als Brussel of Antwerpen schuilt bovendien een koloniaal verhaal. Het zijn woningen waar ooit kolonialen woonden of vroegere vestigingen van koloniale overheden, bedrijven en instellingen.

En dan zijn er nog de gebouwen en stedenbouwkundige projecten die Leopold II deels met geld uit Congo kocht of financierde.

3.3. Belgische instellingen en organisaties met een koloniaal verleden

Veel Belgische instellingen en organisaties hebben een koloniale oorsprong. In de eerste plaats zijn er veel wetenschappelijke en educatieve instellingen die tijdens de koloniale periode onderzoek doen over Congo en kennis over de kolonie en het Belgische kolonisatieproject verspreiden via lezingen, publicaties, tentoonstellingen en onderwijs. De Zoo van Antwerpen, het Instituut voor

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Tropische Geneeskunde, de Koninklijke Academie voor Overzeese Wetenschappen en het Musée Africain de Namur zijn maar enkele voorbeelden. Ook Belgische universiteiten zoals die van Antwerpen en Leuven hebben een koloniaal verleden.

Het meest iconische voorbeeld van dit soort wetenschappelijke en educatieve instellingen is het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika in Tervuren. Dat museum heeft zijn oorsprong in het Koloniënpaleis dat Leopold in 1897 laat oprichten als onderdeel van de Brusselse wereldtentoonstelling. In 1898 wordt het een permanent museum. In 1904 begint de bouw van een groter museum dat in 1910 de deuren opent als ‘Museum van Belgisch-Congo’. Net als zijn voorgangers laat dat museum het Belgische publiek kennis maken met Congo en promoot het de kolonisatie. De Congolese fauna, flora, natuurlijke rijkdommen en bevolking worden tentoongesteld aan de hand van voorwerpen (zie Verzamelwoede en koloniale kunst), opgezette dieren, beelden van mensen en schilderijen, ertsen, enz. Ook de “Belgische beschavingsmissie” wordt gepromoot, met bijzondere aandacht voor Leopold II en zijn zogenaamde “pioniers” die de eerste stenen van het zogeheten “Belgische beschavingsproject” in Congo gelegd hebben. Dit museum was dus een echte “koloniale vitrine”. Na de onafhankelijkheid in 1960 krijgt het museum van Tervuren zoals de meeste koloniale instellingen een nieuwe naam. Het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika wordt voor velen het bewijs dat België zijn koloniale verleden negeert en niet onder ogen wil zien. Pas in 2003 begint het lange renovatieproces van het museum. Pas dan wordt de koloniale tentoonstelling herdacht. In 2018 opent het vernieuwde museum zijn deuren als AfricaMuseum, zij het onder luide kritiek dat de dekolonisering van het museum (en België in het algemeen) niet ver genoeg gaat. Anderzijds zijn er stemmen opgegaan om het feit te hekelen dat het Museum te ver is gegaan op de weg van “berouw” (d.w.z. verontschuldigen voor het koloniale verleden) en dat de zogenaamde “positieve” aspecten van de kolonisatie naar de achtergrond werden gedrongen, werden vergeten of geminimaliseerd. Er zijn nog een hele waaier aan andere instellingen en organisaties die een koloniaal verleden hebben. Missiecongregaties die de Congolese bevolking al sinds het ontstaan van de Onafhankelijke Congostaat proberen bekeren, bestaan vandaag nog steeds – al zijn door het gebrek aan roepingen in België nog maar weinig Belgische vrouwelijke en mannelijke religieuzen actief en worden de congregaties gedomineerd door Congolezen.

Tropische Geneeskunde, de Koninklijke Academie voor Overzeese Wetenschappen en het Musée Africain de Namur zijn maar enkele voorbeelden. Ook Belgische universiteiten zoals die van Antwerpen, Leuven, met in 1954 de universiteit Lovanium en Luik met in 1955 de Universiteit van Elisabethstad/Lubumbashi hebben een koloniaal verleden.

Het meest iconische voorbeeld van dit soort wetenschappelijke en educatieve instellingen is het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika in Tervuren. Dat museum heeft zijn oorsprong in het Koloniënpaleis dat Leopold in 1897 laat oprichten als onderdeel van de Brusselse wereldtentoonstelling. In 1898 wordt het een permanent museum. In 1904 begint de bouw van een groter museum dat in 1910 de deuren opent als ‘Museum van Belgisch-Congo’. Net als zijn voorgangers laat dat museum het Belgische publiek kennis maken met Congo en promoot het de kolonisatie. De Congolese fauna, flora, natuurlijke rijkdommen en bevolking worden tentoongesteld aan de hand van voorwerpen (zie Verzamelwoede en koloniale kunst), opgezette dieren, beelden van mensen en schilderijen, ertsen, enz. Ook de “Belgische beschavingsmissie” wordt gepromoot, met bijzondere aandacht voor Leopold II en zijn zogenaamde “pioniers” die de eerste stenen van het zogeheten “Belgische beschavingsproject” in Congo gelegd hebben. Dit museum was dus een echte “koloniale vitrine”. Na de onafhankelijkheid in 1960 krijgt het museum van Tervuren zoals de meeste koloniale instellingen een nieuwe naam. Het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika wordt voor velen het bewijs dat België zijn koloniale verleden negeert en niet onder ogen wil zien. Pas in 2003 begint het lange renovatieproces van het museum. Pas dan wordt de koloniale tentoonstelling herdacht. In 2018 opent het vernieuwde museum zijn deuren als AfricaMuseum, zij het onder luide kritiek dat de dekolonisering van het museum (en België in het algemeen) niet ver genoeg gaat. Anderzijds zijn er stemmen opgegaan om het feit te hekelen dat het Museum te ver is gegaan op de weg van “berouw” (d.w.z. verontschuldigen voor het koloniale verleden) en dat de zogenaamde “positieve” aspecten van de kolonisatie naar de achtergrond werden gedrongen, werden vergeten of geminimaliseerd. Er zijn nog een hele waaier aan andere instellingen en organisaties die een koloniaal verleden hebben. Missiecongregaties die de Congolese bevolking al sinds het ontstaan van de Onafhankelijke Congostaat proberen te bekeren, bestaan vandaag nog steeds – nog maar weinig Belgische vrouwelijke en mannelijke religieuzen zijn actief in België. Dit volgt onder andere uit het feit dat het Vatikan België Congo al niet meer beschouwde als een missiegebied en dat die instellingen sindsdien in hoofdzaak worden gecontroleerd door de Congolese geestelijkheid. Deze congregaties, die hun “congolisering” begonnen zijn in het begin van de jaren 50, zijn in hun opdracht opmerkelijk geslaagd waardoor de katholieke Kerk de voornaamste religie is die door Congolezen beleid wordt. Die Kerk profileert zich als de belangrijkste institutionele macht, dicht bij het volk, en zijn verdedigingswal vormt tegen de afwijkingen, misbruiken, spoliaties en repressies

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

In de zakenwereld zijn banken als ING en BNP Paribas Fortis erfgenamen van banken en investeringsmaatschappijen die vroeger belangen hadden in grote koloniale bedrijven en groepen. Heel wat Belgische bedrijven stammen af van koloniale ondernemingen. Zo is de huidige materiaaltechnologie- en recyclagegroep Umicore de opvolger van UMHK, het reusachtige mijnbouwbedrijf dat tijdens de Belgische kolonisatie onder meer koper ontgint in Belgisch Congo (zie Een grote kapitalistische onderneming).

3.4. De kolonisatie in de geesten

Gedurende de hele koloniale periode heeft de propaganda (de term klinkt tijdens de kolonisatie niet pejoratief en wordt door de autoriteiten zelf gebruikt) een bepaald beeld gevormd en deelgenomen aan de constructie van raciale stereotypen, omdat ze als doel had de “noodzaak” van het koloniale systeem aan te tonen en de Belgische publieke opinie te overtuigen van de legitimiteit van de Belgische deelname aan het kolonialisme. Tegelijkertijd wil ze de kolonials er ook van verzekeren van de gegrondheid van hun optreden en de gekoloniseerden het nut inprenten van het systeem dat hen wordt opgelegd.

De propagandistische boodschap circuleert langs verschillende kanalen en neemt soms verrassende vormen aan. Iconografie en de pers zijn de eerste middelen die worden ingezet. Vanaf de jaren 1930 komen zogenaamd documentaire films in omloop die een belangrijke drager worden van de koloniale propaganda. Daarnaast zijn er ook kinderboeken, strips, prentjes die worden aangeboden bij consumptiegoederen (chocolade bijvoorbeeld), postkaarten, gezelschapsspellen, advertenties, affiches, koloniale tentoonstellingen enz. Het beeld van de kolonie en haar inwoners dat in die propaganda wordt opgehangen, is dat van een wild land, exotisch en barbaars, dat alleen door de “beschavingsopdracht” kan worden gered. Daarom gebruikt de propaganda ook het contrasterende beeld van de weldaden en de “moderniteit” die de missies, de koloniale staat en de grote bedrijven in de kolonie binnenbrengen.

Het koloniale beeld dat decennialang wordt gepropageerd beïnvloedt ons denken tot op vandaag. De clichés over zwarte mannen en vrouwen die de koloniale propaganda verspreidt, zijn intussen nog niet verdwenen, niet uit de reclame en de media, niet uit de kunst en het politieke discours, niet uit het dagelijks leven van elkeen.

van de post koloniale regimes.

In de zakenwereld zijn banken als ING en BNP Paribas Fortis erfgenamen van banken en investeringsmaatschappijen die vroeger belangen hadden in grote koloniale bedrijven en groepen. Heel wat Belgische bedrijven stammen af van koloniale ondernemingen. Zo is de huidige materiaaltechnologie- en recyclagegroep Umicore de opvolger van UMHK, het reusachtige mijnbouwbedrijf dat tijdens de Belgische kolonisatie onder meer koper ontgint in Belgisch Congo (zie Een grote kapitalistische onderneming).

3.4. De kolonisatie in de geesten

Gedurende de hele koloniale periode heeft de propaganda (de term klinkt tijdens de kolonisatie niet pejoratief en wordt door de autoriteiten zelf gebruikt) een bepaald beeld gevormd en deelgenomen aan de constructie van raciale stereotypen, omdat ze als doel had de “noodzaak” van het koloniale systeem aan te tonen en de Belgische publieke opinie te overtuigen van de legitimiteit van de Belgische deelname aan het kolonialisme. Tegelijkertijd wil ze de kolonials er ook van verzekeren van de gegrondheid van hun optreden en de gekoloniseerden het nut inprenten van het systeem dat hen wordt opgelegd.

De propagandistische boodschap circuleert langs verschillende kanalen en neemt soms verrassende vormen aan. Iconografie en de pers zijn de eerste middelen die worden ingezet. Vanaf de jaren 1930 komen zogenaamd documentaire films in omloop die een belangrijke drager worden van de koloniale propaganda. Daarnaast zijn er ook kinderboeken, strips, prentjes die worden aangeboden bij consumptiegoederen (chocolade bijvoorbeeld), postkaarten, gezelschapsspellen, advertenties, affiches, koloniale tentoonstellingen enz. Het beeld van de kolonie en haar inwoners dat in die propaganda wordt opgehangen, is dat van een wild land, exotisch en barbaars, dat alleen door de “beschavingsopdracht” kan worden gered. Daarom gebruikt de propaganda ook het contrasterende beeld van de weldaden en de “moderniteit” die de missies, de koloniale staat en de grote bedrijven in de kolonie binnenbrengen.

Het valt echter niet te ontkennen dat deze actoren en instellingen een beslissende bijdrage hebben geleverd niet alleen om het land te "redden" uit zijn prekoloniale situatie, maar ook om zijn integratie in de mondiale context te vergemakkelijken. Het is ook waar dat de grote mijnbouwindustrieën van vandaag traag zijn om de winsten van hun wereldwijde handel eerlijk ten gunste van de lokale bevolking te verdelen. De vraag moet worden gesteld of de postkoloniale staat, de multinationale mijnbouwbedrijven - vooral de Chinese - en de opeenvolgende regimes eindelijk de bijkomende weldaden gaan aanbrengen die de bevolking verwacht, en die men aan de kolonisatie verwijt te hebben achter gehouden.

Het koloniale beeld dat decennialang wordt gepropageerd beïnvloedt ons denken tot op vandaag. De clichés over zwarte mannen en vrouwen die de koloniale propaganda verspreidt, zijn intussen nog niet verdwenen, niet uit de reclame en de media, niet uit de kunst en het politieke discours, niet uit het dagelijks leven van elkeen.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Ook vandaag worden zwarte mannen en vrouwen nog geassocieerd met exotisme, wordt er getwijfeld aan hun intellectuele capaciteiten, worden ze geassocieerd met lichaamskracht en een ongeremde seksualiteit, worden ze onbekwaam geacht om het geweld, de armoede en de corruptie in hun land van herkomst aan te pakken, en worden ze verbaal vernederd door het gebruik van erg beladen woorden (zoals “apen”, “bananen” of “wilden”). Dat racisme circuleert in alle lagen van de samenleving, soms heel onbewust.

Ook vandaag worden zwarte mannen en vrouwen nog geassocieerd met exotisme, wordt er getwijfeld aan hun intellectuele capaciteiten, worden ze geassocieerd met lichaamskracht en een ongeremde seksualiteit, worden ze onbekwaam geacht om het geweld, de armoede en de corruptie in hun land van herkomst aan te pakken, en worden ze verbaal vernederd door het gebruik van erg beladen woorden (zoals “apen”, “bananen” of “wilden”). Dat racisme circuleert in alle lagen van de samenleving, soms heel onbewust.

De Britten hebben een twintigtal zeer concrete voorstellen gepubliceerd, die verder gaan dan de antiracismewetgeving die al van kracht is, om de kansen op een diverse en antiraciale samenleving te verhogen. Zie <https://www.gov.uk/government/publications/the-report-of-the-commission-on-race-and-ethnic-disparities/foreword-introduction-and-full-recommendations>

Naar een gepacificeerd koloniaal geheugen

De moord op George Floyd in de Verenigde Staten in mei 2020 heeft een felle emoties gelokt zowel bij de Belgen als bij de diaspora van Afro afstammelingen. Surfend op deze dramatische episode van het Amerikaanse racisme, en naar het voorbeeld van initiatieven van over de Atlantische Oceaan, hebben Afro-afstammelingen, ras gerichte groepen en dekoloniale stromingen in de Belgische samenleving prioriteit gegeven aan een dekoloniale agenda, waarbij de koloniale standbeelden in de openbare ruimte in vraag werden gesteld en de nog steeds zeer reële aanwezigheid van discriminatie in het dagelijks leven gestigmatiseerd werd. En dit ondanks de wettelijke, bindende en in de rechtbank verdedigbare maatregelen die sinds de jaren 90 van kracht zijn. Voor veel van deze bewegingen hebben racistische houdingen en gedrag hun wortels in het kolonialisme en in het uitblijven van een gedeelde vreedzaam koloniaal geheugen.

In juni 2020 heeft het Belgische parlement een speciale parlementaire commissie in het leven te roepen om het koloniale verleden van België in Congo, Rwanda en Burundi op te helderen en aanbevelingen voor actie te formuleren. Gezien de omvang van de taak en het belang van de conclusies, werd het werk van de commissie verlengd tot het najaar van 2022. Mede door een grote polarisatie in haar rangen heeft de commissie echter geen consensus bereikt, en is beëindigd zonder besluiten te kunnen trekken.

Op 30 juni 2020, ter gelegenheid van de 60e verjaardag van de onafhankelijkheid van Congo, stuurde Koning Filip een brief naar President Tshisekedi waarin hij een historische boodschap formuleerde over het koloniale verleden met een blik op de toekomst.

“...Onze geschiedenis bestaat uit gedeelde successen, maar er zijn ook pijnlijke momenten geweest. Ten tijde van de onafhankelijkheid van Congo werden gewelddaden en wreedheden begaan die nog steeds zwaar wegen op ons collectieve geheugen. Ook de koloniale periode die daarop volgde, veroorzaakte leed en vernedering. Ik wil mijn diepste spijt betuigen voor deze wonden uit het verleden, waarvan de pijn vandaag de dag nog wordt gevoeld door

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

<p>4 De Belgische kolonisatie in de ruimte en de tijd</p> <p>4.1. Congo, Rwanda en Burundi op de kaart Congo geprojecteerd op de kaart van Europa: zo wordt duidelijk hoe groot het land is. ©KMMA-MRAC 2012 Kaart van het huidige Afrika © KMMA 2012. 1 [document terug]</p> <p>4.2 Tijdslijn : de belangrijke data van de gemeenschappelijke geschiedenis van Belgë, Congo, Rwanda en Burundi</p> <p>1874-1877 Expedities van Henry Morton Stanley</p> <p>12-14 september 1876 Internationale Geografische Conferentie in Brussel, die leidde tot de oprichting van de Association Internationale Africaine (Internationale Afrikaanse Vereniging) (AIA).</p> <p>1882 Oprichting van de Association Internationale du Congo (Internationale Congovereniging) (AIC)</p> <p>26 februari 1885 Ondertekening van de akte van de Conferentie van Berlijn. Veel aanwezige staten erkennen er achtereenvolgens de AIC als soevereine mogendheid. De AIC wordt daarna officieel de Onafhankelijke Congostaat.</p> <p>1 juni 1885 Leopold II wordt officieel vorst van de Onafhankelijke Congostaat.</p> <p>24 februari 1887 Tippu Tip, Arabo-Swahili-leider van een rijk in Oost Congo sluit een akkoord met Leopold II en wordt gouverneur van het oostelijk deel van de kersverse kolonie.</p> <p>5 augustus 1888 Oprichting van de Force Publique, het koloniale leger</p>	<p>de discriminatie die nog al te veel aanwezig is in onze samenlevingen. Ik zal alle vormen van racisme blijven bestrijden. Ik moedig de reflectie aan die door ons Parlement wordt ondernomen om ervoor te zorgen dat onze herinnering eindelijk wordt gepacificeerd. Mondiale uitdagingen vereisen dat we naar de toekomst kijken in een geest van samenwerking wederzijds respect. De strijd voor menselijke waardigheid en duurzame ontwikkeling vereist dat we onze krachten bundelen. Dit is de ambitie die ik heb voor onze twee landen en onze twee continenten, Afrikaans en Europees”.</p> <p>4 De Belgische kolonisatie in de ruimte en de tijd (Opmerking. Vanaf hier is de voorgestelde tekst die van de cursus van BELvue, maar met meerdere verduidelijkingen en toevoegingen van “ontbrekende” belangrijke feiten)</p> <p>4.1. Congo, Rwanda en Burundi op de kaart Congo geprojecteerd op de kaart van Europa: zo wordt duidelijk hoe groot het land is. ©KMMA-MRAC 2012 Kaart van het huidige Afrika © KMMA 2012.</p> <p>4.2 Tijdslijn : de belangrijke data van de gemeenschappelijke geschiedenis van Belgë, Congo, Rwanda en Burundi</p> <p>1874-1877 Expedities van Henry Morton Stanley</p> <p>12-14 september 1876 Internationale Geografische Conferentie in Brussel, die leidde tot de oprichting van de Association Internationale Africaine (Internationale Afrikaanse Vereniging) (AIA).</p> <p>1882 Oprichting van de Association Internationale du Congo (Internationale Congovereniging) (AIC)</p> <p>26 februari 1885 Ondertekening van de akte van de Conferentie van Berlijn. Veel aanwezige staten erkennen er achtereenvolgens de AIC als soevereine mogendheid. De AIC wordt daarna officieel de Onafhankelijke Congostaat.</p> <p>1 juni 1885 Leopold II wordt officieel vorst van de Congo Vrijstaat.</p> <p>24 februari 1887 Tippu Tip, Arabo-Swahili-leider van een rijk in Oost Congo sluit een akkoord met Leopold II en wordt gouverneur van het oostelijk deel van de nieuwe Congo Vrijstaat.</p> <p>5 augustus 1888 Oprichting van de Force Publique, het koloniale leger</p>
--	---

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

<p>31 juli 1889 Oprichting van de Congolese Spoorwegmaatschappij</p> <p>Rond 1890 Begin van de Duitse kolonisatie van Ruanda-Urundi</p> <p>1 juli 1890 Start van de aanleg van de spoorlijn tussen Matadi en Leopoldstad</p> <p>1892-1894 Oorlogen van de Onafhankelijke Congostaat tegen de “Arabo-Swahili”-slavenhandelaars</p> <p>1895 Begin van de Batetela-revolte tegen het koloniale gezag. Luluabourg Een deel van het koloniale leger dat veel soldaten rekruteerde onder de Batetela-gemeenschap slaat aan het muiten omdat ze slecht behandeld worden.</p> <p>23 april-8 november 1897 Wereldtentoonstelling in Brussel met een koloniale afdeling in Tervuren. Daar is een menselijke zoo met Congolezen in een dorp te zien.</p> <p>4-5 juli 1898 Inhoudiging van de spoorlijn van Matadi naar Leopoldstad</p> <p>8 januari 1904 De Britse consul in Congo, Roger Casement, bezorgt het Britse Foreign Office (het Ministerie van Buitenlandse Zaken) een rapport over het geweld in de Onafhankelijke Congostaat.</p> <p>23 juli 1904 Oprichting van de onderzoekscommissie die een licht moet werpen op het geweld in Congo 28 oktober 1906 Oprichting van de Union Minière du Haut-Katanga (UMHK)</p> <p>15 november 1908 Officiële annexatie van Congo door België: ontstaan van Belgisch-Congo</p> <p>april-juli 1909 Prins Albert, de troonopvolger, brengt een bezoek van tachtig dagen aan Congo. Hij noteert in zijn reisjournaal kritieken op de misbruiken van het Leopoldistisch systeem; overlijden van Leopold II in december 1909</p> <p>30 april 1910 Inhoudiging van het Museum voor Belgisch-Congo in Tervuren</p> <p>1915 Maria N’Koy lokt een opstand tegen de kolonisator uit.</p> <p>19 september 1916 Overwinning van de Force Publique in Tabora, een belangrijke plaats in Duits-Oost-Afrika</p> <p>1917 Stefano Kaoze wordt de eerste Congolese katholieke priester.</p> <p>1919 Na het Verdrag van Versailles krijgt België het</p>	<p>31 juli 1889 Oprichting van de Congolese Spoorwegmaatschappij</p> <p>Rond 1890 Begin van de Duitse kolonisatie van Ruanda-Urundi</p> <p>1 juli 1890 Start van de aanleg van de spoorlijn tussen Matadi en Leopoldstad</p> <p>1892-1894 Oorlogen van de Congo Vrijstaat tegen de “Arabo-Swahili”-slavenhandelaars</p> <p>1895 Begin van de Batetela-revolte tegen het koloniale gezag. Het garnizoen van de Force Publique in Luluaburg, gedeeltelijk samengesteld uit Batelelas, slaat aan het muiten wegens betalingsvertragingen en mishandeling door een officier.</p> <p>23 april-8 november 1897 Wereldtentoonstelling in Brussel met een koloniale afdeling in Tervuren waar een “Congolees dorp” te zien is.</p> <p>4-5 juli 1898 Inhoudiging van de spoorlijn van Matadi naar Leopoldstad</p> <p>8 januari 1904 De Britse consul in Congo, Roger Casement, bezorgt het Britse Foreign Office (het Ministerie van Buitenlandse Zaken) een rapport over het geweld in de Congo Vrijstaat.</p> <p>23 juli 1904 Oprichting van de onderzoekscommissie die een licht moet werpen op het geweld in Congo 28 oktober 1906 Oprichting van de Union Minière du Haut-Katanga (UMHK)</p> <p>15 november 1908 Het Belgische Parlement keurt het Kolonial Charter goed die de modaliteiten vastlegt voor de overname van Congo Officiële annexatie van Congo door België: ontstaan van Belgisch-Congo</p> <p>april-juli 1909 Prins Albert, de troonopvolger, brengt een bezoek van tachtig dagen aan Congo. Hij noteert in zijn reisjournaal kritieken op de misbruiken van het Leopoldistisch systeem; overlijden van Leopold II in december 1909</p> <p>30 april 1910 Inhoudiging van het Museum voor Belgisch-Congo in Tervuren</p> <p>1915 Maria N’Koy lokt een opstand tegen de kolonisator uit.</p> <p>19 september 1916 Overwinning van de Force Publique in Tabora, een belangrijke plaats in Duits-Oost-Afrika</p> <p>1917 Stefano Kaoze wordt de eerste Congolese katholieke priester.</p> <p>1919 Na het Verdrag van Versailles krijgt België het</p>
---	---

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

<p>mandaat over Ruanda-Urundi.</p> <p>1921 De Congolese profeet Simon Kimbangu wint de harten van veel mensen in Congo.</p> <p>12 februari 1925 Eerste vlucht tussen Brussel en Leopoldstad, gespreid over vijf dagen</p> <p>juni-augustus 1928 Koning Albert en koningin Elisabeth maken een officiële reis in Belgisch-Congo.</p> <p>1931 Opstand van de Pende tegen het arbeidsregime opgelegd door de Huileries du Congo belge in de oliepalmlantages</p> <p>1931 Officiële toewijzing van een etnische identiteit aan de inwoners van Ruanda-Urundi: Hutu, Tutsi of Twa</p> <p>juni 1940-november 1941 De Force Publique neemt, samen met Britse troepen, deel aan de veldtocht naar Abyssinië tegen Italië.</p> <p>1941-1944 Verschillende stakingen en opstanden barsten los omwille van de grote oorlogsinspanningen die van de gekoloniseerde bevolking van Congo worden gevraagd.</p> <p>6 augustus 1945 Atoombom op Hiroshima, gemaakt met uranium uit de Congolese mijnen</p> <p>10 mei 1946 Toelating van de eerste vakbonden voor Congolese werknemers, onder toezicht van de koloniale overheid</p> <p>1948 Invoering van de kaart van burgerlijke verdienste voor Congolezen die als “évolués” worden beschouwd</p> <p>1953 Start van het tijdschrift Conscience africaine, dat zich richt tot de Congolese middenklasse</p> <p>1954 Oprichting van de eerste universiteit in Belgisch-Congo, de universiteit Lovanium in Leopoldstad</p> <p>15 mei - 12 juni 1955 Koning Boudewijn brengt een eerste bezoek aan Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi.</p> <p>december 1955 De academicus Jef Van Bilsen publiceert zijn “Dertigjarenplan voor de politieke ontvoogding van Belgisch Afrika”, dat het jaar daarop in het Frans wordt vertaald</p> <p>1956 Thomas Kanza is de eerste Congolese student die een diploma hoger onderwijs verwerft in een ander veld dan theologie. Hij behaalt een licentiaatsdiploma pedagogie aan de Universiteit van Leuven.</p>	<p>mandaat over Ruanda-Urundi.</p> <p>1921 De Congolese profeet Simon Kimbangu, oprichter van de Kimbangistische godsdienstige beweging wordt ter dood veroordeeld.; straf omgezet tot levenslange gevangenis.</p> <p>12 februari 1925 Eerste vlucht tussen Brussel en Leopoldstad, gespreid over vijf dagen</p> <p>juni-augustus 1928 Koning Albert en Koningin Elisabeth maken een officiële reis in Belgisch-Congo.</p> <p>1931 Opstand van de Pende tegen het arbeidsregime opgelegd door de Huileries du Congo belge in de oliepalmlantages</p> <p>1931 Officiële toewijzing van een etnische identiteit aan de inwoners van Ruanda-Urundi: Hutu, Tutsi of Twa juni 1940- november 1941 De Force Publique neemt, in coördinatie met Britse troepen, deel aan de veldtocht naar Abyssinië tegen Italië.</p> <p>1941-1944 Verschillende stakingen en opstanden barsten los omwille van de grote oorlogsinspanningen die van de gekoloniseerde bevolking van Congo worden gevraagd.</p> <p>1943 Hongersnood in Ruanda-Burundi. Levensmiddelen worden vanuit Congo aangevoerd om die te verhelpen</p> <p>6 augustus 1945 Atoombom op Hiroshima, gemaakt met uranium uit de Congolese mijn van Shinkolobwe</p> <p>10 mei 1946 Toelating van de eerste vakbonden voor Congolese werknemers, onder toezicht van de koloniale overheid</p> <p>1948 Invoering van de kaart van burgerlijke verdienste voor Congolezen die als “évolués” worden beschouwd</p> <p>1952 Start van het tijdschrift Conscience africaine, gericht tot de Congolese middenklasse, door een katholieke kring in Leopoldstad, onder leiding van priester Joseph-Albert Malula, die later Kardinaal zou worden.</p> <p>1954 Oprichting van de eerste universiteit in Belgisch-Congo, de universiteit Lovanium in Leopoldstad</p> <p>15 mei - 12 juni 1955 Koning Boudewijn brengt een eerste bezoek aan Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi.</p> <p>december 1955 De academicus Jef Van Bilsen publiceert zijn “Dertigjarenplan voor de politieke ontvoogding van Belgisch Afrika”, dat het jaar daarop in het Frans wordt vertaald.</p> <p>1956 Thomas Kanza is de eerste Congolese student die een diploma hoger onderwijs verwerft in een ander veld dan theologie. Hij behaalt een licentiaatsdiploma pedagogie aan de Universiteit van Leuven.</p>
---	--

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

<p>1956 Pierre Kimbondo wordt de eerste Congolese bisschop.</p> <p>17 april 1958 Opening van de Wereldtentoonstelling in Brussel, opnieuw met een reconstructie van een Congolees dorp. Een delegatie van Congolese “évolués” krijgt de toelating om Brussel te bezoeken; dat bezoek zal een grote invloed hebben op de visie die de Congolezen zich vormen van België.</p> <p>4 januari 1959 Gewelddadige opstanden in Leopoldstad omdat de politieke partij ABAKO het verbod krijgt een meeting te organiseren</p> <p>13 januari 1959 Regeringsverklaring waarin de toekomstige onafhankelijkheid van Congo wordt vermeld, gevolgd door een radiotoespraak van koning Boudewijn waarin dit perspectief duidelijk en ondubbelzinnig wordt verwoord.</p> <p>20 januari – 20 februari 1960 Belgisch-Congolese rondetafelconferentie in Brussel, waaraan alle Congolese partijen en de drie "traditionele" Belgische partijen deelnemen: de datum van de volledige onafhankelijkheid van Congo wordt vastgesteld op 30 juni 1960 en het institutionele kader van de nieuwe republiek wordt vastgelegd.</p> <p>April-mei 1960 Economische rondetafelconferentie met Congolese en Belgische vertegenwoordigers, die de economische problemen in verband met de onafhankelijkheid van Congo tracht op te lossen. De resultaten zijn zowel onvolledig als controversieel.</p> <p>22 mei 1960 Eerste algemene verkiezingen, alleen de mannen mogen stemmen.</p> <p>De onafhankelijke staten 30 juni 1960 Onafhankelijkheid van Congo; Joseph Kasavubu wordt president.</p> <p>5 juli 1960 Begin van een muiterij van de Force Publique tegen het uitblijven van echte veranderingen in het leger na de onafhankelijkheid</p> <p>11 juli 1960 Afscheiding van Katanga</p> <p>8 augustus 1960 Afscheiding van Zuid-Kasaï</p> <p>5 september 1960 Kasavubu ontzet Patrice Lumumba uit zijn functie van eerste minister en wordt als reactie door die laatste als president afgezet.</p>	<p>Oprichting van een Universiteit in Elizabethstad door de ULB</p> <p>1956 Pierre Kimbondo wordt de eerste Congolese bisschop.</p> <p>17 april 1958 Opening van de Wereldtentoonstelling in Brussel, opnieuw met een reconstructie van een Congolees dorp. Een delegatie van Congolese “évolués” krijgt de toelating om Brussel te bezoeken; dat bezoek zal een grote invloed hebben op de visie die de Congolezen zich vormen van België.</p> <p>4 januari 1959 Gewelddadige opstanden in Leopoldstad omdat de politieke partij ABAKO het verbod krijgt een meeting te organiseren</p> <p>13 januari 1959 Regeringsverklaring waarin de toekomstige onafhankelijkheid van Congo wordt vermeld, gevolgd door een radiotoespraak van koning Boudewijn waarin dit perspectief duidelijk en ondubbelzinnig wordt verwoord.</p> <p>3 november 1959 Begin van de “sociale” revolutie door Grégoire Kayibanda in Rwanda.</p> <p>20 januari – 20 februari 1960 Belgisch-Congolese rondetafelconferentie in Brussel, waaraan alle Congolese partijen en de drie "traditionele" Belgische partijen deelnemen: de datum van de volledige onafhankelijkheid van Congo wordt vastgesteld op 30 juni 1960 en het institutionele kader van de nieuwe republiek wordt vastgelegd.</p> <p>April-mei 1960 Economische rondetafelconferentie met Congolese en Belgische vertegenwoordigers, die de economische problemen in verband met de onafhankelijkheid van Congo tracht op te lossen. De resultaten zijn zowel onvolledig als controversieel.</p> <p>22 mei 1960 Eerste algemene verkiezingen, alleen de mannen mogen stemmen.</p> <p>De onafhankelijke staten 30 juni 1960 Onafhankelijkheid van Congo; Joseph Kasavubu wordt president.</p> <p>5 juli 1960 Begin van een muiterij van de Force Publique tegen het uitblijven van echte veranderingen in het leger na de onafhankelijkheid</p> <p>11 juli 1960 Afscheiding van Katanga</p> <p>8 augustus 1960 Afscheiding van Zuid-Kasaï</p> <p>5 september 1960 Kasavubu ontzet Patrice Lumumba uit zijn functie van eerste minister en wordt als reactie door die laatste als president afgezet.</p> <p>2 december 1960 De “Vrije Republiek Congo” wordt</p>
--	---

**Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie
aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue**

<p>17 januari 1961 Moord op Lumumba in Katanga</p>	<p>uitgeroepen door de marxistische Lumumba-aanhanger Antoine Gizenga</p> <p>17 januari 1961 Moord op Lumumba in Katanga</p> <p>18 september 1961 Algemene verkiezingen in Burundi gewonnen door de nationalistische UPRONA</p> <p>25 september 1961 Algemene verkiezingen in Rwanda, gewonnen door de Parmehutu van Grégoire Kayibanda en referendum om de monarchie af te schaffen ten gunste van een Republiek</p>
<p>13 oktober 1961 Moord op Louis Rwagasore, eerste minister van Burundi</p>	<p>13 oktober 1961 Moord op Louis Rwagasore, eerste minister van Burundi</p> <p>14 januari 1962 Politieke en syndicale leiders worden vermoord als reactie op de moord op Prins L. Rwagasore</p>
<p>1 juli 1962 Onafhankelijkheid van Rwanda en Burundi</p>	<p>1 juli 1962 Onafhankelijkheid van Rwanda, met Grégoire Kayibanda als President, en van Burundi met Mwambutsa IV als Koning van Burundi.</p>
<p>13 januari 1963 Einde van de afscheiding van Katanga</p> <p>2 augustus 1963 Ontstaan van de lumumbistische rebellenbewegingen</p>	<p>13 januari 1963 Einde van de afscheiding van Katanga</p> <p>2 augustus 1963 Nieuwe opflakking van de Lumumbistische rebellenbewegingen (Mulelistische Simba)</p>
<p>5 augustus 1964 De “Simba”-rebelln nemen Stanley stad in.</p>	<p>22-23 december 1963 Mislukking van een gewapende raid op Kigali vanuit Burundi door uitgeweken Tutsi's, met als gevolg de afslachting van duizende Tutsi's</p> <p>5 augustus 1964 De “Simba”-rebelln nemen Stanley stad in, terwijl het Rwandese leger, op vraag van Mobutu, het door de Simba's bedreigde Bukavu redt.</p>
<p>24 november 1964 Belgische paracommando's landen in Stanley stad om de buitenlanders te bevrijden die door de rebellen worden gevangen gehouden.</p>	<p>24 november 1964 Belgische paracommando's landen in Stanley stad om de Belgen en de buitenlanders te bevrijden die door de rebellen worden gevangen gehouden.</p> <p>6 oktober 1965; Mislukte poging tot staatsgreep door de Hutu's in Burundi. Afslachting van Tutsi's gevolgd door een zuiveringsactie tegen de Hutu-leiders</p>
<p>24 november 1965 Staatsgreep van Joseph Mobutu, die president wordt.</p>	<p>24 november 1965 Staatsgreep van Joseph Mobutu, die president wordt.</p> <p>8 juli De zoon van Mwambutsa van Burundi zet zijn vader af en verklaart zichzelf Mwami Ntare</p>
<p>28 september 1966 Militaire staatsgreep in Burundi die een eind maakt aan de monarchie en de eerste republiek instelt.</p>	<p>28 september 1966 Militaire staatsgreep in Burundi door de Eerste minister Michel Micombero die een eind maakt aan de monarchie en de eerste republiek uitroept waarvan hij President wordt.</p>
<p>1967 Nationalisatie van de mijnmaatschappij UMHK</p>	<p>1967 Nationalisatie van de mijnmaatschappij UMHK</p>
<p>27 oktober 1971 Mobutu roept de Republiek Zaïre uit.</p>	<p>27 oktober 1971 Mobutu roept de Republiek Zaïre uit.</p> <p>Mei 1972 Hutu-rebellen uit de Hutu-elite vallen Burundi binnen, vermoorden de geletterde Hutu-Tutsi-elite en</p>

**Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie
aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue**

<p>September 1987 Staatsgreep van Pierre Buyoya in Burundi, die er in 1992 het meerpartijensysteem invoert.</p> <p>1990 Mobutu kondigt het einde van de eenheidspartij aan en de overgang naar de democratie in Zaïre.</p> <p>1990 Het Rwandees Patriottisch Front (FPR), bestaande uit afstammelingen van Tutsi-vluchtelingen in Oeganda, valt het noorden van Rwanda binnen.</p> <p>juni 1993 Melchior Ndadaye (Hutu) wordt verkozen tot president van Burundi.</p> <p>4 augustus 1993 Vredesakkoorden van Arusha (Tanzania) tussen de regering van Rwanda en het FPR</p> <p>21 oktober 1993 Moord op Ndadaye en begin van een burgeroorlog in Burundi</p> <p>7 april 1994 Begin van de genocide op de Tutsi's en de slachtpartijen op gematigde Hutu's in Rwanda</p> <p>17 juli 1994 De Tutsi-rebellen van het FPR grijpen volledig de macht in Rwanda.</p> <p>oktober 1996 Start van de Eerste Congolese Oorlog tussen Zaïre enerzijds en enkele van zijn buurlanden, waaronder Rwanda en Angola, en de rebellen van Laurent-Désiré Kabila anderzijds</p>	<p>zuiveren het leger. Ze vermoorden meer dan 100.000 mensen en zuiveren het leger. In Rwanda organiseert president Kayibanda pogroms tegen de Tutsi's omdat ze “oververtegenwoordigd” zijn en hij verjaagt Tutsi intellectuelen uit hun baan “om etnische quota's te respecteren”.</p> <p>1973 Zairianisering met desastreuze , onherstelbare gevolgen voor de economie.</p> <p>5 juli 1973 Staatsgreep door Juvénal HABYARIMANA in Rwanda, die het éénpartijstelsel invoert in.</p> <p>1 november 1976 Staatsgreep door Jean Baptiste BAGAZA in Burundi.</p> <p>September 1987 Staatsgreep van Pierre Buyoya in Burundi; in 1992 voert hij een meerpartijenstelsel in;</p> <p>1990 Mobutu kondigt het einde van de eenheidspartij aan en de overgang naar de democratie in Zaïre. Habyirimana doet hetzelfde in Rwanda</p> <p>1990 Het Rwandees Patriottisch Front (FPR), bestaande uit afstammelingen van Tutsi-vluchtelingen in Oeganda, valt het noorden van Rwanda binnen.</p> <p>1 juni 1993 Melchior Ndadaye (Hutu) wordt verkozen tot president van Burundi.</p> <p>4 augustus 1993 Vredesakkoorden van Arusha (Tanzania) tussen de regering van Rwanda en het FPR. België aanvaardt om troepen in te zetten in het kader van de Verenigde Naties</p> <p>21 oktober 1993 Moord op Ndadaye en begin van een burgeroorlog in Burundi</p> <p>6 april 1994 In Rwanda wordt het presidentieel vliegtuig neergeschoten, dood van Pdt Juvénal Habyirimana. Begin van de genocide op de Tutsi's en de slachtpartijen op gematigde Hutu's in Rwanda. In hetzelfde vliegtuig vond de Burundese President Cyprien NTARYAMIRA eveneens de dood.</p> <p>7 april 1994 10 Belgische blauwhelmen die de vrouwelijke eerste minister van Rwanda zijn komen beschermen, worden door extremistische Hutu militairen vermoord. België beslist om haar contingent blauwhelmen terug te trekken.</p> <p>17 juli 1994 De Tutsi-rebellen van het FPR grijpen volledig de macht in Rwanda.</p> <p>23 juli 1996 Tweede staatsgreep Van Majoor Pierre Buyoya, deze keer tegen Pdt Ntibantunganya</p> <p>oktober 1996 Start van de Eerste Congolese Oorlog tussen Zaïre enerzijds en enkele van zijn buurlanden, waaronder Rwanda en Angola, en de rebellen van Laurent-Désiré Kabila anderzijds</p>
---	---

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

<p>16 mei 1997 Mobutu wordt ten val gebracht en vlucht naar Marokko waar hij vier maanden later overlijdt. Die gebeurtenissen vormen het einde van de Eerste Congolese Oorlog.</p> <p>29 mei 1997 Laurent-Désiré Kabila grijpt de macht en wordt president van de Democratische Republiek Congo (DRC).</p> <p>augustus 1998 Start van de Tweede Congolese Oorlog tussen vooral de DRC en Rwanda, die elk de steun krijgen van verschillende Afrikaanse landen en gewapende groepen.</p> <p>17 april 2000 Paul Kagame, leider van het FPR, wordt officieel uitgeroepen tot president van Rwanda. 1</p> <p>6 januari 2001 Moord op Laurent-Désiré Kabila</p> <p>26 januari 2001 Joseph Kabila wordt benoemd tot president zonder verkozen te zijn. Hij volgt zijn vader op.</p> <p>16 november 2001 De Belgische parlementaire onderzoekscommissie die de moord op Lumumba moet onderzoeken, legt haar bevindingen voor.</p> <p>juni 2003 Officieel einde van de Tweede Congolese Oorlog. De verschillende Afrikaanse landen zijn dan wel niet meer in oorlog, maar in het oosten van Congo duurt het geweld voort.</p> <p>27 november 2006 Officiële verkiezing van Joseph Kabila aan het hoofd van de DRC 28 november 2011 Omstreden herverkiezing van Kabila</p>	<p>16 mei 1997 Mobutu wordt ten val gebracht en vlucht naar Marokko waar hij vier maanden later overlijdt. Die gebeurtenissen vormen het einde van de Eerste Congolese Oorlog.</p> <p>29 mei 1997 Laurent-Désiré Kabila grijpt de macht en wordt president van de Democratische Republiek Congo (DRC).</p> <p>augustus 1998 Start van de Tweede Congolese Oorlog tussen vooral de DRC en Rwanda, die elk de steun krijgen van verschillende Afrikaanse landen en gewapende groepen.</p> <p>17 april 2000 Paul Kagame, leider van het FPR, wordt officieel uitgeroepen tot president van Rwanda.</p> <p>28 augustus 2000 Ondertekening van de akkoorden van Arusha door Burundi, waardoor een einde komt aan de burgeroorlog.</p> <p>6 januari 2001 Moord op Laurent-Désiré Kabila</p> <p>26 januari 2001 Joseph Kabila wordt benoemd tot president zonder verkozen te zijn. Hij volgt zijn vader op.</p> <p>16 november 2001 De Belgische parlementaire onderzoekscommissie die de moord op Lumumba moet onderzoeken, legt haar bevindingen voor.</p> <p>19 april 2002 Akkoorden van Sun city (Zuid-Afrika) die de vechtende partijen in de RDC met elkaar verzoenen en een periode van “transitie” invoert met 1 President + 4 Vice- Presidenten, ondersteund door een “Internationaal comité voor de begeleiding van de transitie” (gekend als ‘CIAT’, in de franse afkorting) . Dit comité waakt over een vlotte toepassing van de akkoorden, met een eind beslissingsgezag om eventuele conflicten te beslechten.</p> <p>30 april 2003 De Burundese Pdt Pierre Buyoya trekt zich terug ten gunste van Domitien Ndayize</p> <p>juni 2003 Officieel einde van de Tweede Congolese Oorlog. De verschillende Afrikaanse landen zijn dan wel niet meer in oorlog, maar in het oosten van Congo duurt het geweld voort.</p> <p>19 augustus 2005 Pierre Nkurunziza (CNDD-FDD) wordt de President van de inclusieve transitie in Burundi in navolging van de bepalingen van de akkoorden van Arusha</p> <p>27 november 2006 Officiële verkiezing van Joseph Kabila aan het hoofd van de DRC, als resultaat van een verkiezingsproces dat sterk gesteund en waargenomen wordt door de internationale gemeenschap.</p> <p>28 november 2011 Omstreden herverkiezing van Kabila</p> <p>November 2015 : door een constitutioneel referendum in Rwanda verkrijgt Pdt Kagame het recht tot een derde en</p>
---	---

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

<p>10 december 2018 Denis Mukwege krijgt als eerste Congolees de Nobelprijs voor de Vrede voor zijn strijd tegen seksueel geweld en verkrachting als oorlogswapen in de DRC.</p> <p>25 januari 2019 Felix Tshisekedi wordt president van de DRC na verkiezingen die door de internationale waarnemers en de Congolese katholieke kerk als frauduleus worden beschouwd.</p> <p>5. Wie is wie? De geschiedenis van “Belgisch Afrika” telt vele namen van belangrijke figuren. Het lexicon dat hierna volgt, identificeert de personen die het vaakst opduiken in publicaties en in de media, zowel mensen uit Europa als Midden-Afrika. De lijst is uiteraard niet volledig. Zoals in veel domeinen van de geschiedenis zijn vrouwen, witte en zwarte, vaak vrijwel afwezig in de koloniale geschiedschrijving: omdat de handelingsruimte van vele vrouwen in de kolonie beperkt was, maar ook omdat de invloedrijke rol die sommigen wel hebben gespeeld uit het gezichtsveld is verdwenen. We hebben er dus voor geopteerd om enkele minder bekende maar desondanks belangrijke vrouwen in deze lijst op te nemen.</p> <p>Zuster Marie-Clémentine Anuarite (1939-1964) Ze is een jonge Congolese religieuze die in 1964 wordt vermoord door een lumumbistische rebel in Isiro, in het noorden van het land. Voor de Congolese kerk geldt zij als martelares en in 1985 wordt zij door paus Johannes-Paulus II zalig verklaard. Zij wordt in de regio sterk vereerd en geldt als een van de markante figuren van het Congolese katholicisme.</p>	<p>verdere mandaten, met de mogelijkheid om aan de macht te blijven tot 2034.</p> <p>Mei 2018 een betwist referendum effent het pad voor een derde ambtstermijn van Pdt Nkurunziza, maar onder regionale en internationale druk ziet hij daarvan af. Generaal Evariste Ndayishimiye volgt hem op als President.</p> <p>10 december 2018 Dr Denis Mukwege krijgt als eerste Congolees de Nobelprijs voor de Vrede voor zijn strijd tegen seksueel geweld en verkrachting als oorlogswapen in de DRC.</p> <p>28 december 2018 Presidentiële en parlementaire verkiezingen in Congo na twee jaren afleidingsmaneuvers door Kabila om aan de macht te blijven.</p> <p>25 januari 2019 Felix Tshisekedi wordt President van de DRC na verkiezingen die door de internationale waarnemers en de Congolese katholieke kerk als frauduleus worden beschouwd.</p> <p>17 juni 2020 beslist het Belgische parlement om een parlementaire commissie op te richten om het koloniale verleden van België te onderzoeken in Congo, Rwanda en Burundi</p> <p>30 juni 2020 Koning Filip betuigt zijn diepste spijt voor de wonden die zijn toegebracht tijdens de Belgische koloniale periode in Congo. Hij roept op om de toekomst tegemoet te zien in een geest van samenwerking en wederzijds respect.</p> <p>5. Wie is wie? De geschiedenis van “Belgisch Afrika” telt vele namen van belangrijke figuren. Het lexicon dat hierna volgt, identificeert de personen die het vaakst opduiken in publicaties en in de media, zowel mensen uit Europa als Midden-Afrika. De lijst is uiteraard niet volledig. Zoals in veel domeinen van de geschiedenis zijn vrouwen, witte en zwarte, vaak vrijwel afwezig in de koloniale geschiedschrijving: omdat de handelingsruimte van vele vrouwen in de kolonie beperkt was, maar ook omdat de invloedrijke rol die sommigen wel hebben gespeeld uit het gezichtsveld is verdwenen. We hebben er dus voor geopteerd om enkele minder bekende maar desondanks belangrijke vrouwen in deze lijst op te nemen.</p> <p>Zuster Marie-Clémentine Anuarite (1939-1964) Ze is een jonge Congolese religieuze die in 1964 wordt vermoord door een lumumbistische rebel in Isiro, in het noorden van het land. Voor de Congolese kerk geldt zij als martelares en in 1985 wordt zij door paus Johannes-Paulus II zalig verklaard. Zij wordt in de regio sterk vereerd en geldt als een van de markante figuren van het Congolese katholicisme.</p>
---	---

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Olga Boone

(1903-1992)

Deze Belgische doctor in de geografie wordt in 1930 als eerste vrouw benoemd in het wetenschappelijk team van het toenmalige Museum voor Belgisch-Kongo. Zij is gespecialiseerd in de muziek en dans van Congo en legt zich ook toe op etnografische cartografie.

Na de Tweede Wereldoorlog onderneemt ze verschillende studiereizen naar Belgisch-Congo en wordt ze bovendien conservator van het museum. Haar werk is ook vandaag nog de basis van belangrijk wetenschappelijk onderzoek.

Joseph Conrad

(1857-1924)

Conrad is een Brits schrijver van Poolse afkomst. Hij is eerst matroos en wordt in 1890 aangeworven door een groot bedrijf in de Onafhankelijke Congostaat als stuurman van een stoomboot op de Congostroom. Daar is hij getuige van het geweld van zaakwaarnemers van de staat. Na enkele maanden wordt hij ernstig ziek en hij keert terug naar Europa. In 1899 publiceert hij een semi-fictief verhaal dat wel sterk geïnspireerd is op zijn ervaringen in Afrika en personen opvoert die hij daar heeft ontmoet: Hart der Duisternis (oorspronkelijke titel: Heart of Darkness). Zonder de Onafhankelijke Congostaat te vermelden, wordt zijn verhaal een van de best gekende aanklachten tegen het koloniale bewind van Leopold II en wordt het gebruikt om de vorst en zijn kolonie in diskrediet te brengen. Het literair werk inspireert bovendien decennia lang de populaire Anglo-Amerikaanse cultuur: zij ligt bijvoorbeeld aan de basis van de film Apocalypse Now van Francis Ford Coppola, die het verhaal overplaatst naar de Vietnamoorlog.

Paul Panda Farnana

(1888-1930)

Farnana komt in 1900 op heel jonge leeftijd naar België en is de eerste Congolees die hier middelbaar volgt en een diploma van hoger onderwijs behaalt (in de tuinbouwkunde). Hij heeft contacten in Belgische intellectuele en pacifistische kringen en koestert het idee om Congolezen op te leiden om functies op te nemen in het bestuur van Belgisch-Congo. Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog wordt hij soldaat in het Belgisch leger, maar hij wordt krijgsgevangen genomen door de Duitsers. Na zijn vrijlating in 1919 blijft hij zich inzetten voor het lot van Congo, waarnaar hij 1 jaar voor zijn dood terugkeert. Farnana wordt beschouwd als een geestelijke vader van het panafrikanisme en van het streven van Congo naar onafhankelijkheid.

Juvénal Habyarimana

(1937-1994)

Habyarimana, van Hutu afkomst, begint een militaire carrière en wordt minister van Defensie. Hij wordt president van Rwanda door een staatsgreep in 1973. Zijn lange ambtsperiode wordt gekenmerkt door autoritaire machtsuitoefening en de voortzetting van de etnische verdeling van de Rwandese samenleving. Op 6 april 1994 wordt zijn vliegtuig door twee raketten neergeschoten

Olga Boone

(1903-1992)

Deze Belgische doctor in de geografie wordt in 1930 als eerste vrouw benoemd in het wetenschappelijk team van het toenmalige Museum voor Belgisch-Kongo. Zij is gespecialiseerd in de muziek en dans van Congo en legt zich ook toe op etnografische cartografie.

Na de Tweede Wereldoorlog onderneemt ze verschillende studiereizen naar Belgisch-Congo en wordt ze bovendien conservator van het museum. Haar werk **vormt** ook vandaag nog de basis van belangrijk wetenschappelijk onderzoek.

Joseph Conrad

(1857-1924)

Conrad is een Brits schrijver van Poolse afkomst. Hij is eerst matroos en wordt in 1890 aangeworven door een groot bedrijf in de Onafhankelijke Congostaat als stuurman van een stoomboot op de Congostroom. Daar is hij getuige van het geweld van zaakwaarnemers van de staat. Na enkele maanden wordt hij ernstig ziek en hij keert terug naar Europa. In 1899 publiceert hij een semi-fictief verhaal dat wel sterk geïnspireerd is op zijn ervaringen in Afrika en personen opvoert die hij daar heeft ontmoet: Hart der Duisternis (oorspronkelijke titel: Heart of Darkness). Zonder de Onafhankelijke Congostaat te vermelden, wordt zijn verhaal een van de best gekende aanklachten tegen het koloniale bewind van Leopold II en wordt het gebruikt om de vorst en zijn kolonie in diskrediet te brengen. Het literair werk inspireert bovendien decennia lang de populaire Anglo-Amerikaanse cultuur: zij ligt bijvoorbeeld aan de basis van de film Apocalypse Now van Francis Ford Coppola, die het verhaal overplaatst naar de Vietnamoorlog.

Paul Panda Farnana

(1888-1930)

Farnana komt in 1900 op heel jonge leeftijd naar België en is de eerste Congolees die hier middelbaar volgt en een diploma van hoger onderwijs behaalt (in de tuinbouwkunde). Hij heeft contacten in Belgische intellectuele en pacifistische kringen en koestert het idee om Congolezen op te leiden om functies op te nemen in het bestuur van Belgisch-Congo. Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog wordt hij soldaat in het Belgisch leger, maar hij wordt krijgsgevangen genomen door de Duitsers. Na zijn vrijlating in 1919 blijft hij zich inzetten voor het lot van Congo, waarnaar hij 1 jaar voor zijn dood terugkeert. Farnana wordt beschouwd als een geestelijke vader van het panafrikanisme en van het streven van Congo naar onafhankelijkheid.

Juvénal Habyarimana

(1937-1994)

Habyarimana, van Hutu afkomst, begint een militaire carrière en wordt minister van Defensie. Hij wordt president van Rwanda door een staatsgreep in 1973. Zijn lange ambtsperiode wordt gekenmerkt door autoritaire machtsuitoefening en de voortzetting van de etnische verdeling van de Rwandese samenleving. Op 6 april 1994 wordt zijn vliegtuig door twee raketten neergeschoten

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

boven Kigali. De verantwoordelijken worden nooit duidelijk geïdentificeerd. Het incident ontketent de door radicale Hutu's geplande genocide op de Tutsi's en slachtpartijen op gematigde Hutu's.

Joseph Kabila

(1971-)

Zoon van Laurent-Désiré Kabila en president van de Democratische Republiek Congo van 2001 tot 2019. Hij volgt zijn vader op nadat die is vermoord. Tijdens de eerste jaren van zijn bewind is hij dus niet verkozen. Pas in 2006 en daarna in 2011 wordt hij in zijn ambt bevestigd door verkiezingen, al worden die ontsierd door onregelmatigheden. Hij krijgt kritiek voor het autoritair optreden van zijn regering, de corruptie en het geweld dat aan de ordediensten wordt toegeschreven. Omdat zijn tweede en laatste mandaat in 2016 moet eindigen, klampt hij zich vast aan de macht met het argument dat de organisatie van verkiezingen materieel gezien niet snel mogelijk is. Hij neemt geen deel aan de verkiezingen die pas doorgaan in december 2018, maar manipuleert ze in het geheim en laat ten slotte de opposant Félix Tshisekedi als overwinnaar uitroepen, al hebben waarnemers en de internationale gemeenschap vragen bij dit officiële verkiezingsresultaat.

Laurent-Désiré Kabila

(1939-2001)

Kabila speelt een hoofdrol in de lumumbistische opstand van de jaren 1960 en wordt daarna de leider van rebellerende milities die vanuit het maquis de strijd aanbinden tegen de Congolese regering. Daarbij krijgt hij ook kort de hulp van de Latijns-Amerikaanse revolutionair Che Guevara. Na meerdere decennia van verzet tegen het bewind van Mobutu slaagt hij er in 1997 in om diens bewind omver te werpen en het land te veroveren. Hij wordt meteen uitgeroepen tot president van de nieuwe Democratische Republiek Congo. In 2001 wordt hij in nog niet opgehelderde omstandigheden vermoord door een lijfwacht.

Paul Kagame

(1957-)

Kagame is een Tutsi en is nog een kind wanneer hij in 1962 met zijn familie uit Rwanda wegvlucht van het etnisch geweld dat op dat ogenblik losbarst. Hij leeft jarenlang in ballingschap in Oeganda en sluit zich aan bij het verzet tegen het regime van de Oegandese president Idi Amin. Wanneer de rebellen in 1986 de macht grijpen, krijgt hij een hoge rang in het Oegandese leger. In 1990 komt hij aan het hoofd van het Rwandees Patriottisch Front (RPF), de partij opgericht door Tutsi-ballingen die strijdt voert tegen het Rwandese bewind. Medio 1994 kan het RPF Rwanda veroveren, maakt een eind aan de genocide en helpt daarna Mobutu omver te werpen in Zaïre. Kagame wordt de nieuwe sterke man van het land, al wordt hij pas in 2000 president - een functie die hij ook vandaag nog uitoefent. Zijn werk voor het onderdrukken van de etnische verschillen valt niet te betwisten, maar hij krijgt vaak kritiek omwille van zijn autoritair optreden.

boven Kigali. De verantwoordelijken worden nooit duidelijk geïdentificeerd. Het incident ontketent de door radicale Hutu's geplande genocide op de Tutsi's en slachtpartijen op gematigde Hutu's.

Joseph Kabila

(1971-)

Zoon van Laurent-Désiré Kabila en president van de Democratische Republiek Congo van 2001 tot 2019. Hij volgt zijn vader op nadat die is vermoord. Tijdens de eerste jaren van zijn bewind is hij dus niet verkozen. Pas in 2006 en daarna in 2011 wordt hij in zijn ambt bevestigd door verkiezingen, al worden die ontsierd door onregelmatigheden. Hij krijgt kritiek voor het autoritair optreden van zijn regering, de corruptie en het geweld dat aan de ordediensten wordt toegeschreven. Omdat zijn tweede en laatste mandaat in 2016 moet eindigen, klampt hij zich vast aan de macht met het argument dat de organisatie van verkiezingen materieel gezien niet snel mogelijk is. Hij neemt geen deel aan de verkiezingen die pas doorgaan in december 2018, maar manipuleert ze in het geheim en laat ten slotte de opposant Félix Tshisekedi als overwinnaar uitroepen, al hebben waarnemers en de internationale gemeenschap vragen bij dit officiële verkiezingsresultaat..

Laurent-Désiré Kabila

(1939-2001)

Kabila speelt een hoofdrol in de lumumbistische opstand van de jaren 1960 en wordt daarna de leider van rebellerende milities die vanuit het maquis de strijd aanbinden tegen de Congolese regering. Daarbij krijgt hij ook kort de hulp van de Latijns-Amerikaanse revolutionair Che Guevara. Na meerdere decennia van verzet tegen het bewind van Mobutu slaagt hij er in 1997 in om diens bewind omver te werpen en het land te veroveren. Hij wordt meteen uitgeroepen tot president van de nieuwe Democratische Republiek Congo. In 2001 wordt hij in nog niet opgehelderde omstandigheden vermoord door een lijfwacht.

Paul Kagame

(1957-)

Kagame is een Tutsi en is nog een kind wanneer hij in 1962 met zijn familie uit Rwanda wegvlucht van het etnisch geweld dat op dat ogenblik losbarst. Hij leeft jarenlang in ballingschap in Oeganda en sluit zich aan bij het verzet tegen het regime van de Oegandese president Idi Amin. Wanneer de rebellen in 1986 de macht grijpen, krijgt hij een hoge rang in het Oegandese leger. In 1990 komt hij aan het hoofd van het Rwandees Patriottisch Front (RPF), de partij opgericht door Tutsi-ballingen die strijdt voert tegen het Rwandese bewind. Medio 1994 kan het RPF Rwanda veroveren, maakt een eind aan de genocide en helpt daarna Mobutu omver te werpen in Zaïre. Kagame wordt de nieuwe sterke man van het land, al wordt hij pas in 2000 president - een functie die hij ook vandaag nog uitoefent. Zijn werk voor het onderdrukken van de etnische verschillen valt niet te betwisten, maar hij krijgt vaak kritiek omwille van zijn autoritair optreden.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Joseph Kasa-vubu

(1917-1969)

Kasa-vubu wordt in 1960 de eerste president van het onafhankelijke Congo. Hij is de leider van de ABAKO, de regionalistische partij die de belangen van de Bakongo, die in het westen aan de monding van de Congostroom wonen, wil behartigen. In 1958 wordt hij een van de eerste zwarte burgemeesters van Belgisch-Congo. In januari 1959 wordt een meeting van de ABAKO verboden, wat leidt tot rellen in Leopoldstad. Kasa-vubu neemt deel aan de Rondetafelconferenties van Brussel in 1960 en wordt door het Congolese parlement verkozen tot president van de nieuwe republiek. Als belangrijke speler in de crisis na de onafhankelijkheid verzet hij zich tegen Lumumba, die hij op onwettige wijze ontslaat uit zijn functie van eerste minister. Lumumba reageert daarop door hem even onrechtmatig te ontslaan als president. Kasa-vubu blijft evenwel op post, ondanks de opeenvolgende crises in het land. In 1965 wordt hij ten slotte uit zijn functie ontzet door de staatsgreep van Mobutu.

Beatriz Kimpa Vita

(rond 1684/1686 – 1706)

Ze is een katholieke profete of zienster uit het koninkrijk Kongo ten tijde van de Portugese kolonisatie. Zij ligt aan de basis van een Messiaans-religieuze beweging die stelt dat Jezus en de eerste christenen Congolezen waren en die zich afzet tegen westerse missionarissen. Zij leeft lang voor de Belgische kolonisatie, maar door haar religieuze uitstraling en haar martelaarschap (ze wordt veroordeeld tot de brandstapel voor ketterij) geldt ze als een belangrijk figuur in de geschiedenis van Congo en in de opbouw van de nationale en religieuze identiteit van de Congolezen.

Simon Kimbangu

(1887-1951)

Wanneer deze Congolees, die wordt opgeleid als catechist door Britse baptisten, na de Eerste Wereldoorlog werkeloos is en visioenen krijgt, begint hij te prediken. Volgens zijn volgelingen verricht hij enkele genezingen door hand-oplegging en zelfs een wederopstanding uit de dood, dankzij de kracht van zijn geloof. Op enkele maanden tijd groeit er een ware volksverering rond zijn persoon. De koloniale overheid maakt zich zorgen over die groeiende populariteit, omdat bedrijven, scholen of kerken leeglopen voor zijn preken en hij wordt beschuldigd van het “kapen van arbeidskrachten”. Kimbangu kondigt ook het einde van de suprematie van de “blanken” aan en de nakende machtsovername door de Congolezen. In 1921 wordt hij aangehouden en ter dood veroordeeld, maar hij krijgt genade van koning Albert I. De rest van zijn leven brengt hij in de gevangenis door. Maar de beweging die hij heeft op gang gebracht blijft zich uitbreiden en blijft het streven naar onafhankelijkheid voeden. Dat heeft ook invloed op Congolese politieke partijen die in de tweede helft van de jaren 1950 worden opgericht. Het Kimbangisme floreert vandaag steeds: het is een in Congo door de staat erkende christelijke Kerk, lid van de Wereldraad van Kerken, en zou in Midden-Afrika meer dan 5 miljoen aanhangers tellen.

Joseph Kasa-vubu

(1917-1969)

Kasa-vubu wordt in 1960 de eerste president van het onafhankelijke Congo. Hij is de leider van de ABAKO, de regionalistische partij die de belangen van de Bakongo, die in het westen aan de monding van de Congostroom wonen, wil behartigen. In 1958 wordt hij een van de eerste zwarte burgemeesters van Belgisch-Congo. In januari 1959 wordt een meeting van de ABAKO verboden, wat leidt tot rellen in Leopoldstad. Kasa-vubu neemt deel aan de Rondetafelconferenties van Brussel in 1960 en wordt door het Congolese parlement verkozen tot president van de nieuwe republiek. Als belangrijke speler in de crisis na de onafhankelijkheid verzet hij zich tegen Lumumba, die hij op onwettige wijze ontslaat uit zijn functie van eerste minister. Lumumba reageert daarop door hem even onrechtmatig te ontslaan als president. Kasa-vubu blijft evenwel op post, ondanks de opeenvolgende crises in het land. In 1965 wordt hij ten slotte uit zijn functie ontzet door de staatsgreep van Mobutu.

Beatriz Kimpa Vita

(rond 1684/1686 – 1706)

Ze is een katholieke profete of zienster uit het koninkrijk Kongo ten tijde van de Portugese kolonisatie. Zij ligt aan de basis van een Messiaans-religieuze beweging die stelt dat Jezus en de eerste christenen Congolezen waren en die zich afzet tegen westerse missionarissen. Zij leeft lang voor de Belgische kolonisatie, maar door haar religieuze uitstraling en haar martelaarschap (ze wordt veroordeeld tot de brandstapel voor ketterij) geldt ze als een belangrijk figuur in de geschiedenis van Congo en in de opbouw van de nationale en religieuze identiteit van de Congolezen

Simon Kimbangu

(1887-1951)

Wanneer deze Congolees, die wordt opgeleid als catechist door Britse baptisten, na de Eerste Wereldoorlog werkeloos is en visioenen krijgt, begint hij te prediken. Volgens zijn volgelingen verricht hij enkele genezingen door hand-oplegging en zelfs een wederopstanding uit de dood, dankzij de kracht van zijn geloof. Op enkele maanden tijd groeit er een ware volksverering rond zijn persoon. De koloniale overheid maakt zich zorgen over die groeiende populariteit, omdat bedrijven, scholen of kerken leeglopen voor zijn preken en hij wordt beschuldigd van het “kapen van arbeidskrachten”. Kimbangu kondigt ook het einde van de suprematie van de “blanken” aan en de nakende machtsovername door de Congolezen. In 1921 wordt hij aangehouden en ter dood veroordeeld, maar hij krijgt genade van koning Albert I. De rest van zijn leven brengt hij in de gevangenis door. Maar de beweging die hij heeft op gang gebracht blijft zich uitbreiden en blijft het streven naar onafhankelijkheid voeden. Dat heeft ook invloed op Congolese politieke partijen die in de tweede helft van de jaren 1950 worden opgericht. Het Kimbangisme floreert vandaag steeds: het is een in Congo door de staat erkende christelijke Kerk, lid van de Wereldraad van Kerken, en zou in Midden-Afrika meer dan 5 miljoen aanhangers tellen.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Mary Kingsley

(1862-1900)

Deze Britse schrijfster is een van de weinig vrouwelijke ontdekkingsreizigers uit de negentiende eeuw. Zij leidt verschillende expedities in Angola, Kameroen en Congo-Brazzaville. In tegenstelling tot wat hoort voor een vrouw in haar tijd, schrikt zij er niet voor terug om alleen te vertrekken en expedities te ondernemen met de hulp van vooral Afrikanen. Zij publiceert 2 boeken over haar fantastische reizen die veel succes oogsten bij het publiek. Hoewel ze nooit in de Onafhankelijke Congostaat is geweest, hebben haar geschriften een grote invloed op de dominante westerse kijk op Afrika en de Afrikanen, als het mysterieuze continent van “wildernis”. Een aantal Engelstalige tegenstanders van het bewind van Leopold II worden overigens beïnvloed door haar visie die de menselijke kant van de gekoloniseerden laat zien.

David Livingstone

(1813-1873)

Livingstone is een Schotse arts en protestantse missionaris die op ontdekkingsstocht trekt naar Midden-Afrika omdat hij in “onbekend” gebied het christendom wil verspreiden en een halt wil toeroepen aan de “Arabische” slavenhandel. In 1855 aanschouwt hij als eerste Europeaan de Victoriawatervallen. In 1866 gaat hij op zoek naar de bronnen van de Nijl in de regio van de Grote Meren, en vooral op het grondgebied van de latere Onafhankelijke Congostaat. Daarna lijkt hij een tijdlang spoorloos te zijn tot Stanley hem terugvindt in 1871, maar hij keert niet met Stanley naar Europa terug omdat hij zijn verkenning van Afrika wil voortzetten. Vele jaren later komt hij om door ziekte in het huidige Zambia. Livingstone heeft een grote invloed op de verhalen rond de koloniale onderneming en de kijk op Midden-Afrika. Hij geldt vandaag nog steeds als een van de grootste ontdekkingsreizigers van zijn tijd.

Patrice Lumumba

(1925-1961)

Deze Congolese politicus wordt gezien als één van de vaders van de onafhankelijkheid en het symbool van de strijd tegen de koloniale onderdrukking. Als jonge “évolué” publiceert hij in de jaren 1950 vaak in het blad La Voix du Congolais. Zijn artikelen klinken aanvankelijk niet als een aanklacht tegen de kolonisatie, maar als een pleidooi om de zwarte mensen een voorbeeld te laten nemen aan het beschavingsniveau van de witte kolonisator. Als bediende op het postkantoor van Stanleystad wordt hij in 1956 veroordeeld voor verduistering en brengt hij enkele weken in de gevangenis door, terwijl hij zijn onschuld staande houdt. Na zijn ontslag uit de gevangenis wordt hij politiek actiever en radicaler. Lumumba begint te ijveren voor onafhankelijkheid en nationale eenheid. In 1958 richt hij, na een verblijf in Brussel, de Mouvement National Congolais (MNC) op. Omdat de koloniale autoriteiten hem als een bedreiging beschouwen, wordt hij in oktober 1959 opnieuw gevangengenomen. Bij de eerste Rondetafelconferentie, in het begin van 1960, vragen Congolese nationalistische militanten om zijn vrijlating, omdat zijn afwezigheid de onderhandelingen hypothekeert. Hij wordt inderdaad vrijgelaten en reist naar Brussel om er deel te nemen aan

Mary Kingsley

(1862-1900)

Deze Britse schrijfster is een van de weinig vrouwelijke ontdekkingsreizigers uit de negentiende eeuw. Zij leidt verschillende expedities in Angola, Kameroen en Congo-Brazzaville. In tegenstelling tot wat hoort voor een vrouw in haar tijd, schrikt zij er niet voor terug om alleen te vertrekken en expedities te ondernemen met de hulp van vooral Afrikanen. Zij publiceert 2 boeken over haar fantastische reizen die veel succes oogsten bij het publiek. Hoewel ze nooit in de Onafhankelijke Congostaat is geweest, hebben haar geschriften een grote invloed op de dominante westerse kijk op Afrika en de Afrikanen, als het mysterieuze continent van “wildernis”. Een aantal Engelstalige tegenstanders van het bewind van Leopold II worden overigens beïnvloed door haar visie die de menselijke kant van de gekoloniseerden laat zien.

David Livingstone

(1813-1873)

Livingstone is een Schotse arts en protestantse missionaris die op ontdekkingsstocht trekt naar Midden-Afrika omdat hij in “onbekend” gebied het christendom wil verspreiden en een halt wil toeroepen aan de “Arabische” slavenhandel. In 1855 aanschouwt hij als eerste Europeaan de Victoriawatervallen. In 1866 gaat hij op zoek naar de bronnen van de Nijl in de regio van de Grote Meren, en vooral op het grondgebied van de latere Onafhankelijke Congostaat. Daarna lijkt hij een tijdlang spoorloos te zijn tot Stanley hem terugvindt in 1871, maar hij keert niet met Stanley naar Europa terug omdat hij zijn verkenning van Afrika wil voortzetten. Vele jaren later komt hij om door ziekte in het huidige Zambia. Livingstone heeft een grote invloed op de verhalen rond de koloniale onderneming en de kijk op Midden-Afrika. Hij geldt vandaag nog steeds als een van de grootste ontdekkingsreizigers van zijn tijd.

Patrice Lumumba

(1925-1961)

Deze Congolese politicus wordt gezien als één van de vaders van de onafhankelijkheid en het symbool van de strijd tegen de koloniale onderdrukking. Als jonge “évolué” publiceert hij in de jaren 1950 vaak in het blad La Voix du Congolais. Zijn artikelen klinken aanvankelijk niet als een aanklacht tegen de kolonisatie, maar als een pleidooi om de zwarte mensen een voorbeeld te laten nemen aan het beschavingsniveau van de witte kolonisator. Als bediende op het postkantoor van Stanleystad wordt hij in 1956 veroordeeld voor verduistering en brengt hij enkele weken in de gevangenis door, terwijl hij zijn onschuld staande houdt. Na zijn ontslag uit de gevangenis wordt hij politiek actiever en radicaler. Lumumba begint te ijveren voor onafhankelijkheid en nationale eenheid. In 1958 richt hij, na een verblijf in Brussel, de Mouvement National Congolais (MNC) op. Omdat de koloniale autoriteiten hem als een bedreiging beschouwen, wordt hij in oktober 1959 opnieuw gevangengenomen. Bij de eerste Rondetafelconferentie, in het begin van 1960, vragen Congolese nationalistische militanten om zijn vrijlating, omdat zijn afwezigheid de onderhandelingen hypothekeert. Hij wordt inderdaad vrijgelaten en reist naar Brussel om er deel te nemen aan

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

de onderhandelingen die leiden tot de onafhankelijkheid. In mei 1960 komt hij met de MNC als sterkste kracht uit de algemene verkiezingen en wordt zo op 30 juni 1960 eerste minister van het onafhankelijke Congo. Zijn toespraak, gehouden tijdens de ceremoniële overdracht van de kolonie is een aanklacht tegen de kolonisatie en staat in schril contrast met de paternalistische toespraak van koning Boudewijn. Lumumba's woorden toen staan diep in het geheugen gegrift. Wanneer de nieuwe staat in juli 1960 in een crisis belandt, krijgt Lumumba zowel af te rekenen met buitenlandse en binnenlandse oppositie die hem zijn macht willen ontnemen: de Belgische en Amerikaanse overheden, de separatistische provincies Katanga en Kasaï die steun krijgen vanuit België en ook Congolese politici in Leopoldstad die hem vijandig gezind zijn. Lumumba wendt zich vervolgens tot het internationale toneel, met name de Verenigde Staten en de Verenigde Naties, met de vraag om financiële, technische en militaire steun om zijn wettelijk gezag te kunnen handhaven. Maar wanneer hij vaststelt dat die twee actoren weinig welwillend zijn, roept hij de hulp in van de Sovjet-Unie. In september 1960 wordt Lumumba, hierin aangespoord door België en de Verenigde Staten, door president Kasa-vubu ontslagen. Omdat Lumumba als reactie op zijn beurt de president afzet, grijpt kolonel Mobutu, geïnspireerd en gesteund door dezelfde twee westerse mogendheden, tijdelijk de macht en laat Lumumba arresteren. Na een mislukte vluchtpoging van de gevangengenomen eerste minister levert Mobutu hem samen met twee van zijn politieke medestanders Joseph Okito en Maurice Mpolo, over aan de separatistische autoriteiten van Katanga, die hen op 17 januari 1961 laten vermoorden, met hulp en medeplichtigheid van Belgen. Zijn lichaam wordt onmiddellijk en bewust vernietigd. Het is wachten op de Belgische parlementaire onderzoekscommissie in 2001, die de morele verantwoordelijkheid van sommige Belgische autoriteiten vaststelt en erkent. Die laatsten wilden zich van Lumumba ontdoen en hebben hulp geboden bij zijn fatale overbrenging naar Katanga, goed wetende dat de kans reëel was dat hij fysiek zou worden uitgeschakeld. De moord op Lumumba draagt bij tot de mythevorming rond zijn persoon: door zijn aanhangers wordt hij tot held verheven, door sommige voormalige kolonialen wordt hij gedemoniseerd. Lumumba was gedurende minder dan drie maanden eerste minister, maar hij heeft een zeer grote invloed gehad op de Congolese samenleving, die hem nog altijd beschouwt als een martelaar.

Gisèle Mandaila Malamba

(1969-)

Deze Belgische politica is in Kinshasa geboren en is als kind naar België gekomen. Zij wordt politiek actief bij het FDF (Front démocratique des Francophones, nu DéFI genaamd) en wordt in 2004 de eerste en tot nu toe enige persoon van Congolese origine in een Belgische regering. Tot 2007 is ze staatssecretaris voor het Gezin en Personen met een handicap. Daarna blijft zij actief in de Brusselse politiek, met name als lid van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement.

de onderhandelingen die leiden tot de onafhankelijkheid. In mei 1960 komt hij met de MNC als sterkste kracht uit de algemene verkiezingen en wordt zo op 30 juni 1960 eerste minister van het onafhankelijke Congo. Zijn toespraak, gehouden tijdens de ceremoniële overdracht van de kolonie is een aanklacht tegen de kolonisatie en staat in schril contrast met de paternalistische toespraak van koning Boudewijn. Lumumba's woorden toen staan diep in het geheugen gegrift. Wanneer de nieuwe staat in juli 1960 in een crisis belandt, krijgt Lumumba zowel af te rekenen met buitenlandse en binnenlandse oppositie die hem zijn macht willen ontnemen: de Belgische en Amerikaanse overheden, de separatistische provincies Katanga en Kasaï die steun krijgen vanuit België en ook Congolese politici in Leopoldstad die hem vijandig gezind zijn. Lumumba wendt zich vervolgens tot het internationale toneel, met name de Verenigde Staten en de Verenigde Naties, met de vraag om financiële, technische en militaire steun om zijn wettelijk gezag te kunnen handhaven. Maar wanneer hij vaststelt dat die twee actoren weinig welwillend zijn, roept hij de hulp in van de Sovjet-Unie. In september 1960 wordt Lumumba, hierin aangespoord door België en de Verenigde Staten, door president Kasa-vubu ontslagen. Omdat Lumumba als reactie op zijn beurt de president afzet, grijpt kolonel Mobutu, geïnspireerd en gesteund door dezelfde twee westerse mogendheden, tijdelijk de macht en laat Lumumba arresteren. Na een mislukte vluchtpoging van de gevangengenomen eerste minister levert Mobutu hem samen met twee van zijn politieke medestanders Joseph Okito en Maurice Mpolo, over aan de separatistische autoriteiten van Katanga, die hen op 17 januari 1961 laten vermoorden, met hulp en medeplichtigheid van Belgen. Zijn lichaam wordt onmiddellijk en bewust vernietigd. Het is wachten op de Belgische parlementaire onderzoekscommissie in 2001, die de morele verantwoordelijkheid van sommige Belgische autoriteiten vaststelt en erkent. Die laatsten wilden zich van Lumumba ontdoen en hebben hulp geboden bij zijn fatale overbrenging naar Katanga, goed wetende dat de kans reëel was dat hij fysiek zou worden uitgeschakeld. De moord op Lumumba draagt bij tot de mythevorming rond zijn persoon: door zijn **tegenstanders** wordt hij tot held verheven, door zijn **tegenstanders** wordt hij gedemoniseerd. Lumumba was gedurende minder dan drie maanden eerste minister, maar hij heeft een zeer grote invloed gehad op de Congolese samenleving, die hem nog altijd beschouwt als een martelaar.

Gisèle Mandaila Malamba

(1969-)

Deze Belgische politica is in Kinshasa geboren en is als kind naar België gekomen. Zij wordt politiek actief bij het FDF (Front démocratique des Francophones, nu DéFI genaamd) en wordt in 2004 de eerste, en tot nu toe enige persoon van Congolese origine in een Belgische regering. Tot 2007 is ze staatssecretaris voor het Gezin en Personen met een handicap. Daarna blijft zij actief in de Brusselse politiek, met name als lid van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement.

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

Joseph-Désiré Mobutu of Mobutu Sese Seko Kuku Ngbendu Wa Za Banga (1930-1997)

Als medewerker van Lumumba, net voor en na de onafhankelijkheid in 1960, probeert Mobutu gebruik te maken van de politieke chaos en van zijn positie in het leger om een machtspositie in te nemen. Tijdens een eerste staatsgreep in september 1960 laat hij Lumumba arresteren en stuurt hem daarna naar Katanga, perfect wetend dat hij daar zal worden vermoord. Eind 1965 neemt hij na een nieuwe militaire staatsgreep de leiding van het land, met de steun van westerse landen en een deel van de Congolese politieke klasse en de bevolking. Hij blijft 31 jaar president. Door zijn dictatoriale bewind verarmt het land. Maar omdat hij zich opwerpt als bastion tegen het communisme blijft hij in de gratie van het Westen. Hij ontwikkelt een cultus rond zijn persoon en probeert het land te verenigen rond een gezamenlijke vermeend “authentiek Afrikaanse” cultuur zonder westerse invloeden. Daartoe doopt hij Congo om tot Zaïre, verplicht hij de bevolking om hun westerse voornamen op te geven en nationaliseert hij buitenlandse bedrijven (de “zairisatie” van de economie). In de jaren 1990 wordt zijn gezag steeds zwakker en meer omstreden. In 1997 wordt hij van de macht verdreven door een rebellenleger, geleid door Laurent-Désiré Kabila, dat het land binnenvalt met de steun van sommige buurlanden. Hij sterft enkele maanden later in ballingschap in Marokko aan de gevolgen van een al lang aanslepende kanker.

Henry Morton Stanley (1841-1904)

Stanley is een Amerikaans journalist van Britse herkomst, die in 1871 door de krant New York Herald wordt uitgestuurd om op zoek te gaan naar dokter Livingstone in Midden-Afrika en daarbij het verhaal van zijn expeditie te schrijven voor de krant. Die expeditie wordt een succes want Livingstone wordt inderdaad levend teruggevonden. Het verhaal van deze expeditie heeft een grote invloed op de voorstelling van het “koloniale avontuur”. Na de dood van Livingstone en gezien het succes van zijn eerste verhaal, wil Stanley de verkenning van zijn voorganger voortzetten. Hij organiseert een tweede expeditie om te zoeken naar het verband tussen de Nijl en de Grote Meren. In plaats daarvan ontdekt hij het bekken van de Congostroom. Bij zijn terugkeer in Europa in 1878 wordt hij benaderd door afgezanten van Leopold II om handels- of koloniale ondernemingen op te zetten overzee. Omdat het Britse Rijk weinig belangstelling toont in zijn ontdekkingen, wendt Stanley zich dus tot de Belgische vorst. In 1879 krijgt hij de opdracht van de koning om de regio van het Congobekken te verkennen en er posten van de AIA (Association Internationale Africaine) en daarna de AIC (Association Internationale du Congo) te vestigen. Hij vestigt een aantal stations langs de Congostroom, waarvan sommige zullen uitgroeien tot grote steden,

Joseph-Désiré Mobutu of Mobutu Sese Seko Kuku Ngbendu Wa Za Banga (1930-1997)

Als medewerker van Lumumba, net voor en na de onafhankelijkheid in 1960, probeert Mobutu gebruik te maken van de politieke chaos en van zijn positie in het leger om een machtspositie in te nemen. Tijdens een eerste staatsgreep in september 1960 laat hij Lumumba arresteren en stuurt hem daarna naar Katanga, perfect wetend dat hij daar zal worden vermoord. Eind 1965 neemt hij na een nieuwe militaire staatsgreep de leiding van het land, met de steun van westerse landen en een deel van de Congolese politieke klasse en de bevolking. Hij blijft 31 jaar president. Door zijn dictatoriale bewind verarmt het land. Maar omdat hij zich opwerpt als bastion tegen het communisme blijft hij in de gratie van het Westen. Hij ontwikkelt een cultus rond zijn persoon en probeert het land te verenigen rond een gezamenlijke vermeend “authentiek Afrikaanse” cultuur zonder westerse invloeden. Daartoe doopt hij Congo om tot Zaïre, verplicht hij de bevolking om hun westerse voornamen op te geven en nationaliseert hij buitenlandse bedrijven (de “zairisatie” van de economie) **in zijn eigen belang en dat van zijn vertrouwelingen. De ganse operatie leidt tot de instorting van het volledig productief economisch weefsel van Zaïre. Vanaf de tweede helft van de jaren 1980 wordt zijn gezag steeds zwakker en meer omstreden door de algemene verloederings van alle instellingen en de verpaupering van de bevolking.** In 1997 wordt hij van de macht verdreven door een rebellenleger, geleid door Laurent-Désiré Kabila, dat het land binnenvalt met de steun van sommige buurlanden. Hij sterft enkele maanden later in ballingschap in Marokko aan de gevolgen van een al lang aanslepende kanker.

Henry Morton Stanley (1841-1904)

Stanley is een Amerikaans journalist van Britse herkomst, die in 1871 door de krant New York Herald wordt uitgestuurd om op zoek te gaan naar dokter Livingstone in Midden-Afrika en daarbij het verhaal van zijn expeditie te schrijven voor de krant. Die expeditie wordt een succes want Livingstone wordt inderdaad levend teruggevonden. Het verhaal van deze expeditie heeft een grote invloed op de voorstelling van het “koloniale avontuur”. Na de dood van Livingstone en gezien het succes van zijn eerste verhaal, wil Stanley de verkenning van zijn voorganger voortzetten. Hij organiseert een tweede expeditie om te zoeken naar het verband tussen de Nijl en de Grote Meren. In plaats daarvan ontdekt hij het bekken van de Congostroom. Bij zijn terugkeer in Europa in 1878 wordt hij benaderd door afgezanten van Leopold II om handels- of koloniale ondernemingen op te zetten overzee. Omdat het Britse Rijk weinig belangstelling toont in zijn ontdekkingen, wendt Stanley zich dus tot de Belgische vorst. In 1879 krijgt hij de opdracht van de koning om de regio van het Congobekken te verkennen en er posten van de AIA (Association Internationale Africaine) en daarna de AIC (Association Internationale du Congo) te vestigen. Hij vestigt een aantal stations langs de Congostroom, waarvan sommige zullen uitgroeien tot grote steden,

Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue

zoals Leopoldstad, het toekomstige Kinshasa. Bij zijn terugkeer naar Europa, aan het einde van opeenvolgende expedities, wordt hij een van de belangrijkste pleitbezorgers van de inspanningen van Leopold II om de AIC te laten erkennen als onafhankelijke staat. Hij neemt onder andere het woord tijdens de Conferentie van Berlijn en geeft tientallen lezingen met foto's, etsen en mise-en-scènes van zijn reizen. Vandaag wordt hij nog altijd beschouwd als een van de grootste ontdekkingsreizigers in Afrika, ondanks de beschuldigingen van geweld tijdens zijn expedities.

Moïse Tshombe

(1919-1969)

Tshombe is een politiek leider van Katanga die streeft naar de onafhankelijkheid van de provincie. In juli 1960 maakt hij gebruik van de munitie van de Force Publique om Katanga af te scheiden van Congo. Hij laat zich uitroepen tot president van de provincie en krijgt daarbij de steun van bepaalde economische en politieke kringen in België. Hij is de aartsvijand van Lumumba. Hij is een van de opdrachtgevers en is ook aanwezig wanneer die in Katanga wordt vermoord. In 1963 maken de troepen van de VN gewapenderhand een einde aan de afscheiding. Tshombe wordt verbannen, maar komt in 1964 naar Congo terug en wordt vreemd genoeg eerste minister, al is het maar voor enkele maanden. Daarna wordt hij opnieuw verbannen en sterft hij in een gevangenis in Algerije, officieel van een hartaanval.

Tippo Tip

(1837-1905)

Tippo Tip is een “Arabo-Swahili” plantage-zakenman uit Zanzibar die de leiding heeft van de handel in slaven en ivoor in Oost-Afrika. Westerse ontdekkingsreizigers nemen een dubbelzinnige houding tegenover hem aan: zij rechtvaardigen de kolonisatie door de strijd tegen de slavernij, maar wenden zich wel tot Tippo Tip als gesprekspartner en zelfs bondgenoot om hun ontdekkings- en veroveringstocht te organiseren. Hij helpt onder andere Stanley bij diens expedities en wordt zelfs benoemd tot gouverneur van een district in de Onafhankelijke Congostaat. Dit neemt niet weg dat de Onafhankelijke Congostaat tussen 1892 en 1894 een oorlog tegen hem voert om zelf het gezag te verwerven over het oosten van Congo.

Louis Rwagasore

(1932-1961)

Als zoon van de koning van Burundi en kroonprins engageert hij zich aan het eind van de jaren 1950 in de antikoloniale beweging en stuurt hij aan op de onafhankelijkheid van het land. De koloniale autoriteiten laten hem onder huisarrest plaatsen om zijn politieke invloed in te dijken, maar dat verhindert niet dat hij en zijn nationalistische partij de verkiezingen van 1961 winnen, waardoor hij eerste minister wordt met het doel het land naar de onafhankelijkheid te leiden. Twee weken later wordt hij vermoord door zijn politieke rivalen. Belgische autoriteiten worden ervan verdacht deze moord geïnspireerd te hebben of erin betrokken te zijn geweest.

zoals Leopoldstad, het toekomstige Kinshasa. Bij zijn terugkeer naar Europa, aan het einde van opeenvolgende expedities, wordt hij een van de belangrijkste pleitbezorgers van de inspanningen van Leopold II om de AIC te laten erkennen als onafhankelijke staat. Hij neemt onder andere het woord tijdens de Conferentie van Berlijn en geeft tientallen lezingen met foto's, etsen en mise-en-scènes van zijn reizen. Vandaag wordt hij nog altijd beschouwd als een van de grootste ontdekkingsreizigers in Afrika, ondanks de beschuldigingen van geweld tijdens zijn expedities.

Moïse Tshombe

(1919-1969)

Tshombe is een politiek leider van Katanga die streeft naar de onafhankelijkheid van de provincie. In juli 1960 maakt hij gebruik van de munitie van de Force Publique om Katanga af te scheiden van Congo. Hij laat zich uitroepen tot president van de provincie en krijgt daarbij de steun van bepaalde economische en politieke kringen in België. Hij is de aartsvijand van Lumumba. Hij is een van de opdrachtgevers en is ook aanwezig wanneer die in Katanga wordt vermoord. In 1963 maken de troepen van de VN gewapenderhand een einde aan de afscheiding. Tshombe wordt verbannen, maar komt in 1964 naar Congo terug en wordt vreemd genoeg eerste minister, al is het maar voor enkele maanden. Daarna wordt hij opnieuw verbannen en sterft hij in een gevangenis in Algerije, officieel van een hartaanval.

Tippo Tip

(1837-1905)

Tippo Tip is een “Arabo-Swahili” plantage-zakenman uit Zanzibar die de leiding heeft van de handel in slaven en ivoor in Oost-Afrika. Westerse ontdekkingsreizigers nemen een dubbelzinnige houding tegenover hem aan: zij rechtvaardigen de kolonisatie door de strijd tegen de slavernij, maar wenden zich wel tot Tippo Tip als gesprekspartner en zelfs bondgenoot om hun ontdekkings- en veroveringstocht te organiseren. Hij helpt onder andere Stanley bij diens expedities en wordt zelfs benoemd tot gouverneur van een district in de Onafhankelijke Congostaat. Dit neemt niet weg dat de Onafhankelijke Congostaat tussen 1892 en 1894 een oorlog tegen hem voert om zelf het gezag te verwerven over het oosten van Congo.

Louis Rwagasore

(1932-1961)

Als zoon van de koning van Burundi en kroonprins engageert hij zich aan het eind van de jaren 1950 in de antikoloniale beweging en stuurt hij aan op de onafhankelijkheid van het land. De koloniale autoriteiten laten hem onder huisarrest plaatsen om zijn politieke invloed in te dijken, maar dat verhindert niet dat hij en zijn nationalistische partij de verkiezingen van 1961 winnen, waardoor hij eerste minister wordt met het doel het land naar de onafhankelijkheid te leiden. Twee weken later wordt hij vermoord door zijn politieke rivalen. Belgische autoriteiten worden ervan verdacht deze moord geïnspireerd te hebben of erin betrokken te zijn geweest.

**Verbeteringen voorgesteld door de Koninklijke Belgisch-Afrikaanse Unie
aan de cursus “Kolonisatie” van BELvue**

<p>Agathe Uwilingiyimana (1953-1994) Ze wordt de eerste vrouwelijke eerste minister van Rwanda in 1993. Ze wordt beschouwd als een gematigde Hutu en verzet zich soms tegen de macht van president Habyarimana. De dag na de moord op Habyarimana wordt zij onder bescherming geplaatst door tien VN-blauwhelmen met de Belgische nationaliteit. Maar ze wordt opgespoord door de genocidaire troepen en samen met de tien blauwhelmen en haar echtgenoot vermoord. Dezelfde dag worden heel veel zogenaamde gematigde Hutu-politici vermoord om de we vrij te maken voor de radicalen.</p>	<p>Agathe Uwilingiyimana (1953-1994) Ze wordt de eerste vrouwelijke eerste minister van Rwanda in 1993. Ze wordt beschouwd als een gematigde Hutu en verzet zich soms tegen de macht van president Habyarimana. De dag na de moord op Habyarimana wordt zij onder bescherming geplaatst door tien VN-blauwhelmen met de Belgische nationaliteit. Maar ze wordt opgespoord door de genocidaire troepen en samen met de tien blauwhelmen en haar echtgenoot vermoord. Dezelfde dag worden heel veel zogenaamde gematigde Hutu-politici vermoord om de we vrij te maken voor de radicalen.</p>